

Thập Đại Khốc Hình

Contents

Thập Đại Khốc Hình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	44
16. Chương 16	48
17. Chương 17	53
18. Chương 18	59

Thập Đại Khốc Hình

Giới thiệu

Edit: GiánThế loại: Cổ trang, cung đình, cường công cường thụ, BE. Vào bảy năm trước, ở Giang Thành nghiệp chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-dai-khoc-hinh>

1. Chương 1

“Kỳ thực, mọi chuyện không cần khó khăn như vậy.”

Tiểu Chu nói, chậm rãi đưa cánh tay ra. Tay y rất đẹp, đầu ngón tay đỏ hồng, da trắng ngần, ngón tay thon dài, giống như hoa lan nở giữa đêm khuya.

“Ý của Nghiêm đại nhân là...” – Phó Văn Đăng phủ thân mình che nửa mặt bàn, khuôn mặt trắng bệch không một giọt máu, giữa mi tâm y là điểm hồng chí thấp thoáng, vô cùng quyết rũ song cũng ẩn vài phần sát khí.

Tiểu Chu nhếch khóe môi, tựa như là muốn nói gì đó. Phó Văn Đăng biết y khó xử, liền một tay chỉ thiên địa nói: “Việc này cơ mật, nếu như để người thứ ba biết được, người cứ cắt lưỡi ta đi.”

Tiểu Chu thần nhiên nói: “Người khác như vậy, nhưng Thánh Thượng, ta thật không biết đối phó thế nào.”

Phó Văn Đăng nở nụ cười: “Người không nói, ta không nói, Thánh Thượng mặc dù tai mắt khắp nơi, cũng không thể hiểu rõ ngọn ngành.”

Tiểu Chu một lúc lâu sau mới nói: “Vậy, rõ ràng —— chính là muốn chữa cho hần một con đường sống.”

Phó Văn Đăng đề thấp thanh âm nói: “Nghiêm đại nhân từ khi nào biến thành Bồ Tát vậy, người thấy hần đáng thương, vậy ta không đáng thương sao?”

Tiểu Chu im lặng hồi lâu, đầu ngón tay bỗng nhiên ngắt một đóa hoa, đặt lên chiếc bàn bát tiên ửng đỏ: “Lột da không thấy máu, chuyện này có gì khó đâu!”

Phó Văn Đăng chớp mắt nói: “Xin Nghiêm đại nhân chỉ giáo.”

Tiểu Chu âm sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, không mang theo nửa phần trần tục: “Ngâm đoản đao trong nước đá, chia đỉnh đầu người này thành bốn phần, đổ thủy ngân vào, thủy ngân làm đông máu, tự đem da thịt chia lìa, người đau nhức, thân thể mãnh lực theo vết đao chui ra, như là một khối thịt luộc trần trụi, chớ nói là máu, đến nước mắt, hần cũng không kịp chảy ra một giọt.”

Phó Văn Đăng bắt giắc rung mình, lại nhìn Nghiêm Tiểu Chu vẫn là vẻ mặt vân đạm phong khinh, điểm khóa hồng chí giữa mi tâm càng thêm phần tiên diễm ướt át. Gã cười nói: “Đại nhân quả nhiên thủ đoạn cao minh, thực khiến Phó mỗ bội phục không kịp.”

Tiểu Chu nheo mắt nói: “Người cũng không phải bội phục ta, chỉ cần nhớ giữ mồm giữ miệng, nếu tiết lộ một tiếng gió thổi, thì đừng trách ta nặng tay.”

Phó Văn Đăng vội quỳ gối trước mặt y: “Đại nhân, ta sao lại làm cho đại nhân khó xử, dù bị sét đánh, Phó mỗ cũng tuyệt không hé răng.”

“Vậy ta yên tâm rồi.” Tiểu Chu đứng lên, phỉ phỉ chút bụi nhiễm trên vạt áo trắng, ôn nhu nói: “Phó đại nhân, vụ án này có lẽ sẽ kinh động quần thần, một quỳ này, Tiểu Chu không – dám – nhận.”

Phó Văn Đăng vội vàng nói: “Nghiêm đại nhân đại ân đại đức, Phó mỗ trọn đời ghi nhớ trong lòng.”

“Lời này, Phó đại nhân nhớ rõ thì tốt rồi.” Tiểu Chu giấu hai tay vào ống tay áo, đẩy cửa mật thất, chậm rãi rời đi.

Nửa tháng sau, nhà Trần thị bị kết án tội tư tàng Hoàng bào (hình như là kiểu tự may áo cho vua, sẽ bị phán tội phản động). Nghi phạm bị Hoàng Thượng ngự bút ban khổ hình lột da không thấy máu, Hình bộ quan Phó Văn Đăng điệu kế thành công, bởi vậy mà thanh danh nổi lên.

Ba ngày sau, Phó Văn Đăng được thăng chức Hộ bộ thượng thư.

Một ngày này, Hoàng Thượng chỉ nói có một số việc cần giao phó cho Phó Văn Đăng, truyền gã đến thư phòng nghe chỉ.

Phó Văn Đăng nhận tấu chương, sáng sớm liền đi. Mùa đông, mới vừa đổ một hồi đại tuyết, thời tiết lạnh đến mức thân thể đều tê dại. Hần mặc giáp triều phục, xa xa liền trông thấy một người quỳ gối giữa trời tuyết rơi, quan phục bình thường, mặc trên người y càng thêm đơn bạc, có lẽ đã quỳ một lúc lâu, tuyết đọng đều thấm vào quần áo. Phó Văn Đăng bắt giắc thở nhẹ một tiếng: “Nghiêm đại nhân, đây là...”

Một thái giám giọng the thé nói: “Phó đại nhân, Thánh Thượng có khẩu dụ, bắt luận kẻ nào cũng không được cùng Nghiêm đại nhân nói chuyện. Hoàng Thượng đang bận chút việc riêng, xin ngài chờ cho một lát, nô tài vào bẩm báo cho ngài.”

Phó Văn Đăng ngơ ngác nhìn Tiểu Chu, bọn họ cùng thi đậu tiến sĩ, gã thực sự nhận của y không ít ân huệ, trong thâm sâu biết thân thể y không tốt, mới vừa rồi bị bệnh, giờ quỳ giữa thời tiết như vậy làm sao y có thể chịu được. Đang do dự, lại nghe thái giám quát một tiếng: “Hoàng Thượng có chỉ, truyền Phó đại nhân.”

Phó Văn Đăng đề thấp thanh âm, vội vàng nói: “Gặp Hoàng Thượng, ta sẽ thay ngươi cầu tình.”

Tiểu Chu ngẩng đầu, đưa tay nhẹ nhàng lắc lắc: “Trăm triệu lần không thể.”

Phó Văn Đăng tiếp đó nghĩ thầm, có lẽ Hoàng Thượng đang tìm mọi cách để thu phục hắn. Trong lòng lo lắng bất an, trên mặt lại như cũ tứ bình bát ổn, nửa phần cũng không lộ ra ngoài. Một thân quan bào vượt qua cánh cửa, quỳ xuống giữa thư phòng: “Vi thần Phó Văn Đăng tham kiến Thánh Thượng.”

Rèm cửa treo cao, có thể nhìn thấy chậu than trong phòng, một nam tử trẻ tuổi, thân hình cao gầy, quần áo hoàng bào đầu đội mũ, càng khiến diện mạo thêm phần tuấn tú. Đây là đương kim Thánh Thượng Chu Viêm Minh.

Chu Viêm Minh lai lịch cũng có chút kì quặc. Lúc trước tiên hoàng bốn mươi tám vẫn không có con nối dòng, liền có người tên Hồ Tra Mỗ đưa lên một gã Mĩ Cơ, vào cung ba tháng liền có bầu, vua và dân chúng nhất thời kinh ngạc, tiếc rằng tiên hoàng đối vị Mĩ Cơ này dị thường sủng ái, đồng thời lập con của người không rõ lai lịch này lên làm thái tử.

Một thời gian lâu sau khi Chu Viêm Minh ra đời, tiên hoàng lại có thêm hai vị hoàng tử, vô luận tư chất tướng mạo, toàn bộ không phải đối thủ của hắn, ngôi vị hoàng đế này, vững chắc như núi Thái Sơn.

Chu Viêm Minh thông minh tuyệt đỉnh, lại đa nghi, thần tử dưới tay làm bấy sao có thể qua nổi mắt hắn? Phó Văn Đăng bực Trần thị một án, từng bước lên trời, làm cho hắn ghen hờn.

Thăng gã lên chức Hộ bộ thượng thư, bất quá gã cũng là người hiểu biết, phiên này gọi gã đến, Chu Viêm Minh trong lòng cũng đã sớm có tính toán.

Quân thần hai người đều tự ngồi xuống, nói đôi câu nhàn thoai xã giao, Phó Văn Đăng chợt nhớ tới Tiểu Chu, có chút không yên lòng.

Chu Viêm Minh sao không biết tâm tư của gã, âm thầm cười lạnh, vờ như không chú ý, nói: “Hà Nam phủ đại hạn ba năm, hiện giờ lại sương giá tai ương, việc cứu tế này, nên do Hộ bộ tiếp quản, như thế nào cũng sẽ tốt hơn.”

Phó Văn Đăng vội cúi mình nói: “Hồi bẩm Thánh Thượng, Hà Nam tình hình tai ương có chút phiền phức, vi thần bất tài, xin giao trách nhiệm cho Hà Nam tri phủ Ân Tuyết Y làm chủ.”

“Cũng đúng.” Chu Viêm Minh tiện tay bỏ thêm một viên than vào chậu than hồng: “Hai người nên bàn bạc với nhau chuyện cứu tế cho rõ ràng, hoặc, đơn giản là cùng đi xem nơi nào gặp nạn liền hỗ trợ.”

Phó Văn Đăng giật mình, đường đường là quan nhất phẩm, lại bị phái đi Hà Nam cứu tế, hoàng đế hoàn toàn không để ý thể diện của gã mà. Nhưng chức quan này, có được do may mắn, nếu không phải Tiểu Chu giúp đỡ, chỉ sợ đến cái mạng nhỏ gã còn không giữ nổi. Lập tức lĩnh chỉ tạ ơn, khom người đi lùi ra ngoài.

Lúc này đã là buổi trưa, bên ngoài ánh nắng chiếu rọi từng lớp tuyết đọng, tích tấp theo mái hiên chảy xuống. Chu Viêm Minh nhớ rõ chân Tiểu Chu có bệnh, mùa hè cũng phải mặc hai lớp quần, trong lòng lại càng phát hận. Ngồi trong chốc lát, lúc này mới sai người gọi y tiến vào. Người truyền tin tức đi một lát rồi quay về thư phòng: “Hồi bẩm Thánh Thượng, Nghiêm đại nhân không đi vào được.”

Chu viêm minh cười lạnh: “Vậy làm cho y phải đi.”

Người nọ nói: “Đi cũng không thể, Nghiêm đại nhân đã hôn mê từ lâu.”

Chu Viêm Minh trong lòng chấn động. Chợt cười ra vài phần lãnh ý: “Thật không ngờ đấy, tạt cho y một bát nước lạnh, trăm thật muốn xem khổ nhục kế này y dùng được bao lâu.”

Hai người kia lĩnh mệnh mà đi. Tiểu Chu trong cơn hỗn loạn, mãnh liệt phát giác một cơn lạnh thấu xương, toàn thân kích động, nhất thời mở mắt. Trước mắt là một đôi giày hoàng kim, trên đời này chỉ có một người dùng nó. Tiểu Chu giãy dụa, nhưng chung quy không gượng dậy nổi.

Chu Viêm Minh lạnh lùng nói: “Ngươi rốt cuộc là học hành thể nào, Trương Tử Ân dù sao cũng danh chấn thiên hạ là một học giả uyên thâm, sao lại có thể dạy ra một đệ tử như ngươi?”

Tiểu Chu nhấp khước môi không ra tiếng, những giọt nước lạnh đọng trên trán như phát sáng, nhìn như một khối bạch ngọc, khóa hồng chí giữa mi gian lại càng yêu diễm đến tà mị.

Chu Viêm Minh nhìn kỹ gương mặt y, trong bụng nổi lên một trận nóng rực, người này, dùng từ xinh đẹp để hình dung thực không quá, bởi dù cho ở nữ nhân, cũng không thể tìm thấy người nào mị hoặc đến vậy.

Y ở Đại Lý chỉ hai năm ngắn ngủi mà giết người vô số, nếu ghi lại, tội của y có thể chất sớ sách đầy một gian phòng. Cũng là y, hoàn toàn không để ý mà dụng hình với đại phu Địch Cổ Tấn, khư khư cố chấp, hình tù thiết mặt ngự sử Bùi Lan Khanh, tuy rằng Bùi Lan Khanh bị tra ra manh mối nhận hối lộ. Nhưng bởi vậy mà tiếng xấu lưu danh, tên của y, là Nghiêm Tiểu Chu.

Chu Viêm Minh đối với y chán ghét đến cực điểm, nhưng lại không tìm được nhược điểm nào của y, y xử sự chu đáo chặt chẽ, cẩn thận, tâm ngoan thủ độc, còn gương mặt lại vô cùng yêu lệ. Chu Viêm Minh ngày ngày nghĩ đến khuôn mặt cùng thái độ làm người của y, điều duy nhất lưu lại trong lòng chính là —— muốn thương y!

Y phát ra một lực hấp dẫn cổ quái, ngay cả dục vọng cũng như là bị vắn vẹo, hẩn ở trên giường làm những chuyện như vậy cũng chỉ là làm với y, ngày thường không dám đối với hậu phi làm những chiêu trò như với y. Như thế nào cũng không ngờ tới, chính là, một người như y, thế nhưng lại sợ đau tới cực điểm.

Chỉ là, đau cũng không chịu phát ra tiếng kêu, cắn chặt môi đến trắng bệch, giống như ngậm hờn, lại giống như ẩn nhẫn, con ngươi đen huyền sâu thẳm tựa ngọc lưu ly ấy bình tĩnh, khác hẳn vẻ lạnh lùng thường thấy

Y càng quật cường, Chu Viêm Minh càng không tha cho y. Khi đau tới cực điểm y cũng sẽ khóc, nhưng không giống như người thường gào khóc thật lớn, phải nhìn thẳng khuôn mặt y mới có thể thấy rõ, trên gò má trong suốt tựa bạch ngọc không ngờ tràn đầy nước mắt.

2. Chương 2

Chu Viêm Minh sai người thắp một ngọn đèn dầu, một mặt hung ác thô bạo đâm vào y, một mặt lại âm thầm nhìn y lặng lẽ rơi nước mắt, có đôi lúc Chu Viêm Minh đối với y ôn nhu một chút. Y liền âm thầm ghi nhớ, hẩn thích nhìn y khóc, nhưng không phải là động chút đã khóc, nhất định phải chờ đúng thời điểm bày ra bộ dáng thật đẹp, khóc như tâm hoa nở phóng, cùng lúc đó phải truy cứu chuyện chính sự, chắc chắn hẩn thất bại tám chín phần mười.

Chu Viêm Minh tất nhiên không biết vì sao Tiểu Chu khóc. Hẩn tham luyện thân thể tuyết trắng xinh đẹp của y, nhưng lại ghét tính tình y ngoan độc. Đã có lúc hẩn muốn bóp chết y, rồi lại hoàn toàn không hạ thủ được. Hẩn hận bản thân kém quyết đoán, đành trút giận lên thân thể Tiểu Chu.

Tiểu Chu vốn đơn bạc yếu ớt, một ngày lại một ngày càng thêm gầy yếu, dù mặc nhiều lớp quần áo thật dày, nhưng cơ hồ vẫn có thể nhìn thấy cả xương sườn.

Chu viêm minh vốn định sẽ không làm y khó xử nữa, tiếc rằng một án Trần thị tư tàng Hoàng bào, hẩn định chừa lại cho vị ân sư này một con đường sống, mới đích thân ngự bút phê một đạo ý chỉ, không ngờ Nghiêm Tiểu Chu tự cho là thông minh âm thầm phá rối, hẩn không chỉ vì đau lòng vị ân sư này mà ngậm hờn, mà còn là thể diện của bản thân nữa.

Hẩn chấp hai tay sau lưng, nhìn Tiểu Chu cười lạnh nói: “Nghiêm đại nhân thật sự là tuyệt đỉnh thông minh, ngay đến cả trẫm, cũng không thể không bội phục người.”

Tiểu Chu bằng lãnh như nước trong bùn, chỉ có khuôn mặt là như đóa hoa sen thanh nhã, giống như mỹ nhân đồ thượng vẽ rồng, điểm bút vẽ nên hồng chí nằm ở mi gian, vẻ mặt đạm mạc nói: “Thần trời sinh ngu dốt, Hoàng Thượng quá khen.”

Chu Viêm Minh nói: “Ái khanh không cần phải khiêm tốn, nghĩ được diệu kế lột da không thấy máu kia, trong thiên hạ ngoài ái khanh ra còn có kẻ thứ hai sao?”

Tiểu Chu thần nhiên trả lời: “Trong thiên hạ, người tài có nhiều. Huống chi chủ ý đó của thần, cũng bất quá là vì Hoàng Thượng phân ưu mà thôi, thần thật không hiểu cơn lôi đình của hoàng thượng từ đâu mà đến.”

Chu Viêm Minh giận dữ cười gằn: “Nói cho cùng, trăm sao không biết ái khanh ngoài một bụng kinh luân, còn có lưỡi xán hoa sen khéo ăn khéo nói.”

Di chuyển thân mình ghé vào lỗ tai y, âm thanh lạnh lùng nói: “Nhưng khi ở trên giường, tài năng này nửa điểm cũng không có ích đâu.”

Tiểu Chu hơi chấn động, theo thói quen nhấp khước môi, nhưng vẫn không phát ra tiếng.

Mặc cho Chu Viêm Minh châm chọc khiêu khích hay quyền cước đấm đá, cũng không nên xem thường. Chu Viêm Minh trong tay không có chứng cứ rõ ràng, bất quá là tìm chút sự tình đến làm nhục y, nếu muốn cái đầu của y... Chu Viêm Minh bỗng nhiên trầm xuống, ý niệm này chỉ mới lóe lên, nhưng hắn không bao giờ đề cập.

Về đến phủ đã là chạng vạng. Tiểu Chu được gia nhân đỡ vào phòng ngủ. Mới thay xiêm y sạch sẽ, lại thấy Tiểu Tư thông báo, nói là Phó Văn Đăng ở đại sảnh chờ đã lâu.

Tiểu Chu nhân tiện nói: “Gọi gã đến phòng ngủ này đi.”

Người kia nói: “Như thế —— sợ là không ổn.”

Tiểu Chu cười: “Dù sao cũng không phải nữ tử hương khuê, chẳng lẽ còn phải ngại ngủ?”

Gia nhân kia không nói, nhưng bộ dáng tỏ vẻ không yên, sau nửa chén trà, Phó Văn Đăng lúc này mới rời đại sảnh, đi theo Tiểu Tư đi vào: “ Là ta hại đại nhân chịu khổ!”

Tiểu Chu ngồi ở trên giường, một bên thị nữ bưng nước canh một ngụm một ngụm giúp y uống, quả nhiên là một màn hương diễm. Phó Văn Đăng nghiêng đầu, mặt đỏ tai hồng. Lại nghe Tiểu Chu trầm thanh nói: “Phó hộ bộ sao lại nói như vậy, Hoàng Thượng phạt ta, đều là lỗi của ta, cùng Phó hộ bộ không can hệ.”

Phó Văn Đăng ở quan trường lăn lộn nhiều năm, có điểm không hài lòng, vội lên tiếng nói: “Nghiêm đại nhân là vì Hoàng Thượng phân ưu, chúng ta làm tròn bổn phận thần tử, chớ nói phạt quý, mà ngay cả đánh giết, cũng không được phép oán hận.”

Tiểu Chu khẽ cười: “Phó hộ bộ phát ngôn, thật đúng là lịch lãm cùng lạnh lợi.”

Phó Văn Đăng đã thấy y mi gian chột lóe, kia một đôi đồng tử đen thẫm lưu quang tràn đầy, dường như có trăm tia yêu mị. Phó Văn Đăng cùng y quen biết nhiều năm, ngày thường bất quá là quân tử chi giao, luôn luôn cảm thấy được người này, nghiêm túc có thừa, lại không khỏi hoạt bát khoan thai, cơ trí có thừa, lại hiếm thấy phong lưu hứng thú, về phần đối nhân xử thế, xử sự hàn huyền, nhưng cũng chỉ thấy chu đáo trước mắt mà không thấy sự tình phía sau, y đối đãi với Phó Văn Đăng, cũng thực xem như trúng số độc đắc đi.

Phó Văn Đăng bất giác đưa tay lên ngực, thật sự không biết, từ khi nào mình dùng cặp mắt khác ngày xưa đánh giá y.

“Khiến đại nhân chê cười rồi.” Phó Văn Đăng quần bách, bưng chén trà đến bên môi, chợt nhớ lại một chuyện, cúi mình nói “Lần này đi Hà Nam cứu trợ thiên tai, Nghiêm đại nhân có chuyện gì giao phó?”

Tiểu Chu chớp mắt, hàng mi dày rung rung, hồi lâu mới nói: “Lần đi Hà Nam này, đường xá xa xôi, thể sự khó lường, nhất định phải cẩn thận.”

Phó Văn Đăng cảm thấy trong lòng nóng lên, không suy nghĩ nắm tay y nói: “Thế nhân chỉ nói Nghiêm đại nhân mặt lạnh lạnh tâm, nhưng chẳng ai hiểu được, Nghiêm đại nhân thực lãnh, nhưng chỉ đối với lũ gian thần mà thôi.”

Tiểu Chu chậm rãi nắm tay hắn nói: “Phó hộ bộ, người thấy ta đối với người bên ngoài cũng có nhiệt tâm sao?”

Phó Văn Đăng toàn thân chấn động, ngẩng đầu lên, đã thấy y nhếch khóe môi, tất cả ý cười đều khắc trên khuôn mặt lúc đó, nhất thời chỉ cảm thấy trước mắt là một sắc màu tươi đẹp, ngay cả tinh thần cũng có chút hoảng hốt: “Nghiêm đại nhân, lời này —— là có ý tứ gì——”

Tiểu Chu cười: “Phó hộ bộ nếu cảm thấy có ý tứ, thì tất nhiên phải có ý tứ gì đó.”

Phó Văn Đăng cả kinh, Tiểu Chu lại xoa tay gãi nói: “Phó hộ bộ nghĩ gì vậy? Sao lại kinh hoàng đến thế, nói ta nghe xem.”

Phó Văn Đăng đại quẫn, trầm mặt nói: “Nghiêm đại nhân chẳng lẽ quá nhàm chán nên lấy Phó mỗ làm trò cười sao?”

Tiểu Chu thản nhiên nói: “Phó hộ bộ, ta với ngươi đều hiểu, có một số việc, đâu nhất thiết phải nói rõ ràng?”

Phó Văn Đăng một trận mê loạn, chỉ cảm thấy thật thật giả giả, mọi chuyện chẳng có gì rõ ràng, cũng không tìm ra được lí do. Trước mắt hắn chỉ là vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, âm sắc y trong trẻo nhưng thật lạnh lùng: “Đất Hà Nam từ xưa sầm uất, chuyện này đến đó, Phó đại nhân chắc sẽ không từ chối tìm cho ta một món đồ chứ?”

Phó Văn Đăng vội hỏi: “Phàm là là thứ đại nhân muốn, lên núi đao xuống biển lửa, Phó mỗ cũng nhất định thay đại nhân cầu được.”

“Không phải cầu.” Tiểu Chu nhẹ giọng ” Mà là muốn!”

“Vậy xin hỏi đại nhân muốn gì?”

Tiểu Chu giơ một ngón tay như ngọc lên trước mắt gã: “Đầu của một người.”

Phó Văn Đăng chấn động, nhưng sắc mặt không đổi: “Không biết nhân vật tầm cỡ nào có thể khiến đại nhân muốn lấy đầu?”

Tiểu Chu mỉm cười, viết gì đó lên tay hắn. Đầu ngón tay cùng da thịt tiếp xúc, Phó Văn Đăng rõ ràng cảm giác được, người y muốn lấy đầu, là Hà Nam tri phủ —— Ân Tuyết Y!

Tuyết động mãi cho đến ba ngày sau mới bị ánh nắng hút hết. Mặt đất vẫn còn hơi ẩm, xốp mềm, bước lên tưởng như đang giẫm lên thảm Ba Tư cao cấp.

Ngự hoa viên có hai cây mai cổ thụ, sau một hồi đại tuyết, liền đồng loạt trở hoa, chúng thần đều nói: đây là điềm lành. Những lời nịnh nọt vang lên không dứt. Chu Viêm Minh từ trước giờ không tin, nhưng vì trấn an lòng người, đã mở tiệc rượu trong ngự hoa viên, cầu năm sau mưa thuận gió hoà.

Tiểu Chu, tạm giữ chức hình bộ, vốn là một kẻ nhàn rỗi, không có tư cách chiếm vị trí đại thần. Nhưng y thuở nhỏ tài danh lan xa, mười một tuổi được xưng là Tô Châu đệ nhất tài tử, mười lăm tuổi được đương kim Thánh Thượng chấm đỗ Thám hoa, thời niên thiếu từng làm nhiều thơ hay, đến nay còn được sĩ tử lưu truyền. Có một kẻ lẩm bẩm lên tiếng: “Đã là ngẩng hoa, sao không truyền Thám hoa cùng thưởng thức.”

Lúc trước cùng Nghiêm Tiểu Chu đỗ đạt một bảng có Phó Văn Đăng cùng Cảnh Loan Từ, hiện giờ đều đã là quan nhất phẩm đương triều, chỉ có Nghiêm Tiểu Chu vì phẩm hạnh cay nghiệt mà bị giáng chức. Chu Viêm Minh cũng muốn xem, đôi mắt xưa nay vốn trong trẻo nhưng lạnh lùng, có phải hay không vì thế mà phát ra một tia quẫn ý.

Lại là một buổi trưa, ánh nắng ảm áp, ngay cả gió cũng không thấy thổi qua. Ngự hoa viên bày hai mươi mấy cái bàn, phân rõ cao thấp, mây tía nghiêm nhiên. Chỉ có Nghiêm Tiểu Chu ngồi riêng một góc, mặc triều phục lục sắc, đường thêu thâm thoát, rất có ý tứ hàm súc.

Chu Viêm Minh không yên lòng, một bên nghe kể về bộ sách Ngô hoàng vạn tuệ luận, một mặt nhìn trộm thần sắc Tiểu Chu. Y cũng không tỏ ra thần sắc gì, chỉ vô cùng bình thản.

Chu Viêm Minh âm thầm cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ người này thật thực huênh hoang, nếu nói y không đồ kị, không oán hận, tâm dù thế nào cũng không đổi khác, Chu Viêm Minh vô luận như thế nào cũng không tin.

3. Chương 3

Đạo quân thần của nho gia cổ xưa cùng với đạo Chu công chi lễ của Khổng – Mạnh, Chu Viêm Minh một chữ cũng không chịu tin. Hắn biết rõ những người này ở dưới chân hắn hô vạn tuế, nhưng chẳng can hệ đến thiên tử gì cả, bọn họ sợ dĩ sợ hãi, bất quá là do tính tình hay thay đổi và thân phận hoàng gia của hắn thôi. Cho nên quan trường người người khổ tâm luồn cúi, cũng chỉ có kẻ kia lợi hại, có lẽ do tâm bằng phẳng không chút mưu cầu nên khổ ải, nhưng đến nước này rồi cũng phải tranh đoạt một phen chứ?

Chu Viêm Minh biết lòng người khó lường, đối với chuyện Tiểu Chu không màng danh lợi, không suy bì hơn thua càng cảm thấy nghi kỵ, người này, phía dưới bộ dáng xinh đẹp tuyệt trần kia không biết còn ẩn giấu tâm tư xấu xa đến nhường nào.

Đang mãi suy nghĩ, chợt nghe Trần nam vương Chu Viêm Húc cười khê một tiếng nói: “Hoàng Thượng hôn vía lên mây, tâm không ở nơi này, chẳng biết là đang nghĩ đến mỹ nữ nào nơi hậu cung?”

Chu Viêm Húc là đệ đệ cùng cha khác mẹ với đương kim Thánh Thượng, thái độ làm người thập phần khiêm tốn, khôi hài. Chu Viêm Minh tâm tính đa nghi, hỉ nộ vô thường, cũng chỉ có Chu Viêm Húc dám cùng hắn nói giỡn. Chu Viêm Minh đối với hắn dù sao cũng khác hẳn với người bên ngoài, vài lần bị hắn chống đối ra mặt, nhưng chưa bao giờ trách tội hắn.

Ai ngờ hắn còn chưa dứt lời, Chu Viêm Minh liền trầm mặt nói: “Trẫm cùng việc phi tần hậu cung cũng có thể để người lấy làm trò cười sao?”

Chu Viêm Húc ngẩn ra, hắn nào biết người Hoàng Thượng một lòng sở niệm, cùng với hậu cung ba ngàn người kia không hề quan hệ. Như một đao đánh vào vết thương, vội quỳ xuống nói: “Thần đệ không biết sâu cạn nặng nhẹ, mong hoàng huynh thứ tội.”

Chu Viêm Minh đầy bụng tà hỏa bị một tiếng “hoàng huynh” như gió quất vào mặt, mặt chí khí, vung tay lên nói: “Bình thân, trẫm xem như không thấy bộ dáng cột nhả này của ngươi.”

Chu Viêm Húc lại trưng bộ mặt cười cợt nói: “Cả triều văn võ, mỗi người đều có việc riêng, chỉ có thần đệ có thể cùng Hoàng Thượng giải sầu mà.”

Chu Viêm Minh nhướn miệng cười nói: “Thôi thôi, Thánh tổ Hoàng đế một đời anh danh, sao lại sinh ra 1 kẻ dở hơi nhường này.”

Không khí vốn dĩ thường căng thẳng, nhờ có hồi nháo loạn của Trần nam vương này, mới thấy vài phần thân thiện. Đãi bộ thượng thư Cảnh Loan Từ liền nhân cơ hội cười nói: “Hoàng Thượng, có rượu mà thiếu thơ, không khỏi mất nhã hứng, chi bằng để các vị đại nhân ở đây xuất khẩu thành thơ, lấy thêm hứng thú.”

Chu Viêm Húc giành trước kêu lên: “Ngươi thật hay giảng đạo lý, biết rõ bốn vương kém khoản văn thơ, cố tình đưa ra ý kiến này sao.”

Mọi người nhất thời cười vang. Chu Viêm Minh cười nói: “Ngày thường không chịu chăm chỉ đọc sách, hiện tại lại oán hận ai, vậy khúc dạo đầu để ngươi làm đi.”

Chu Viêm Húc kêu một tiếng khổ, vò đầu bứt tai suy nghĩ một lúc lâu, nhìn cây hoa mai ngơ ngác nói: “Giá hoa khai đắc hảo hi kì——” (Hoa kia nở thật kỳ lạ)

Thần tử muốn cười lại không dám cười, nhìn đến mức mặt đỏ tai hồng, cơ hồ có thể gây nội thương. Chu Viêm Minh cũng phì cười, đối với đệ đệ dở hơi này hoàn toàn không có biện pháp. Ngẫu nhiên cũng có thể bói ra thiếu sót, Tiểu Chu một tay thưởng thức rượu trong chén ngọc lưu ly, mi mắt buông xuống, cơ hồ trên khuôn mặt vốn không tỏ rõ hỉ nộ ái ố lóe lên một tia chán ghét.

Chu Viêm Húc dường như nghĩ ra câu thơ tiếp theo, rung đùi đắc ý thì thầm: “Nhất đoá nhất đoá đại như lê” (một đoá lại một đoá to như hoa lê =.)

Lần này, Cảnh Loan Từ phụt ra một ngụm rượu, vội túm Chu Viêm Húc nói: “Vương gia, hai câu sau, để vi thần làm tiếp đi.”

Cũng không đợi hắn chối từ, liền mở miệng thì thầm: “Tuy tự lê hoa do thắng tuyết, hà lao Chúc Nữ tá vũ y.” (Giống như hoa lê trong tuyết, chẳng khác gì Chúc nữ khoác vũ y)

Mọi người ngồi đó đều kêu một tiếng hảo, khen: “Khúc dạo đầu của Vương gia phong lưu kì thú, hai câu kết của Cảnh đại nhân cũng thực hay lắm.”

Chu Viêm Húc sao không biết Cảnh Loan Từ thay hẳn che đậy, cười vỗ vai y nói: “Cảnh đại nhân giúp đỡ kịp thời, ngày khác tiểu vương nhất định phải tạ ơn.”

Cảnh Loan Từ cười khỏ nói: “Vương gia tha cho ty chức đi.”

Người bên ngoài nào biết đâu rằng bọn họ kể tung người hứng, huyền não nói cười, Vân dương hầu Diệp Triêm Cân hắng giọng một tiếng nói: “Đến ta.”

Hắn thì thầm: “Nhất thụ hàn mai bạch ngọc điều, huỳnh lâm cung khuyết bàng kê kiều, bất tri cận thủy tiên phát hoa, nghi thị kinh đông tuyết vị tiêu.” (Một cây mai trong lạnh giá trông như ngọc, cành cây cong khuyết cạnh cầu Khê, không biết có phải do gần làn nước mà hoa mất hay không, cứ ngỡ là tuyết mùa đông vẫn chưa tan) –

Mọi người vỗ tay cười nói: “Không hổ danh Diệp tiểu hầu gia, quả nhiên là nhân tài, xuất khẩu thành thơ.”

Chu Viêm Minh ban rượu cho người nọ. Diệp tiểu hầu gia vốn nước da trắng bạc, nay được mọi người ca ngợi, sớm đã phỉếm hồng, cơ hồ muốn chui xuống gầm bàn.

Mọi người đều ngâm thơ, đều là tứ bình bát ổn, rất bình thường. Chu Viêm Minh buồn ngủ muốn chết. Chợt nghe Hậu gia Giang Thượng Cầm nói: “Sớm nghe nói Nghiêm đại nhân thời niên thiếu đã thành danh, tài văn chương phi phàm, sao trước mặt hoàng thượng lại không mở miệng?”

Nghiêm Tiểu Chu không ngâm thơ mừng đương kim Thánh Thượng, mọi người đều biết. Ban triều thần vì muốn nịnh nọt, liền ra sức chế nhạo y. Nghiêm Tiểu Chu tính như thu thủy, trầm tĩnh khắc chế, thiên hạ có khích bác thế nào cũng không nao núng, thản nhiên lên tiếng: “Chuyện Hầu gia kể, đã là chuyện nhiều năm trước, hiện giờ ty chức chuyên chú về công vụ, không có lòng dạ nào dành cho thi từ ca vũ.”

Giang Thượng Cầm cười ồ lên: “Mọi người nghe xem, một gã quan Hình bộ nhỏ, lại ở trước mặt người ta nói hai chữ “chuyên chú”. Không rõ Nghiêm đại nhân chú tâm lo nghĩ cho đại sự nào?”

Nghiêm Tiểu Chu nói: “Mọi chuyện đều là vì Hoàng Thượng phân ưu, ty chức trời sinh ngu dốt, khó tránh khỏi phải dùng nhiều đầu óc hơn một chút lo công vụ, khiến hầu gia chê cười rồi.”

Giang Thượng Cầm bị y đáp trả, một chữ cũng không thoát nên lời, khụ một tiếng, đang muốn mở miệng, lại nghe Chu Viêm Minh trầm giọng nói: “Hầu gia để người có cơ hội thể hiện tài năng, người cần gì phải chối từ?”

Lời Đương kim Thánh Thượng vừa ra khỏi miệng, trong đó lại có chút bất đồng. Mọi người mở to mắt nhìn Tiểu Chu, thấy y vẫn như cũ ngồi nghiêm chỉnh, thản nhiên nói: “Mong Hoàng Thượng thứ cho thần bất tài, trăm triệu lần không thể so với chư vị đại nhân đang ngồi đây, sao dám ở trước mặt hoàng thượng bêu xấu.”

Y ngang nhiên chống đối, mọi người sợ đến mất giọng, người kia trong lòng như khởi lên khúc nhạc, dùng chén rượu che miệng cười trộm. Tịch gian một mảnh yên lặng, vẻ mặt Chu Viêm Minh âm trầm muốn dọa người. Đột nhiên Chu Viêm Húc cười khẽ một tiếng nói: “Nhắc tới công vụ, lại làm cho bốn vương nhớ lại một chuyện. Một lần bốn vương phụng chỉ Hoàng thượng đến Lãnh Sơn diệt sơn tặc, bắt được một kẻ, bản vương không moi ra được chút tin tức gì từ hắn, tiếc rằng đại hình đã dùng hết, nhưng cũng không thể cậy được miệng chó của hắn, thực làm cho Vương gia ta ử rũ!”

Lời nói của hắn mang y cười, ngữ khí vui vẻ, mắt nhìn hướng Tiểu Chu nói: “Nghiêm thủ phủ, nghe nói người có nhiều biện pháp thần kỳ, người nói xem, đối với loại người này nên dùng biện pháp gì?”

Tiểu Chu lặng im một lúc lâu, mọi người nhìn y kinh hãi, người này, Hoàng Thượng y không nể, Vương gia thay y giải vây, y cũng không để ý tới, là một lòng muốn chết sao? Không khí tĩnh mịch, Tiểu Chu cất tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng. Mọi người vốn cũng đã quen mặt nhân vật này, nhưng vẫn không tự chủ mà thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Lũ giang hồ cường đạo, xưa nay tâm cao khí ngạo, tự xưng là anh hùng.” Y nói chuyện, theo thói quen giấu bàn tay trong ống tay áo, vì y cúi đầu xuống, mọi người chỉ thấy được hai hàng lông mày, khóa tiểu chí

hồng kia khiến lòng người cả kinh “Chính cái gọi là xà đả thất thốn, mộc nhập tam phân (đánh rắn phải đánh bảy gậy, đóng gỗ phải sâu ba phân), nếu muốn làm những người này cúi đầu, biện pháp cũng chỉ có một.”

Chu Viêm Minh cười nói: “Ta thật muốn nghe nha, lần sau nếu lại có chuyện thế này, cũng sẽ làm ta đỡ mất mặt trước đám cường đạo.”

Tiểu Chu nhướng mày nói: “Hoàng thượng thật muốn nghe sao?”

Chu Viêm Minh ngạc nhiên nói: “Tất nhiên.”

“Vay chớ trách ty chức thất lễ.” Tiểu Chu ngẩng đầu lên, hai tròng mắt gợn sóng, giống như thu thủy triền miên “Muốn đập nát tự tôn cao ngạo của một nam tử, biện pháp tốt nhất là cường bạo hấn, đương nhiên không nên để người hầu làm, càng là kẻ dơ bẩn, súc sinh càng tốt, nếu có gia quyến hoặc người quen đứng một bên nhìn, kết quả sẽ rất đáng ngạc nhiên, sau chuyện này, Vương gia còn phải sợ hấn không nhận tội sao?”

Chu Viêm Minh há miệng thở dốc, chỉ cảm thấy đầu lưỡi khô khốc, không biết nên nói cái gì cho phải. Nhìn chung quanh, người người sắc mặt trắng bệch, cảm như hén, tưởng như khổ hình kia sắp xảy ra với chính mình.

Cảnh Loan Từ cười một tiếng nói: “Nghiêm đại nhân, biện pháp này khiến ta nhớ đến một chuyện, khi ta làm tri phủ Chiết Giang, cũng từng đụng tới một án tử, kẻ kia giết vợ hủy xác, biết rõ hấn là hung thủ, nhưng không sao tìm ra bằng chứng. Cạy khớp hàm hấn cũng không mở miệng, Nghiêm đại nhân, loại người này liệu cũng có thể dùng cách kia áp chế sao?”

Nghiêm Tiểu Chu chậm rãi lắc đầu nói: “Loại người này độc nhất vô nhị, chết không biết xấu hổ, dù làm nhục hấn như thế nào cũng không thu lại kết quả, trừ phi ——”

Y ngừng lại một chút, đã thấy mọi người đang ngồi thẳng lưng nín thở nhìn y, giống như tiểu hải tử nghe kể chuyện ma, rõ ràng muốn nghe, nhưng thần sắc lại mang theo vài phần khiếp sợ, y liền lạnh nhạt nói: “Trong tiệc rượu nói chuyện này, không khỏi khiến chư vị đại nhân mất nhã hứng.”

Chu Viêm Minh cười lạnh nói: “Cứ nói, đừng ngại.”

Tiểu Chu nói: “Hoàng Thượng sẽ không trách tội vi thần chứ?”

Chu Viêm Minh chăm chú nhìn y hồi lâu mới nói: “Phán người vô tội là được.”

Tiểu Chu lúc này mới khẽ nói: “Sự tình nói đến, kỳ thật cũng đơn giản. Kẻ kia chịu bao khổ hình cũng không chịu mở miệng, bất quá là bởi vì sợ chết tới cực điểm. Chỉ cần từ trên đỉnh đầu hấn, dùng nước sôi dội xuống luộc chín da thịt, sau dùng dao từ từ bóc lột, để hấn tận mắt thấy tứ chi mình biến thành bộ xương khô, ném chút khổ sở. Cũng nên cho hấn hưởng chút tư vị gian nan, cứ làm như vậy chừng một nghìn lần!”

Cảnh Loan Từ bắt giác rung mình, y lại nhạt như cành liễu mảnh nở nụ cười, gấp một miếng thịt lên nói: “Sau khi hoàn tất, thịt kia cũng nên nấu thành một đĩa, không ngại mời hấn chút ‘hương vị’ của chính mình.”

Đột nhiên nghe oa một tiếng, kẻ luôn được tôn là “tử giai hồng trần” Vân Dương, Diệp tiểu hầu gia đã một tay che ngực, đem toàn bộ thức ăn mới nuốt nôn ra.

Chu Viêm Minh sắc mặt trầm xuống, hấn đối với thần tử từ trước đến nay luôn trách móc nặng nề, lại duy nhất đối vị Vân Dương hầu này rất có ý thương tiếc, chỉ vì Diệp hầu gia tính tình dịu ngoan, nhân duyên thật tốt, lại từ nhỏ ham thi từ ca múa, nếu không phải thừa kế Vân Dương hậu vị, sẽ là danh sĩ quý ẩn giang hồ thoát tục.

Chu Viêm Minh lập tức vung tay lên nói: “Vân Dương hầu thân mình không tốt, mọi người giải tán. Phúc Hỉ ——”

Tiểu thái giám Phúc Hỉ hô to: “Có nô tài!”

“Người đưa Vân Dương hầu hồi phủ, có cái gì không ổn, lập tức trở về bẩm báo.”

“Nô tài tuân mệnh, Hoàng Thượng.” Tiểu thái giám lĩnh mệnh mà đi.

Mọi người im lặng đứng lên, không biết vì sao, trong lòng luôn có chút hồi hộp bất an, chỉ biết người khi cao hứng sẽ đến, khi mất hứng liền về, đúng là không tả nổi sự vắng vẻ tịch liêu.

Nghiêm Tiểu Chu vẫn giữ bộ dáng đậm mạc cao xa, cứ như kẻ gieo ác ý làm rối lòng người lúc này không phải là y vậy.

Y một mình bước đi thong thả, chậm rãi ra thẳng phía ngoài, liền có một gã tiểu thái giám mi thanh mục tú ngăn cản y nói: “Nghiêm đại nhân, Hoàng Thượng mời ngài quay trở lại.”

Kẻ này tuy là người hầu thân cận hoàng đế, nhưng cũng không rõ y cùng Hoàng Thượng có uẩn khúc gì, chỉ biết Hoàng Thượng đang đợi y, đúng là... ngay cả cung nữ thị tẩm cũng không bằng, ngôn từ tự nhiên vì vậy mà có ý xem thường.

Tiểu Chu thản nhiên nói: “Công công, tâm trạng ta không tốt, sẽ không đi đâu cả.”

Tiểu thái giám kia trợn mắt nói: “Lớn mặt, dám kháng chỉ sao?”

4. Chương 4

“Công công thật lớn tiếng.” Tiểu Chu xoa hai tay nói “Người không biết xấu hổ, nhưng cũng nên giữ mặt mũi cho hoàng đế vài phần. Ở ngay ngoài cửa làm loạn thế này, còn ra thể thống gì nữa.”

Tiểu thái giám kia ngậy người ngẩn ngơ, dù sao cũng là hầu cận bên người hoàng thượng, cũng coi như có chút thông minh, bùm một tiếng quỳ xuống, tự vả vào miệng mình mấy cái, liền thanh nói: “Đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, nô tài là cẩu, cẩu không biết nhìn người, đại nhân sao có thể cùng nô tài so đo?”

Tiểu Chu chớp mắt, không nhìn gã, nói: “Công công làm sao phải như thế, ý tứ của Hoàng Thượng, chúng ta phận thần tử, lại dám làm trái sao? Phiền công công dẫn đường.”

Tiểu thái giám kia khi không lại ăn mấy bạt tai, trong lòng ủy khuất, nhưng không dám ho he. Ngoan ngoãn đứng dậy đi trước, xuyên qua ngự hoa viên, dừng lại trước hành lang thiên điện: “Nghiêm đại nhân, mời.”

Tiểu Chu chậm rãi bước trên thảm, đi vào trong phòng, cảm giác lo lắng dâng lên. Mấy cung nữ vén màn lên, chỉ thấy Hoàng Thượng ngồi cạnh bàn, cầm trong tay một quyển thư, liền một thân quan phục quỳ xuống: “Vi thần Nghiêm Tiểu Chu khấu kiến Hoàng Thượng.”

Chu Viêm Minh lại giống như không nghe thấy, hồi lâu, mới chậm rãi liếc qua Nhất Hiệt Thư.

Tiểu Chu cứ thế quỳ trên mặt đất, y vốn có hàn tật, lần trước quỳ trong tuyết nửa ngày, bây giờ chỉ cần dùng một chút lực, đầu đau như kim châm. Gần một canh giờ sau, chân cũng hóa gỗ, trên mặt đất đọng lại một vùng mồ hôi.

Chu Viêm Minh lúc này mới nhìn y một cái nói: “Ồ, Nghiêm khanh tới từ bao giờ, xem trầm kìa, đọc sách tới hồ đồ, mau đứng lên đi.”

Tiểu Chu một tay chống trên mặt đất, hồi lâu sau cũng chưa thể đứng lên. Chu Viêm Minh đỡ thất lưng y, hơi dùng một chút lực, đã đem y ôm vào lòng. Tiểu Chu hai chân cứng đờ khó chịu, bất giác khê kêu một tiếng. Chu Viêm Minh cởi giày y, nắm chân y nói: “Sao lại lạnh thế này.”

Tiểu Chu cúi đầu, không nói lời nào. Chu Viêm Minh thay y xoa nắn vài cái, rồi phân phó cung nữ: “Chuẩn bị bồn nước nóng.”

Lại nhìn y cười nói: “Người cũng thật là, đã đến đây rồi, sao không chịu lên tiếng, tự nhiên lại để tặc tử tái phát.”

Chỉ trong chốc lát, cung nữ đã chuẩn bị xong thủy bồn, hầu hạ Tiểu Chu cởi tất. Hơi nước nóng bốc lên cao, Tiểu Chu hơi co rúm lại, cung nữ cầm lấy chân y ấn mạnh xuống. Y ngay cả kêu cũng không kêu một tiếng, chỉ cắn chặt khớp hàm, mồ hôi lạnh tuôn đầy mặt.

Chu Viêm Minh ôm y, hôn lên khuôn mặt y: “Biện pháp này chính người nghĩ ra, dùng ở trên người mình, tư vị thế nào hả?”

Tiểu Chu đôi môi run rẩy, đau đến nhắm nghiền mắt. Chu Viêm Minh mỉm cười, luồn tay vào vạt áo y: “Người lúc này thật ngoan.”

Tiểu Chu ngẫu nhiên bị hấn ôm trong lòng, muốn động cũng không thể động. Quần áo cởi phân nửa, phần da thịt lộ ra lạnh phát run. Chu Viêm Minh xoa nắn nhũ hoa y, cười khê: “Lúc người dạy dỗ người khác, quả nhiên là nửa phần cũng không lưu tình, tại sao khi chính mình ném trái liên biến thành cái bộ dạng này?”

Tiểu Chu không lên tiếng, gắt gao cắn môi mặc cho hấn bài bố. Chu Viêm Minh nâng mặt y, bóp chặt khớp hàm khiến y mở miệng. Y khê nứt nở, đầu lưỡi nóng như lửa của đối phương cơ hồ làm y hít thở không thông. Cả người y đổ rạp về phía sau, rồi lại bị Chu Viêm Minh kéo trở về, siết thật chặt.

Liên sau đó lại cảm thấy vật trong hạ thân trương lớn, y hoảng sợ đứng lên, một chân chạm đất, cả người liền chịu một cú đả kích. Chu Viêm Minh cười nhạt tháo hạ khổ y: “Cũng không phải lần đầu tiên, người sợ cái gì?”

Tiểu Chu bị hấn khóa trên đùi, hậu huyết nhất thời trướng đến nứt ra. Y cúi đầu ai oán kêu một tiếng, chống bả vai hấn giãy dụa. Chu Viêm Minh lại giữ chặt thắt lưng y, thấp giọng uy hiếp: “Người mới vừa rồi ở tiệc rượu nói cái gì? Cái gì mà cứ để người khác cường bạo, muốn thay đổi khẩu vị à?”

Tiểu Chu sao không biết thái độ làm người của hấn, không dám giãy dụa, mặc hấn siết chặt thắt lưng, đem tính khí cực đại một chút lại một chút tiến vào cơ thể y. Tiểu Chu đau đến sắc mặt đều thay đổi, vật kẹp trong hạ thân nóng rực, như là muốn đem y xé rách từ phía trong. Chu Viêm Minh không vì vậy mà buông tha y, bức y ngồi thẳng lưng, đem côn thịt liên tục nhả ra nuốt vào, khiến cho y sợ hãi hung khí kia đến cực điểm. Tiểu Chu trước mắt từng đợt biến thành màu đen, rốt cục thì chịu không được tra tấn, dần dần ngất đi.

Tỉnh lại, cũng là do một trận đau nhức bức tỉnh. Bên ngoài sắc trời đã tối, không biết khi nào người đã nằm ở trên giường, bị Chu Viêm Minh một tay khắc chế, giấu khuôn mặt y trong vạt áo ngủ bằng gấm của hấn, người trên thân dị thường thô bạo ra vào hậu huyết y, cái loại đau này không thể nói rõ là đau thế nào, chỉ là đã đau tới cực điểm, ngược lại sớm mất đi cảm giác.

Chu Viêm Minh thấy y tỉnh lại, liền đem y ôm vào lòng, tính khí cực đại cương cứng nhanh chóng đi vào, Tiểu Chu cũng bất chấp cái gì, thét lên một tiếng liều mạng muốn thoát khỏi hấn. Chu Viêm Minh gắt gao trụ giữ y, cảm thấy y toàn thân đều run rẩy, giống như một con vật nhỏ đang giãy dụa. Theo bản năng miết nhẹ gương mặt y, quả nhiên là một mảnh ướt sũng, liền mạnh mẽ kéo gương mặt ấy lại gần, nhẹ nhàng lau đi nước mắt.

Tiểu Chu khóc, nước mắt cứ thế tuôn chảy như sông. Chu Viêm Minh nhìn y cười khê: “Phi tử của ta có người nào khóc đâu, người thật cũng lạ, ngày thường thế nào cũng không thấy người rơi nước mắt. Thử gọi văn võ bá quan đến mà xem, sẽ chẳng dọa họ nhảy dựng đi.”

Tiểu Chu khóc hồi lâu đã mệt mỏi, không còn nghe được hấn nói gì, nhắm mắt nặng nề ngủ.

Ban đêm lại bình tĩnh, hậu huyết đau đến lợi hại, nghĩ muốn đổi tư thế ngủ, vừa động lại càng thêm đau đớn khó nhin, lặng đi trong chốc lát, mới chậm rãi nghiêng mình. Ngẫu nhiên đụng phải cánh tay Chu Viêm Minh, cánh tay dài mà cường tráng, cơ bắp săn chắc, bất tri bất giác liền vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve. Thật cứng rắn, dẻo dai đến tận xương thịt, nhất định phải trải qua bao phen tập luyện khổ khổ đi? Nghĩ đến vật to dài dưới hạ thân hấn, tâm bất giác nảy lên một đợt run sợ. Y hô hấp dần dần trầm trọng, trong khoảnh khắc, đôi mắt phượng dài nhỏ của Chu Viêm Minh quang hoa bắn ra bốn phía, mí mắt hơi mở ra.

Đầu ngón tay Tiểu Chu còn dừng lại trên da thịt hấn, hai người đối diện một lúc lâu, Chu Viêm Minh liền nhẹ nhàng đem y kéo vào trong lòng,ngực: “Ngày thường thông minh như vậy, trầm cũng sẽ không làm khó người.” Thấy y vẫn như cũ không lên tiếng, liền nâng khuôn mặt y, ôn nhu nói: “Về sau đừng làm chuyện thất đức thế này nữa, thành thành thật thật đi theo trầm, trầm sẽ đối xử tốt với người.”

Tiểu Chu hơi chần động, không lên tiếng trả lời. Chu Viêm Minh chăm chú nhìn y, cũng không biết y rốt

cuộc suy nghĩ cái gì, đã thấy con người đen thẫm của y lóe sáng, có chút động tình, không khỏi chậm rãi siết chặt y.

Từ trong cung đi ra đã là giờ Ngọ. Chu Viêm Minh phái người mang kiệu đưa y về phủ.

Tiểu Chu làm quan xưa nay thanh liêm, nơi ở cũng là Chu Viêm Minh âm thầm trợ cấp cho y rất nhiều, gần đây mới bài trí xong xuôi.

Gia nhân tên Nghiêm An thấy y bị xích hai chân, đau lòng, cơ hồ rớt nước mắt: “Thiếu gianày...đây là ...”

Tiểu Chu lại khoát tay áo, ý nói hắn không cần ngạc nhiên. Nghiêm An đỡ y vào phòng, lúc này mới nửa quỳ xuống dưới, vỗ chân y nói: “Chuyện tốt này lại là Hoàng thượng làm ra?”

Tiểu Chu thở nhẹ một tiếng, gạt tay Nghiêm An: “Cũng không trách hắn được.”

Nghiêm An bỗng nhiên đứng dậy nói: “Sao lại không trách hắn?”

Tiểu Chu lặng im một lúc lâu, đáp: “Đó là một người thông minh, chỉ là tâm vương bạn một chữ tình, lại vì thế mà trở nên ngu muội.”

Nghiêm An khiếp sợ trừng mắt: “Thiếu gia, người nói cái gì? Có thể nào —— có thể nào người đối với hắn ——”

Tiểu Chu thản nhiên nói: “Ta đối với hắn —— ta đối với hắn có thể có cái gì, ta cũng không phải nữ tử, còn chú ý một ngày vợ chồng, trăm ngày ân nghĩa sao?”

Nghiêm An vội hỏi: “Chính là đạo lý này, thiếu gia, vậy trên đời này, người nào đáng giá để thiếu gia ái mộ?”

Tiểu Chu nghiêng người nằm ở trên giường, nói: “Được rồi, ta thật sự rất mệt, người sẽ không ở bên tai ta lải nhải không ngừng chứ.”

Nghiêm An si ngốc

Nhìn bộ dáng y, thân thể cơ hồ trong suốt như bạch ngọc, che kín nhiều điểm hồng ngân. Nghiêm An cảm thấy trong lòng chua xót, không rõ đó là tư vị gì, cũng không rảnh tay tìm hiểu. Hắn chưa kịp thở một hơi, tay đã bị y mãnh liệt nắm lấy: “Người đang nghĩ gì?”

Nghiêm An hơi hơi vặn vẹo khuôn mặt, hít sâu một hơi nói: “Thiếu gia, nô tài... nô tài...”

Tiểu Chu nhìn hắn hồi lâu, đột nhiên mỉm cười: “Lẽ nào, người cũng thích thân thể này?”

Nghiêm An hô hấp càng thêm gấp gáp, lại bùm một tiếng quỳ gối trước giường: “Thiếu gia, nếu trong lòng nô tài có tà niệm, thiếu gia hãy đánh chết nô tài đi.”

Tiểu Chu buông lỏng tay hắn ra, nói: “Người biết là tốt rồi.”

Nghiêm An yên lặng thối lui ra ngoài, thay y đóng cửa. Chỉ hận tâm tư không giống như cửa sổ, không thể tùy ý mà mở ra đóng vào. Tuy rằng đã trao lời thề son sắt, nhưng lại nảy sinh tạp niệm, làm sao có thể nói dứt bỏ liền dứt bỏ được?

Tiểu Chu xưa nay thể chất yếu đuối, chân bị phỏng nhưng ước chừng hơn một tháng mới chuyển biến tốt lên. Chu Viêm Minh phái Phúc Hỉ đưa thuốc chữa thương tới. Nghiêm An tìm một cơ hội ném tất cả ra ngoài cửa sổ.

Tiểu Chu chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua, không buồn so đo.

Nghiêm An mười hai tuổi bán mình cho Nghiêm phủ, cùng Tiểu Chu là chủ tớ. Nhưng nhiều năm qua trăn trở trắc trở, tình cảm này, thật khó có thể nói thành lời.

Là hầu cận của Tiểu Chu, Nghiêm An cũng lo lắng, sợ bọn nô tài tay chân thô thiển, hầu hạ không chu toàn, bỏ lại mọi việc vặt vãnh khác trong phủ, toàn tâm toàn ý hầu hạ Tiểu Chu. Tiểu Chu đi đứng bất lợi, đi nhà xí cũng phải phải để hắn công đi. Nghiêm An lại kính y như thần, nào dám có nửa phần động tâm.

Lại nói một ngày này, đầu bếp làm tổ yến nấu đường phèn, Nghiêm An biết Tiểu Chu xưa nay ghét đồ ngọt, liền bưng chung trà ôn nhu ngồi cạnh, một ngụm một ngụm giúp y uống.

Tiểu Chu nhíu mày, tính y vốn cô lãnh, nhưng dù sao cũng cùng Nghiêm An quen biết đã lâu, tự nhiên tỏ ra vài phần thái độ. Nghiêm An biết tính y, cũng không dám cười, chỉ nhẫn nại giúp y dùng bữa.

5. Chương 5

Hai người đang ở trong phòng, gã sai vặt liền tiến vào thông báo, nói là có khách đang đợi.

Nghiêm An trầm mặt nói: “Không phải đã phân phó các người, nói thiếu gia có bệnh trong người không thể gặp khách sao?”

Gã sai vặt trả lời: “Đã nói, nhưng người nọ không nghe, lại còn nổi giận.”

Nghiêm An nói: “Thật vô lễ, mặc kệ người nào, đuổi hết ra ngoài đi!”

Gã sai vặt định đáp lời thì nghe một người cười vang: “Sao, ngay cả trẫm cũng muốn đuổi ra sao?”

Nghiêm An cả kinh, trong thiên hạ người tự xưng là “trẫm” ngoài Chu Viêm Minh còn có người nào nữa.

Một nam tử tuổi trẻ cao gầy bước vào, mặc trường bào nguyệt sắc, thắt lưng Bát Bảo lưu ly, mặt như ngọc, mày kiếm mắt sao, quả là ngọc thụ lâm phong!

Nghiêm An vội quỳ xuống: “Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng.”

Chu Viêm Minh cười nói: “Đứa trẻ này cũng thật thông minh, khó trách chủ tử nhà ngươi lại ưu ái.”

Tiểu Chu muốn đứng lên, Chu Viêm Minh đè y lại, nói: “Cũng không phải ở trong cung, không cần để ý lễ nghi” Thuận tay kéo áo ngủ bằng gấm của y lên hỏi “Chân người đỡ chưa?”

Tiểu Chu đáp: “Phiền Hoàng Thượng lo lắng, đã đỡ nhiều rồi.”

Chu Viêm Minh nói: “Tuyệt liên kim thiềm cao kia quả nhiên tác dụng rất tốt”

Nghiêm An một thân đồ mồ hôi lạnh, lại nghe Tiểu Chu thản nhiên nói: “Thuốc Hoàng Thượng ngự ban, tất nhiên công dụng không ngờ.”

Chu Viêm Minh cười to: “Không biết là người có thể nói ra những lời này, mới ăn trúng thuốc gì sao?”

Cầm bát thức ăn bên cạnh lên, nhìn nhìn rồi nói: “Đường phèn tổ yến? Rất tốt cho chứng hư hàn của người đấy, chẳng qua hơi ngọt, người cũng có thể nuốt trôi?”

Tiểu Chu nói: “Dùng cùng thuốc quả rất được.”

Chu Viêm Minh cười nói: “Thật chẳng có phúc khí, hai mươi lượng bạc một tổ yến, lại chỉ được người dùng để dễ uống thuốc.”

Hắn nhất thời hứng khởi, đẩy áo ngủ bằng gấm của y, ngồi lên giường: “Trẫm giúp người.”

Tiểu Chu lấp bắp kinh hãi, Chu Viêm Minh nhẫn nại chờ y, vẻ mặt ôn nhu hiếm thấy. Không đánh không mắng đã là khó tin, đột nhiên ân cần như vậy, nhưng y cũng không biết tại sao: “Sao dám phiền đến Hoàng Thượng.”

Chu Viêm Minh mỉm cười nói: “Người với ta, còn xa lạ cái gì?”

Tiểu Chu chần động, càng cảm thấy tổ yến kia khó nuốt trôi, nhưng mà thìa đã đưa đến bên môi, không dám không ăn.

Chu Viêm Minh làm như không nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất của y, cười nói: “Lại uống thuốc đi.”

Một tay kéo y vào lòng, uống một ngụm cháo hoa, mạnh mẽ bức y mở miệng. Tiểu Chu không nghĩ hắn có thể làm cản trước mặt người khác như vậy, nức nở giãy dụa, lại mãnh liệt cảm giác khóe môi đau xót, dường như bị hấn cắn đến bật máu. Tiểu Chu cũng không dám chống cự nữa, mặc cho hắn hồ nháo. Quần

áo xộc xệch rơi xuống bên hông, Tiểu Chu chặt vật chống đỡ. Lơ đãng nhìn ra Nghiêm An đang quỳ sát cửa, trong lòng nhất thời nảy ra một ý, cố diễn trò cho hắn xem.

Tiểu Chu trong lòng phát lạnh, nhưng lại vờ tỏ ra thuận theo. Chu Viêm Minh vốn có vài phần ý tứ trên đùa y, đến lúc này lại bị làm cho phát hỏa. Tiểu Chu đối với chuyện giường chiếu luôn luôn chỉ cảm thấy khổ sở, không khỏi tỏ ra vài phần khiếp sợ.

Nhưng thứ Chu Viêm Minh yêu lại chính là tiếng rên của y — thật muốn đem khuôn mặt lãnh đạm kia bức ra mọi hỉ nộ ái ố. Cho nên y càng khóc hắn càng vui vẻ, chỉ hận không thể hàng đêm đem y cột trên giường, chỉ để xem y khóc.

Nghiêm An vẫn cúi đầu, lúc này lại phịch một tiếng, dập đầu thật mạnh xuống đất. Chu Viêm Minh giật mình quay đầu lại, hung hăng trừng mắt: “Còn không mau cút đi!”

Nghiêm An nghiêng ngả lão đảo đi ra cửa, đi chưa được vài bước đã nghe tiếng Tiểu Chu kêu lên khe khẽ, liền cắn chặt môi, trong miệng dâng lên vị tanh nồng của máu.

Hắn vốn định trốn đi thật xa, nhưng chung quy lại không an tâm, đứng bên ngoài nghe Tiểu Chu rên một tiếng, liền đem cái trán hung hăng nện trên tường, rốt cục khi tất cả trở về tĩnh lặng, cái trán hắn đã là một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi đi vào trong phòng, thấy Tiểu Chu cuộn mình ở trên giường. Y sinh ra đã đơn độc, tứ chi co quắp, nhìn càng giống tiểu hài tử.

Cổ họng Nghiêm An một trận nghẹn ngào, bổ nhào vào giường ôm chân y: “Thiếu gia, chức quan nhỏ này chúng ta không làm nữa, hay là về quê gieo hạt trồng cây đi, sẽ không phải chịu đựng người kia nữa!”

Tiểu Chu im lặng hồi lâu mới mở miệng nói: “Thiên hạ này là của hắn, người có thể chạy trốn đến nơi nào?”

Nghiêm An giận dữ nói: “Luôn có chỗ hắn không tìm được mà!”

Tiểu Chu thản nhiên nói: “Không có hắn sẽ có người khác như thế nữa, ta việc gì phải đứng núi này trông núi nọ.”

Nghiêm An toàn thân chấn động, bỗng nhiên đứng lên. Tiểu Chu cũng chậm rãi ngồi xuống, cầm kiện áo dài khoác hồ trên người. Nghiêm An phịch một tiếng quỳ xuống đất: “Thiếu gia, nếu người nghi nô tài có ý đồ không tốt ——”

Tiểu Chu nhẹ giọng nói: “Tám lòng của người, ta sao lại không biết, trên đời này người thân cận ta nhất cũng chỉ có người, chính là vì hắn đối với người đã nổi lên sát niệm, mấy ngày nay trăm triệu lần phải cẩn thận, chớ gieo tai họa.”

Nghiêm An im lặng hồi lâu, chung quy hắn không phải người không biết nông sâu nặng nhẹ, hướng chỉ sự tình liên quan đến Tiểu Chu. Hắn há miệng thở dốc, đem cục tức nén xuống.

Khó có được vài ngày sống yên ổn. Bàn chân bị bỏng của Tiểu Chu đã khỏi hẳn. Tối hình bộ bẩm báo vài việc, Chu Viêm Minh sai người đưa tới một đôi giày mới tinh, y đi vừa khít, nhìn ở góc độ nào cũng thật hợp.

Tiểu Chu quỳ xuống cảm tạ thánh ân. Tiểu thái giám vừa đi, Nghiêm An liền nháo muốn đem giày ném ra ngoài, Tiểu Chu ngăn cản hắn nói: “Tức giận nhất thời có ích lợi gì.”

Nghiêm An cả giận nói: “Thiếu gia, nô tài càng ngày càng không hiểu nổi người, nếu người thích hắn thật lòng thì không nói. Nhưng người tính trăm phương ngàn kế, cuối cùng là vì cái gì?”

Tiểu Chu thản nhiên trả lời: “Ta chính là thích như vậy, người quản được sao?”

Nghiêm An nhất thời nghẹn họng, sau một lúc lâu mới nói: “Ta chỉ sợ thiếu gia tự làm hại chính mình.”

Tiểu Chu lại nói: “Người chỉ cần lo giữ thân là được.”

Canh năm, Nghiêm An cùng hai người hầu hạ y mặc quan phục, tiễn y ra tận ngoài cửa.

Quy định triều đình đối với kiệu riêng của các quan vô cùng nghiêm khắc, nhị phẩm mới được dùng kiệu lớn tám người khiêng, mà chức quan Hình bộ phủ thủ bất quá ngũ phẩm, Tiểu Chu lại không thích phô trương, nên chỉ dùng kiệu hai người khiêng.

Mấy ngày chưa đến Hình bộ, công văn báo cáo của các nơi đã chất đầy. Tiểu Chu chăm chú phân loại, lại xem qua một lượt. Xử lý xong núi công văn cao ngất cũng đã là buổi trưa.

Tiểu Chu ngẩng đầu neho mắt nhìn ánh nắng, dù sao cũng bệnh nặng mới khỏi, một phen xử lý đồng công văn, có chút hụt hơi.

Tiểu Chu đứng lên, muốn hoạt động tay chân một chút, lơ đãng nhìn, lại làm rớt lá thư trên bàn của gã Hình bộ bên cạnh. Người nọ tức khắc cau mày nói: “Đại thiếu gia à, thấy chúng ta làm việc thêm cực khổ mới vừa mắt sao?”

Tiểu Chu vội xin lỗi, xoay người nhặt văn kiện kia đặt trên bàn.

Người nọ lại cười lạnh một tiếng, hần sáng sớm đã thấy Tiểu Chu không vừa mắt, lại ý huynh trưởng là Hình bộ thị lang Mai Tiểu Lâu, hành động khó tránh khỏi có vài phần bừa bãi. Hần giờ ngón tay đẩy công văn trên bàn xuống đất: “Còn muốn phiền Nghiêm đại nhân chút chuyện.”

Tiểu Chu không lên tiếng, khẽ cúi người, ngón tay mới vừa lên trang giấy mỏng kia liền nhìn thấy một dấu giày. Tiểu Chu ngẩng mặt, nhìn người nọ vẻ mặt tươi cười nói: “Nghiêm đại nhân, đây là văn hàm của Lương Giang Tổng đốc, Văn Hàm Châu – Văn đại nhân, nếu làm hỏng, chỉ sợ Nghiêm đại nhân không đủ sức chuộc tội thôi.”

Tiểu Chu không nói gì, chỉ lần lượt sắp xếp lại văn hàm. Người nọ đang đắc ý, chợt nghe có người hô một tiếng Tiểu Khanh huynh. Quay đầu lại chỉ thấy một nam tử ba mươi tuổi mặc quan phục bước vào, trên khuôn mặt mập mạp lộ ý cười: “Tiểu Khanh huynh, người xem, đây là Bảo Văn Châu cô nương của Thập Nhị lâu...” Hần còn chưa dứt lời, chợt thấy tình hình trong phòng, không hiểu ra sao: “Này...các người, đây là...”

Mai Tiểu Khanh nói: “Lan Thành huynh thật có phúc khí, ta cùng với vị Nghiêm đại nhân này là cộng sự đã lâu, trước giờ chưa từng thấy y khúm núm, giờ lại để Lan Thành huynh thấy bộ dáng này...”

Nam tử tên Tư Mã Lan Thành liếc mắt nhìn Tiểu Chu, liền vội túm Mai Tiểu Khanh lại, nhặt công văn trên mặt đất lên, liền thanh cười nói: “Nghiêm đại nhân, huynh đệ ta chỉ đùa một chút, không biết nặng nhẹ, Nghiêm đại nhân đừng so đo.”

Mai Tiểu Khanh nghe được lấy làm giận dữ, đang muốn mở miệng, lại bị Tư Mã Lan Thành một phen đẩy ra phía sau: “Tiểu Khanh tuổi còn trẻ không hiểu chuyện, sau này nhờ Nghiêm đại nhân dạy bảo.”

Tiểu Chu chậm rãi đứng thẳng dậy, mặt không biến sắc, chỉ là khóa chí hồng giữa mi gian càng thêm sáng lóa: “Tư Mã đại nhân, Mai huynh tuổi trẻ đầy hứa hẹn, sau này nhờ huynh chiếu cố ta mới phải.”

Mai Tiểu Khanh định xông lên, lại bị Tư Mã Lan Thành lôi xềnh xệch ra ngoài.

Mai Tiểu Khanh nghiêng ngả lão đảo theo hần vài bước, gạt tay hần nói: “Lan Thành huynh, người làm cái gì vậy, chẳng lẽ người lại sợ tiểu tử âm dương quái khí kia sao?”

Tư Mã Lan Thành cười khổ: “Tiểu Khanh huynh, người chớ trách ta nói chuyện khó nghe, người dù sao không phải đường đường chính chính xuất thân sĩ tử, lại luôn luôn có Tiểu Lâu huynh che chở, nào biết đâu quan trường hiểm ác.”

Mai Tiểu Khanh không phục, hậm hực nói: “Người bên ngoài thì sao, Nghiêm Tiểu Chu xuất thân dân thường, có cái gì lại không thể?”

Tư Mã Lan Thành cũng bị hần làm cho phát hỏa: “Ta cũng chính là vì hai nhà nhiều năm giao hảo, ta lại cùng huynh đệ người lớn lên đây. Người nghĩ xem Nghiêm Tiểu Chu này là ai, tài tử Lương Giang vang danh chấn sĩ, đương kim Thánh Thượng ngự bút phong Thám Hoa, lại tự nhiên đến nơi này chỉ để phê duyệt công văn sao?”

Mai Tiểu Khanh ác ý nói: “Phải, ta biết y chính danh sĩ tử, chỉ tiếc Hoàng Thượng không trọng y. Dù y có là Lí Bạch sống lại, Đỗ Phủ trên đời, cũng sẽ chết mòn ở đây thôi.”

Tư Mã Lan Thành nén cơn tức nói: “Người mới ở quan trường lẫn lộn ít ngày đã biến thành cái dạng này sao, lúc trước Nghiêm Tiểu Chu đã lên đến chức Đại Lý tự trình ——”

Mai Tiểu Khanh cười khẩy nói: “Kia cũng là lúc trước!”

Tư Mã Lan Thành nói: “Ta thấy người càng ngày càng không biết sống chết, người nghĩ xem y là vì cái gì mới bị Hoàng Thượng giáng chức, từ nhất phẩm xuống tới hàng ngũ phẩm?”

Mai Tiểu Khanh cười lạnh nói: “Ta không quan tâm, hiện giờ y không còn ở đỉnh cao kia nữa, cũng không cần phải trưng ra bộ mặt khiến người khác buồn nôn thế kia chứ!”

Tư Mã Lan Thành nói: “Buồn nôn người cũng phải chịu!”

Mai Tiểu Khanh phất tay áo nói: “Lão tử không chịu nổi tính khí của y!”

Tư Mã Lan Thành kéo hắt lại nói: “Nói bậy, để ta kể rõ nguyên do cho người nghe, để nếu người chết cũng có thể biết mình sẽ chết như thế nào.”

Mai Tiểu Khanh chấp tay vái chào nói: “Ta đương nhiên phải chăm chú lắng nghe rồi.”

6. Chương 6

Tư Mã Lan Thành không rảnh cùng hấn so đo, đề thấp giọng: “Đây là chuyện về án oan ở Mộc Dương phủ dẫn đến mầm tai vạ!”

Mai Tiểu Khanh tính tình ngang bướng, vừa nghe “án oan”, “mầm tai vạ”, nhất thời khó chịu, nói: “Chuyện này cũng đâu nói lên điều gì?”

“Kỳ thật là hai sự kiện không thể gộp chung, Mộc Dương phủ có một người vợ hiền lành, phu quân chết sớm, lại có chút tư sắc, liền bị một gã vô lại ở địa phương để mắt, vài lần bức hôn nàng không được, lòng hậm hực. Hắn tính dùng một bát canh gả hạ độc nàng, nào biết nàng luôn hiếu thảo, đem chén canh gả cho bà uống, dĩ nhiên người bà thất khiếu đổ máu mà chết!”

Mai Tiểu Khanh há to miệng: “Vậy chẳng phải nàng kia bị oan sao?”

“Đúng là như thế.” Tư Mã Lan Thành nói: “Trước hôm hành hình 1 ngày, nàng kêu trời gọi đất thề độc, nếu như nàng quả thật oan uổng, thì máu tươi sẽ văng xa 6 thước (2 mét tư), nhuộm đỏ cờ trắng.”

Mai Tiểu Khanh cả kinh nói: “Quả nhiên ứng nghiệm sao?”

Tư Mã Lan Thành gật đầu nói: “Quả nhiên ứng nghiệm!”

Mai Tiểu Khanh hỏi: “Án oan này do Nghiêm Tiểu Chu chủ thẩm?”

Tư Mã Lan Thành trả lời: “Đúng vậy, nhưng cũng chưa đến nỗi khiến người ta phải sợ y như sợ cọp.”

Mai Tiểu Khanh nói: “Ý người là sao?”

Tư Mã Lan Thành nói tiếp: “Án oan Đậu thị gây khiếp sợ vua và dân, lúc đó quan mới nhậm chức Bạch Khinh Vân nghĩ chuyện này thật mới mẻ, liền đem việc này bàn luận cùng Nghiêm Tiểu Chu, ngờ đâu y chỉ phán một câu:

– Bất quá chỉ là một tiết mục xiếc nhỏ của quan hành hình thôi.

Bạch Khinh Vân tuổi trẻ ham vui, liền cùng Tiểu Chu đánh đố. Nếu y có thể làm cho cảnh này tái hiện, hắn sẽ thua y một tòa nhà.”

Mai Tiểu Khanh tròn mắt cơ hồ rớt ra: “Loại chuyện này y cũng có thể làm được?”

Tư Mã Lan Thành cười lạnh nói: “Có cái gì không được. Nghiêm Tiểu Chu kia lợi dụng chức quyền trong tay, điều một loạt tử tù, quan hành hình liên tiếp chém mười lăm cái đầu, cũng không thể làm máu tươi

nhuộm đỏ cờ trắng. Tới khi cái đầu thứ mười sáu rơi xuống, Nghiêm Tiểu Chu suy nghĩ hồi lâu, rốt cục nghĩ ra một biện pháp.”

Mai Tiểu Khanh vội vàng truy vấn: “Biện pháp gì?”

“Đó là đem thân người vùi vào trong đất, dùng hết sức một lần chém đồng loạt, tất nhiên máu tươi bắn thật cao!”

Mai Tiểu Khanh hai mắt đăm đăm, chờ khi Tư Mã Lan Thành vỗ vỗ vai hắn, hắn mới kinh ngạc a một tiếng. Tư Mã Lan Thành nói: “Việc này tất nhiên cơ mật, nhưng không thể qua mắt Hoàng Thượng, hạ lệnh loạn côn đánh chết Bạch Kinh Văn, còn Nghiêm Tiểu Chu ——”

Mai Tiểu Khanh ngẩn ngơ hồi lâu, bỗng nhiên lớn tiếng kêu lên: “Y ——”

Tư Mã Lan Thành vội che miệng hắn: “Người nói y không có chỗ dựa, nhưng người không biết chỗ dựa của y là ai đâu, người đó là người duy nhất không thể đắc tội, như thế —— người đã hiểu chưa?”

Mai Tiểu Khanh như bị tạt một gáo nước lạnh, ngay cả khớp hàm cũng đánh vào nhau liên hồi: “Đa tạ Tư Mã huynh nhắc nhở.”

“Cảm tạ ta cũng không có tác dụng, ngày sau làm người, trăm triệu lần phải khiêm tốn, cẩn thận giữ thân giữ phận.”

Mai Tiểu Khanh gật gật đầu, rồi lại nhịn không được hỏi: “Còn nữa —— chuyện cơ mật này, Lan Thành huynh vì sao biết được?”

Tư Mã Lan Thành khẽ thở dài: “Quan trường luôn có một quy định bất thành văn —— chuyện người không nên hỏi, ngàn vạn lần không được mở miệng hỏi.”

Mai Tiểu Khanh bị dọa 1 phen, phát phát tay nói: “Thế này không được thế kia cũng không xong, chẳng thà ta về nhà làm đại thiếu gia còn hơn.”

Tư Mã Lan Thành cười nói: “Người nghĩ người có thể làm đại thiếu gia cả đời sao?”

Mai Tiểu Khanh rón ra rón rén trở lại phòng, nhìn Nghiêm Tiểu Chu, chỉ cảm thấy y sắc mặt trầm trầm, tính tình lạnh nhạt, nhất cử nhất động, đều khiến kẻ khác không rét mà run, từ nay về sau không dám gây chuyện với y nữa.

Tiểu Chu vẫn như cũ, giữ nề nếp, quy củ, không hề quá phận.

Công văn tồn đọng vài ngày cũng không có chuyện gì nghiêm trọng, y báo cáo với người trong nha môn, xin về trước. Đi ra đến cửa, lại gặp một bóng đen. Bóng đen này không nói hai lời liền quỳ rạp xuống trước mặt y, ôm chân y kêu lên: “Thiếu gia, thiếu gia, nhanh đi cứu Nghiêm An đi, hắn bị Trấn nam vương phủ bắt đi rồi.”

Tiểu Chu cúi xuống nhìn nàng nói: “Ngày thường ta không quản để các người vô pháp vô thiên, ngay cả Trấn nam vương phủ các người cũng dám trêu chọc.”

Thúy Nữ gấp đến độ giọng khản đặc, kêu lên: “Thiếu gia, không phải tại chúng ta, là bọn họ tự ý xông vào vương phủ...”

Tiểu Chu một cước đá văng nàng ra nói: “Người kia thân phận cao quý, sao lại cùng bọn nô tài bỉ ổi các người so đo, còn không mau mau hồi phủ, đừng ở đây làm ta mất mặt!”

Thúy Nữ đi theo y, khóc to: “Thiếu gia, người niệm tình Nghiêm An trước nay trung thành mà cứu hắn một mạng, hắn... hắn sẽ bị bọn họ đánh chết mất...”

Tiểu Chu cước bộ không chậm lại, phất y bào, nhẹ nhàng bước đi.

Vốn là Thúy Nữ cùng Nghiêm An luôn luôn giao hảo, nàng thường nhờ hắn mua hộ chút sơn bột nước, hôm nay thừa dịp Tiểu Chu không ở trong phủ, liền trộm theo Nghiêm An ra ngoài. Thúy Nữ trời sinh thập phần mỹ mạo, hay bị vô lại đùa giỡn, nhờ vào chút võ công của Nghiêm An mới có thể nhiều lần thoát nạn. Cho nên Thúy Nữ cũng không đem này lũ người kia để vào mắt, lại nhờ Nghiêm An ra mặt giúp đỡ, nào

biết những người này dị thường hung ác, đem Nghiêm An đặt dưới đất hành hung, Thúy Nữ ở bên cạnh đau khổ cầu xin, những người đó lại không chút nào để ý tới, mang Nghiêm An rời đi.

Loáng thoáng nghe thấy có người mặc áo xám nói: “Hình như là người của Trấn nam vương phủ.”

Thúy Nữ liền một đường chạy tới báo tin, nào biết Nghiêm Tiểu Chu chẳng những không niệm tình chủ tớ, còn có ý trách tội, Thúy Nữ vô cùng sợ hãi, vừa đi vừa khóc, cuối cùng té xỉu giữa đường.

Lại nói đến thân phận người mặc áo xám nọ, chính là đương triều nhất phẩm Đãi bộ thượng thư Cảnh Loan Từ. Y thái độ làm người luôn đoan chính, ôn hoà hiền hậu, rất ghét cảnh ỷ quyền thế ức hiếp nô tài, lại biết Nghiêm An là người Nghiêm phủ, ngày thường cũng đã vài lần gặp mặt, liền quyết tâm làm rõ chuyện này.

Cảnh Loan Từ biết rõ vị này là một Vương gia hồ đồ, lại có điểm không như những kẻ hồ đồ khác, hẳn rất khắc nghiệt, cùng đương kim Thánh Thượng có vài phần tương tự, không biết vì sao lại để nô gia bắt người bừa bãi.

Cảnh Loan Từ liền đến Trấn nam vương phủ, nói hạ nhân không cần thông báo, đi thẳng tới phòng ngủ ở phía nam. Giữa ban ngày lại nghe thấy trong phòng kia là một tràng âm thanh hỗn loạn, Cảnh Loan Từ là người đọc sách, gặp phải chuyện này, mặt đã sớm đỏ hồng. Đứng ở ngoài cửa một lúc lâu, cũng không thấy âm thanh kia ngừng lại, liền cao giọng khụ một tiếng: “Vương gia.”

Hồi lâu không thấy tiếng trả lời, Cảnh Loan Từ lại gọi: “Vương gia!”

Trong phòng có người kêu đau, tiếp theo đó là một tràng âm thanh hỗn loạn, không đến một khắc, Trấn nam vương đã mang theo quần áo chạy ra: “Tiểu...Tiểu Cảnh...”

Cảnh Loan Từ thấy hắn cởi trần, nghiêng mặt nói: “Vương gia công vụ bận rộn, ty chúc không nên đến quấy rầy.”

Y nửa câu còn chưa nói xong, tám tua bạch tuộc của Trấn nam vương đã quán lấy y: “Tiểu Cảnh, ngươi rốt cục cũng đến tìm ta rồi, khiến Vương gia ta vui mừng còn chẳng kịp ấy chứ. Tâm can tiểu bảo bối, ngươi có thể tưởng tượng ta ...”

Cảnh Loan Từ đỏ khóc đỏ cười ngăn hắn lại: “Vương gia, xin hãy tự trọng, hôm nay ty chúc đến để ——”

7. Chương 7

“Là vì công vụ thôi.” Chu Viêm Húc dài giọng, đang dở chuyện vui, lại bị Loan Từ làm mất hứng “Được rồi được rồi, nói xem, có chuyện gì nào.”

Cảnh Loan Từ đem mọi chuyện kể lại, Chu Viêm Húc nghe xong nhún vai nói: “Tiểu Cảnh, ngươi quả đúng là có tấm lòng Bồ tát, khiến cho ai cũng phải nhớ thương.”

Cảnh Loan Từ định thuyết giảng một tràng đạo lý, nhưng lại nghe được câu kia, nhất thời khí huyết dâng lên, phát phát tay nói: “Nói vậy, ta sao lại tìm đến ngươi cơ chứ, thà rằng viết tấu chương lên Hoàng Thượng còn hơn.”

Chu Viêm Húc ỷ khuất thấp giọng nói: “Đó là ý của Hoàng Thượng, ngươi đi bẩm bẩm, hắn còn không biết phải quay mặt đi đâu cười trộm thì có.”

Cảnh Loan Từ chấn động nói: “Hoàng Thượng làm sao lại cùng một kẻ nô tài so đo, nếu nô tài kia có chút mạo phạm thiên nhan, chỉ cần một đạo ý chỉ ...”

Chu Viêm Húc thừa dịp y mãi suy nghĩ, đột nhiên bổ nhào vào người y nói: “Nếu ngươi bồi ta ngủ một đêm, làm ta thỏa lòng mãn nguyện, thì chuyện gì ta cũng nói cho ngươi.”

Cảnh Loan Từ hất tay hắn: “Ngươi hồ ngôn loạn ngữ cái gì, ta không thèm hỏi, cũng coi như chưa từng đến đây.”

Vương gia lại ngăn trước mặt y: “Đã đến đây rồi, sao lại coi như chưa tới, đã khiến ta phải ra ngoài thể này chỉ bằng ngồi lại một chút đi?”

Cảnh Loạn Từ thấy hấn ngôn từ thô tục, nhin không được cười khỏ nói: “Vương gia là người có đạo lý, chúng tiểu dân sao dám trái ý người, dù sao cũng là ta không đúng, ta không lý luận với người là được.”

Chu Viêm Húc nói: “Nói như vậy, đạo lý là ta một lòng nghĩ tới người, kính trọng người, ái mộ người, có chỗ nào không đúng. Người đem tấm chân tình của ta dẫm nát dưới chân, hỏi sao ta có thể không căt giận.”

Cảnh Loạn Từ chỉ cảm thấy một đoàn loạn ma đập vào mặt, nhìn người kia nói: “Vương gia, người nhìn kĩ xem, ta đường đường một thân nam nhi bấy thuốc, người lại ái mộ ta cái gì. Ta năm nay đã hai mươi tám tuổi, Vương gia dù ham nam sắc, cũng thật sự không nên giao trái tim cho ty chức.”

Chu Viêm Húc hô to: “Ta chỉ yêu người...”

Hấn nói chuyện nước miếng văng đầy mặt người ta, nhẹ nhàng ôm thất lưng Cảnh Loạn Từ, một tay luồn vào trong vạt áo người kia sờ loạn. Cảnh Loạn Từ mắt bình tĩnh: “Người xem xem này... này... còn ra cái thể thống gì nữa!”

Chu Viêm Húc làm loạn một hồi, cười hì hì nói: “Cái thứ gọi là ‘thể thống’ này, vốn là chỉ dùng để lừa gạt người, có thật người chưa từng nghe qua? Đạo Khổng Mạnh, lễ Chu Công, tất cả đều như gong xiềng. Đã vào tới tận phòng ngủ của người ta, còn mạnh miệng kêu thể thống cái gì!”

Cảnh Loạn Từ không nói, dù sao cũng không là đối thủ của kẻ kia, liền liêu mạng gạt tay hấn nói: “Ta chỉ cần trốn người thật xa là được.”

Chu Viêm Húc lại càng ôm chặt y nói: “Người tốt người tốt, ta cùng với người nói chuyện vui vẻ được rồi, người đừng giận, dù sao đến cùng đã đến đây, hay là ở lại trong phủ một đêm đi.”

Cảnh Loạn Từ trừng lớn mắt nói: “Vương gia lại mê sảng cái gì, lại còn phô ra bộ dáng này nữa, ta còn dám ở lại sao?”

Chu Viêm Húc ôm thiên hạ ngọc thụ lâm phong của hấn trong tay, chỉ cảm thấy cả người khô nóng, tức giận trong lòng, nhưng lại đưa tay làm loạn, miệng thấp giọng ồn ào: “Lần trước người đã ở lại mà.”

Cảnh Loạn Từ cả giận: “Lúc trước Vương gia không nói là thích nam nhân.”

Chu Viêm Húc vừa nghe lời này, nhin không được quay lại tự vả vào miệng mình: “Súc sinh!”

Cảnh Loạn Từ thấy hấn như vậy, nghĩ hấn có chút hối cải, liền nói: “Vương gia cũng không cần tự trách, về sau sửa đổi là được.”

Nào ngờ Chu Viêm Húc nghiêng răng nghiêng lợi cặm hận nói: “Khi ấy có cơ hội lại không động thủ, miếng thịt đến miệng lại để bay mất!”

Cảnh Loạn Từ tức giận, mắt tối sầm, một cước đá văng hấn nói: “Lúc trước ta nghĩ Vương gia là nam nhi đại trượng phu, không tiếc ái mộ tương giao, nào biết người ... người ... người ...”. Y liền tiếp người người mấy tiếng vẫn không thể nói tiếp, chỉ tức đến nổi hai má ửng hồng, xoay người rời đi.

Chu Viêm Húc thấy y giận thật, cũng biết mặc dù y hay mềm lòng, nhưng cũng vô cùng chính trực công minh, chỉ sợ lúc này thật sự đắc tội y, dưới tình thế cấp bách vô kế khả thi, đành phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, ôm chân y: “Cảnh ca ca, người tốt, người trăm triệu lần đừng giận ta, ta về sau không dám như vậy nữa...”

Cảnh Loạn Từ bị hấn chọc cho mặt đỏ tai hồng, giây dựa vài lần người kia cũng không buông, không khỏi khó thở: “Ta không bì lại được người!”

Chu Viêm Húc không biết thẹn, cợt nhả nói: “Cha mẹ sinh con trời sinh tính, moi người đều hay trách ta, chỉ có Cảnh ca ca người là thương tiếc ta.”

“Thương tiếc người?” Cảnh Loạn Từ hít một ngụm lãnh khí, cúi đầu trừng hấn sau một lúc lâu, hấn cũng chỉ tươi cười, nhìn thẳng lên. Cảnh Loạn Từ trong lòng chấn động, đang muốn nói tiếp, lại nghe một người nhẹ giọng cười nói: “Đây là vở kịch sắp ra mắt sao? Điều kim quy hay là Tống phượng quan, thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt.”

Cảnh Loạn Từ nhất thời sắc mặt trắng bệch, hai người chỉ lo hồ nháo, lại đã quên trong phòng Chu Viêm Húc còn có một yêu thiếp, lúc này đã mặc chỉnh tề, cười cười tựa đầu vào cửa: “Ta tưởng là ai, thì ra là Cảnh đại nhân. Vương gia nhà ta nói, Hoàng Thượng thường lấy Gia Cát vô hậu ví với người ‘cúc cung tận tụy, đến chết không đổi’, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền”

Cảnh Loạn Từ thấy nữ tử này lời lẽ sắc nhọn như dao, mặt lúc đỏ lúc trắng, nhin không được từng bước lùi về sau, thoát khỏi tay Chu Viêm Húc.

Chu Viêm Húc từ nhỏ đã quen nghe người ta chế nhạo, cái gì vô liêm sỉ chưa từng nghe qua, mặt không chút biến sắc, đứng dậy phủ bụi trên người, cười nói với nàng kia: “Đinh Đường Nhi, mọi người đều nói người biết nhiều, ta lại lần đầu nghe chuyện kia, hai câu này thực hay mà.”

Cảnh Loạn Từ mất bình tĩnh, vợ chồng người ta trêu đùa không thôi, y đường đường là Tể tướng, lại ở đây làm cái gì. Huống chi, chuyện này nếu truyền ra ngoài — Cảnh Loạn Từ cắn răng, thực hận không thể đâm đầu vào tường chết ngay tức khắc!

Chu Viêm Húc gật đầu với Đinh Đường Nhi: “Bổn vương thấy người thông minh dí dỏm, muốn thưởng cho người vài vật.”

Đinh Đường Nhi đi tới, vén áo thi lễ nói: “Tạ ơn Vương gia ban thưởng, chỉ là chuyện hôm nay, không phải lỗi của thiếp, sau này nếu hai vị thân thiết, sẽ khiến nhiều người gièm pha.”

Chu Viêm Húc vốn định một chưởng diệt khẩu nàng, nhưng nghe nàng nói, trong lòng chợt dạ, không hạ thủ nữa.

Đinh Đường Nhi liếc mắt nhìn Cảnh Loạn Từ, cười lạnh một tiếng nói: “Hôm nay ta tha cho người, nhất định lần sau sẽ tìm người lấy mạng!”

Dứt lời, thân thể nàng bay lên, tơ máu nhẹ nhàng như hồ điệp bám vào bức tranh điêu khắc trên cột trụ!

Cảnh Loạn Từ kinh hô một tiếng, hai chân mềm nhũn, ngã vào bùn đất.

Chu Viêm Húc vội chạy lại đỡ y: “Tiểu Cảnh, người không cần tự trách, không sao cả, nàng đắc tội người, ta thay người dạy bảo.”

Cảnh Loạn Từ che mặt: “Người còn muốn hại bao nhiêu người mới vừa lòng?”

Chu Viêm Húc nói: “Thế đạo vốn là như vậy, mình không hại người, người ắt hại mình, chẳng bằng tiên hạ thủ vi cường, diệt cỏ tận gốc!”

Cảnh Loạn Từ nhất thời không nói được gì, bị Chu Viêm Húc kéo vào trong ngực, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, trước mắt mờ mịt, một loại cảm tình u hận sinh sôi.

Nghiêm An đã mười ngày chưa biết sống chết ra sao, Thúy Nữ trong lòng lo lắng không yên. Nhưng dù sao nàng cũng là nữ tử, vô kế khả thi, chỉ có thể ngày ngày quỳ gối trước phòng Tiểu Chu khóc lóc cầu xin.

Nghiêm Tiểu Chu quả thật ý chí sắt đá, người bên cạnh gặp họa, ngay cả nói cũng không nói một câu, vẫn như mọi ngày chăm lo công vụ. Công vụ cũng chẳng có gì gấp, bất quá là chút việc cỏn con. Bị Thúy Nữ làm phiền, y thản nhiên nói: “Người đối với hần tình thâm nghĩa trọng, tự đi Trấn nam vương phủ làm loạn là được, việc gì phải làm phiền ta.”

Thúy Nữ lấp bắp kinh hãi nói: “Thiếu gia sao có thể nói những lời vô tình này, Nghiêm An đối với thiếu gia trung tâm như một, nể hần thường ngày cẩn thận chăm lo cho thiếu gia, thiếu gia cũng nên đi tìm hần mới phải.”

“Cái gì là nên, cái gì là không nên.” Tiểu Chu liếc nhìn Thúy Nữ quỳ trên mặt đất: “Nếu luận nên cùng không nên, người như vậy lại dám dạy dỗ chủ nhân, đó là bốn phạm của nô tài?”

Thúy Nữ nhìn khuôn mặt đẹp như ngọc nhưng không chút biểu tình, chẳng có chút động tâm với vô thường nhân ứng, bất giác cảm hận nói: “Nô tài cũng là người!”

Tiểu Chu nói: “Là người, nhưng là hạ nhân.”

Thúy Nữ quanh thân phát lạnh: “Nhưng hạ nhân này vẫn còn có thể cứu được...”

Tiểu Chu thản nhiên: “Nếu bề trên muốn người phải chết, người còn có thể sống được sao?”

Thúy Nữ lệ rơi đầy mặt: “Nô tỳ hiện giờ đã hiểu rồi, nhiều năm qua hầu hạ thiếu gia, nhưng vẫn chỉ là hạ nhân, ngay cả sinh tử cũng không thể tự chủ. Cái người chết bởi ý muốn của bề trên kia, có lẽ nên vui vẻ mà quên hẳn đi!”

Tiểu Chu lặng yên nhìn nàng ôm mặt khóc, lão đảo ra khỏi cửa, cười lạnh một tiếng nói: “Sinh tử tự chủ — đúng là nói si nói mộng!”

Qua gần nửa tháng, mọi người đều nghĩ Nghiêm An đã chết, Thúy Nữ còn trộm đốt rất nhiều tiền vàng ở phía sau viện cho hắn. Lại bỗng nhiên vào một đêm, nghe được một tràng âm thanh, gã sai vặt vừa mở cửa ra xem, cơ hồ bị dọa sợ đến ngất xỉu.

Sau một hồi nao loạn, Nghiêm An kể ở Trần nam vương phủ chịu không ít khổ cực. Dần dần về sau chẳng còn ai để ý đến hắn nữa. Sau đến cả người trông coi cũng đi mất, hắn nhân lúc vắng người lên ra.

Tiểu Chu thản nhiên: “Trở về là tốt rồi.”

Nghiêm An lạnh người, trong thâm tâm luôn mong mỗi chút tình cảm từ y, lại nhìn cách y đối đãi với mình, đến cả Thúy Nữ cũng không thể chấp nhận, bất tri bất giác liền lộ ra ý tứ xa cách

8. Chương 8

Tiểu Chu vẫn như cũ, thường lui tới phân phó công việc cho hắn. Nghiêm An cũng như trước, lo chu đáo mọi việc, chỉ là một mảnh tâm này đã nguội lạnh rồi.

Một ngày, Tiểu Chu từ nha môn bước ra, gặp tiểu công công Phúc Hỉ chờ trước cửa từ sớm, trưng ra nét cười khó hiểu, nói: “Nghiêm đại nhân, Hoàng Thượng cho mời.”

Tiểu Chu sao lại không hiểu chuyện gì diễn ra, nhưng dù sao cũng không thể không đi. Y không nhiều lời, ngoan ngoãn theo vào cung.

Phúc Hỉ trời sinh tính khéo đưa đẩy, thường giúp các vị cung nhân lo chuyện, cửa ngấm ngõ nhỏ nào trong cung cũng đều biết hết, trên đường đi không thấy một bóng người, cứ thế tới tận tấm cung hoàng đế.

Chu Viêm Minh sáng sớm đã phân phó người chuẩn bị quần áo, bày sẵn rượu và thức ăn. Thấy Tiểu Chu theo chân Phúc Hỉ chậm rãi tiến đến định hành lễ, hắn cười nói: “Được rồi, miễn cái nghi thức phiền hà chết người này đi, lại đây, để trẫm nhìn một cái.”

Tiểu Chu là quan văn ngũ phẩm, ngày thường chẳng thể có cơ hội diện kiến long nhan. Chu Viêm Minh việc nước bận rộn, mấy tháng không gặp cũng phải chuyện lạ Tiểu Chu đầu mới vừa chạm đất, liền bị Chu Viêm Minh một phen kéo vào trong ngực, vỗ hai má y cười nói: “Gầy đi nhiều lắm, có phải vì trẫm không gọi người tới, nên người không có cả tâm trạng ăn cơm?”

Tiểu Chu làm quan đã nhiều năm, biết rõ hôm nay khó nói chuyện đạo lý. Người kia có thể vừa ôn nhu dịu dàng đấy, nhưng thoát cái đã biến thành một cơn giận lôi đình. Hắn nói, hắn cười, hắn vui, hắn giận, y sao có thể không có nửa phần hoài nghi, lạnh nhạt nói: “Khiến Hoàng Thượng lo lắng rồi.”

Chu Viêm Minh khó có thể nói là tính tình dễ chịu, hung hăng hôn y, cười nói: “Mỗi tháng trẫm gửi đến mười hai ngàn lạng bạc, mà sao dưỡng mãi người không mập lên chút nào, ôm chẳng vừa tay.”

Kỳ thật Tiểu Chu rất gầy, tựa da bọc xương, ngón tay cơ hồ như không có da thịt. Da y trắng như bạch ngọc, nhìn xuống dưới lại thấy những dấu vết xanh hồng đang dần nhạt, càng phát ra vẻ câu dẫn.

Chu Viêm Minh thích nhất là đem y ôm vào lòng như búp bê vải, dùng sức xoa nắn. Y vốn rất sợ đau, nhưng không dám kêu, khuôn mặt ửng hồng, quả thật là đáng thương đáng yêu tới cực điểm.

Chu Viêm Minh uống một ngụm rượu đưa tới miệng y, nhìn y nuốt xuống, nói: “Nếu có chút da thịt thì ôm sẽ thích hơn, người nói có phải hay không?”

Tiểu Chu bị hắn làm cho đầu óc choáng váng, đành phải đáp: “Hoàng Thượng nói phải.”

Chu Viêm Minh nhin không được cười rộ lên, ôm y thật chặt. Tiểu Chu bị hấn ép đến khó thở, muốn thoát ra, nhưng không thắng được lực đạo của hấn. Giằng co một hồi, y đã khó chịu đến phát khóc. Chu Viêm Minh buông y ra, bàn tay lần vào phía trong, Tiểu Chu theo phản xạ đột ngột giữ tay hấn lại. Chu Viêm Minh ngập đầy dục hỏa, ngày thường luôn được các cung nhân ngoạn ngoạn nghe lời, gặp kháng cự như vậy, lập tức giáng cho y một cái tát.

Tiểu Chu không tránh kịp, hứng trọn một chưởng, trên gương mặt trong suốt hần lên năm vết máu. Chu Viêm Minh có chút đau lòng, nhìn Tiểu Chu theo bản năng lùi về phía sau, nói: “Đừng sợ, ta không đánh người nữa là được.”

Rồi nâng mặt y nhìn thật kỹ, thật ra cũng không có gì đáng ngại, chính là năm vết máu hiện rõ trên da thịt trắng ngần, có điểm dọa người. Chu Viêm Minh nhẹ nhàng thay y lau đi vết máu, lại thấy được bộ dạng sợ hãi không nói lên lời của y, trong lòng dâng lên một trận nóng bừng, nhin không được kéo y lại gần, nhanh chóng cởi quần áo.

Tiểu Chu là một người thông minh tuyệt đỉnh, không duyên cớ trúng một cái tát, sao còn có thể khiến bản thân tự chuốc lấy cực khổ. Ngoan ngoan mở rộng hai chân, dục vọng cực đại thô bạo tiến vào, huyết khẩu căng ra như bị xé rách. Y vốn thể nhược, khó có thể chịu được, mồ hôi từ trên khuôn mặt trượt dài xuống thân thể.

Cơn đau còn chưa lên đến đỉnh điểm, Chu Viêm Minh đã đột ngột rời khỏi cơ thể y. Tiểu Chu vô cùng kinh ngạc. Chu Viêm Minh ngại y thân thể yếu ớt, cảm không ít bị được cung đình đến thao lộng y, nhưng lại hành hạ y suốt một đêm dài, thường đau đến mức không thể gượng dậy được.

Nhìn lại, quả nhiên thấy Chu Viêm Minh cầm một chiếc bình hình giọt nước, lập tức lòng tơ dưng đứng, giãy dụa lùi về sau. Chu Viêm Minh giữ chân y, hỏi: “Người sợ cái gì?”

Rồi hấn liếc nhìn chiếc bình nhỏ trên tay, bất giác cười nói: “Dùng thứ này cho người, sẽ tốt hơn là trẫm cứ thế ra tay chứ?”

Tiểu Chu hiểu rõ người này, nói chuyện thế nào cũng chẳng có gì khác biệt, chỉ hận không thể cuộn mình trốn tránh. Chu Viêm Minh không tốn chút sức mở hai chân y, chậm rãi đem thứ thuốc trong bình miết hai vòng lên miệng huyết khẩu y. Tiểu Chu sợ tới mức nói không tròn tiếng: “Hoàng ... Hoàng Thượng...”

“Tốt lắm tốt lắm, không sợ, trẫm với người cùng đùa giỡn nào.” Chu Viêm Minh đổ một ít dịch lên đầu ngón tay, nhẹ nhàng đưa vào trong huyết khẩu y. Tiểu Chu than nhẹ, tuy là chưa thật đau, nhưng ngón tay ấy tiến vào càng sâu càng có điểm không chịu nổi. Chu Viêm Minh hơi rút ngón tay ra một chút, lại đưa vào thêm một ngón tay, lần này vẫn có dịch bôi trơn, đem cả ba ngón tay cùng tiến vào trong cơ thể, nhưng lại không làm Tiểu Chu quá khổ sở.

Chu Viêm Minh thấy y đã thích ứng, liền đem tinh khí đã sớm cương cứng đâm vào. Tiểu Chu vẫn cảm thấy một trận đau nhức bài sơn đảo hải, thân thể vô lực tựa trên giường, mặc cho hấn càng lúc càng thêm hung mãnh tiến vào.

Một phen gây sức ép này dài tận bốn canh. Tiểu Chu sau khi tỉnh dậy, thật sự ăn không vào, hạ thể rã rời, nhin không được đẩy người kia ra.

Chu Viêm Minh chăm chú nhìn sắc mặt y thay đổi, liền ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói: “Phía dưới không được, hay dùng phía trên đi.”

Tiểu Chu hỗn loạn, bị hấn ép mở miệng, tính khí cực đại ngẩng cao đầu lập tức tiến vào, từ dạ dày y nổi lên một trận buồn nôn. Chu Viêm Minh lại vỗ vỗ hai má y, nói: “Ngoan ngoan nuốt vào đi.”

Miệng Tiểu Chu ắn ắn đau nhức, nước mắt cổ lăm lăm mới không rơi xuống. Chu Viêm Minh thu lại thứ vẫn đang ngẩng cao của hấn, nhìn y trong chốc lát nói: “Trước đó vài ngày Hình bộ đại đường dâng tấu chương, muốn mượn người hỗ trợ đi thăm dò một vụ án. Trẫm đã chuẩn tấu.”

Tiểu Chu toàn thân chấn động, Chu Viêm Minh thanh âm cực nhẹ: “Người thành thành thật thật làm việc cho trẫm, trẫm sẽ để ý cái đầu của người!”

Hình bộ đối với Tiểu Chu đều rất quen thuộc, cho nên cũng không gặp nhiều trắc trở. Phụ trách án này là Tư Mã Lan Thành, tấu chương cũng là do hắn dâng lên. Đều là người quen, cho nên mọi việc cũng khá suôn sẻ.

Bị giam giữ trong đại lao là hai gã phạm nhân, một gã tên Trương Tam, một gã là Lý Tứ, vừa nghe đã biết tên giả, nhưng tra tấn nhiều ngày cũng chỉ hỏi được đến vậy thôi.

Tư Mã Lan Thành liền nói với Tiểu Chu: “Nghiêm đại nhân chắc cũng đã biết, từ cửa Tây Hoa đến điện Vĩnh Hòa ít nhất phải mất một chén trà, là do ngựa quen đường cũ, đi đường nhỏ cửa ngầm, mà hai gã tội phạm này, đánh xui thái giám ở cửa Tây Hoa, thay đổi quần áo, lập tức chạy tới điện Vĩnh Hòa phục kích Thánh Thượng. Lần ấy chỉ mất một khắc thôi, nếu không phải Thánh Thượng võ công cái thế...”

Tiểu Chu nói: “Ý của đại nhân ty chức hiểu, chính là thủ đoạn ở đây có điều chưa rõ, mong rằng đại nhân không can thiệp.”

Tư Mã Lan Thành cười nói: “Đó là chuyện đương nhiên, Nghiêm đại nhân hãy nhẹ tay, chừa cho bọn họ một hơi thở sau khi hỏi cung là được.”

Tiểu Chu nở nụ cười vô thưởng vô phạt, theo ngục tốt vào thiên lao. Hai gã phạm nhân bị treo cao ở giữa không trung, chỉ nghe cửa lao vang lên “két” một tiếng, ngục tốt đen nhẻm béo tốt phía sau đã dẫn theo một quan viên nho nhã.

Đột nhiên nhìn thấy một người tuổi nhiều lắm là mười bảy mười tám, thân hình có vẻ nhỏ xinh, mặc quan phục lục sắc, khuôn mặt như ngọc, con mắt đen láy sâu thẳm phát ra khí lạnh, giữa mi gian là một khoả hồng chí đỏ tươi, không khỏi khiến kẻ khác thẫn thưng.

Người bên trái cười to một tiếng nói: “Đại Minh không còn người hay sao, không hàng phục nổi huynh đệ ta, nên đem nữ nhân này tới dụ dỗ!”

Quan viên thiếu niên kia cũng không giận, bàn tay giấu trong tay áo ẩn đi vài phần ý tứ, sắc mặt bình thản không gợn sóng. Tên phạm nhân tên Trương Tam kia bất giác thẫn thưng mình, nhìn kỹ lại, người này tướng mạo mặc dù thư sinh, nhưng tiến lùi vừa phải, bình yên tự tại, hiển nhiên là đã quen với việc tra khảo. Mà trong con mắt lạnh lùng lại có một khối u hỏa, có lẽ là một người rất có cơ trí. Nhất thời gã cũng không nhìn rõ con người ấy.

Tiểu Chu nhìn xung quanh, lao ngục khó tránh khỏi vương mùi máu ẩm ướt, hai gã phạm nhân treo cao giữa không trung, tuy tinh thần kiên định, nhưng do chịu tra tấn nhiều ngày đã sớm lộ ra thần thái mệt mỏi. Y liền phân phó ngục tốt đưa bọn họ xuống dưới.

Hai gã kia cũng không hiểu y có mục đích gì, Lý Tứ phun một bãi nước bọt nói: “Cầu quan, muốn giết cứ giết, không cần làm trò!”

Tiểu Chu nhìn kỹ hai người này, Trương Tam lỗ mãng cao lớn, mà Lý Tứ lại gầy đến dị thường. Người trong lao luôn luôn thẳng tay đánh đập, vết thương trên người Lý Tứ cũng nặng không kém Trương Tam là bao. Tiểu Chu thản nhiên nói với bọn họ: “Ta sẽ làm chủ cho các người, cũng hiểu sơ qua mọi việc, xin thứ lỗi.”

Cả hai kinh ngạc đến trợn mắt há mồm. Hồi lâu, Trương Tam mới cười ha ha: “Người thật sự rất thú vị!”

Tiểu Chu nhìn ngục tốt nói: “Đem rượu thịt khoản đãi, chớ để bọn họ ủy khuất, mấy ngày sau ta lại đến thăm vấn.”

Ngục tốt kia hô tuân mệnh, rồi tiễn Tiểu Chu ra khỏi thiên lao.

Từ khi bị bắt đến giờ đã là nửa tháng, hai gã phạm nhân đã bước qua quỷ môn quan vài lần, vốn đã ôm tâm tư hẳn là sẽ phải chết. Nhưng không ngờ viên quan trẻ tuổi này đến nói mấy câu, đã khiến cho bọn họ sống vài ngày yên ổn.

Tư Mã Lan Thành cũng không nhìn ra dụng ý của Tiểu Chu, trộm bẩm báo với Hoàng thượng. Chu Viêm Minh lại cười nói: “Cứ theo dõi xem y có đảm nhiệm đúng chức trách hay không.”

Ngày mười sáu, khi mặt trời đã lên cao, Tiểu Chu mới quay lại thiên lao, không mặc quan phục. Y mặc áo khoác lông cừ trắng tuyết, bên trong là bạch bào Tô Đoạn, càng khiến kẻ khác phải thốt lên câu người đẹp

như ngọc

Hai gã phạm nhân nhìn bộ dáng quý công tử của y, liền lộ ra vài phần khinh miệt.

Tiểu Chu không để ý, ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ lim, cầm chén nước trà thản nhiên hỏi: “Hai vị đang nghĩ gì vậy?”

Trương Tam cười nói: “Lão tử không nghĩ người lại tới nhanh như vậy, còn bày ra nhiều mảnh lới, chẳng lẽ là muốn đàn cho hai vị đại gia ta một bản nhạc?”

Ngục tốt biến sắc, đi lên toan đập gã một cước. Tiểu Chu khê phát tay nói: “Xem lời nói cử chỉ hai vị, rõ ràng là người trong giang hồ. Xưa nay triều đình cùng giang hồ nước sông không phạm nước giếng, hai vị đột ngột ám sát Thánh Thượng, hẳn không phải vô tình chứ?”

Trương Tam cười to: “Lão tử chính là muốn ăn thịt cẩu hoàng đế kia, người thấy sao?”

Tiểu Chu thở dài: “Thực nhân chi lộc, chuyện đã như thế, đừng trách ta không khách khí.”

Hai gã phạm nhân sớm đã chuẩn bị tinh thần, vung tay nói: “Còn thủ đoạn khó lường nào nữa, cứ việc triển khai đi!”

Tiểu Chu theo thói quen giấu bàn tay vào tay áo, nhìn về phía Trương Tam nói: “Roi, cặp gắp than, kẹp ngón tay, mấy thứ này thật sự không có phong nhã. Ta là người đọc sách, cũng không thể chịu được cảnh máu thịt bay tứ tung. Hôm nay nghe theo ý của ta, đổi chút tư vị mới mẻ được không?”

Khẩu khí của y có vẻ như thương lượng, ngục tốt kia đã sớm treo hai người lên, theo thói quen lại định dùng đao với Lý Tứ. Tiểu Chu lại ngăn cản hẳn: “Vị đại hiệp này thân hình văn nhược, sợ là chịu không được tra tấn.”

Ngục tốt nhìn y một cái, thầm nghĩ câu nói đó phải dành cho y mới phải. Nếu bây giờ hành hình tiếp mấy ngày cũng không tra ra được, chẳng phải là uổng phí công phu?

Nhưng hẳn không dám làm trái ý Tiểu Chu. Dưới chân Trương Tam là hai que sắt nhọn. Tiểu Chu nói: “Trên đời, nữ tử thường bó chân làm đẹp, mỗi bước đi lay động tâm tư, thế gian gọi đó là gót sen vàng ba tấc. Chúng ta hôm nay để Trương đại hiệp ném thử tư vị này xem sao!”

Ngục tốt nói dây treo, que sắt theo gan bàn chân Trương Tam xuyên thẳng lên, thẳng đến tận đùi. Trương Tam kêu thảm thiết, cơ hồ muốn phá tung nóc nhà. Tiểu Chu hỏi: “Mới thế này đã chịu không nổi?”

Mấy ngục tốt trải một tấm vải trắng trên mặt đất, dắt Trương Tam từng bước một bước đi lên, máu tươi nhất thời lưu lại trên vải, đỏ thẫm. Trương Tam bước một bước lại kêu thảm một tiếng, tiếng kêu thật lớn, ngay cả ngục tốt dắt gã đi cũng muốn bịt tai. Tiểu Chu lại mỉm cười nói: “Nữ tử đem đầu sau khi bó chân cũng phải làm vậy, người cũng nên thử chút mùi vị này đi.”

Trương Tam cả người uể oải nằm trên mặt đất, Tiểu Chu đi qua, nhặt mảnh vải trắng dài mười thước đầy vết máu lên: “Vật này là ta thay Trương đại hiệp giữ lại, người có muốn nhận lấy nó làm kỉ niệm?”

Trương Tam thở hổn hển, trừng mắt nói: “Cầu quan —— có giỏi thì giết lão tử đi!”

Tiểu Chu nhìn Lý Tứ nói: “Người xem, vị huynh đệ này chẳng thức thời chút nào, ta nên làm gì đây?”

Lý Tứ sợ đến nỗi một câu cũng nói không nên lời. Tiểu Chu mỉm cười với gã, gã liền cuộn người trốn trong góc.

Tiểu Chu nói: “Hôm nay ta tới, là muốn các người hãy suy nghĩ kỹ một chút. Nếu đã nghĩ thông suốt, hãy kêu lao đầu gọi ta. Còn nếu không, ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục chơi đùa. Người nói xem nên chơi trò gì tiếp đây?”

Đêm đó Tư Mã Lan Thành bí mật đưa tin tới hoàng đế: Khổ hình này, thần không thể nghĩ ra. Thấy những điều chưa hề thấy, vị Nghiêm đại nhân này thủ đoạn cao thâm, thật sự làm cho thần xấu hổ.

Chu Viêm Minh khê thở dài: “Thứ mà người này đam mê cũng thật sự là cổ quái!”

9. Chương 9

Cho đến chạng vạng hôm sau, Tiểu Chu mới quay lại thiên lao. Y chỉ mặc duy nhất cẩm bào, dây lưng buộc nhẹ, mắt hàm xuân sắc, cười nói: “Hai vị đại hiệp khí khái ngất trời, nhất định đã thông suốt rồi?”

Chân Trương Tam vẫn còn nguyên que nhọn, qua một đêm đường như mất hết sức lực, sắc mặt thảm hại, đầu bù tóc rối, nhưng vẫn ngang ngạnh: “Ta phải chờ tám đời tổ tông nhà ngươi!”

Tiểu Chu mỉm cười nói: “Trương đại hiệp muốn tiếp tục sao?”

Y vỗ tay mấy cái, ngực tốt liền mang lên một thùng sắt, ầm ầm nghe thấy tiếng động mạnh mẽ bên trong. Tiểu Chu thập phần tao nhã đứng thẳng nói: “Hải Nam có rắn Danh Đình, Hoan Hỷ có thể đào hang. Có một lần ta cùng với người khác đánh đổ, không biết là trên cơ thể người có bao nhiêu “cái động”? Hôm nay chúng ta sẽ đếm xem.”

Hai tên ngực tốt tới gần Trương Tam giữ chặt gã. Từ bên trong thùng sắt, răng nọc của loài rắn vốn đã bùng bùng khí thế. Cảm nhận thấy hơi nóng phát ra từ cơ thể người, lập tức quấy thật mạnh. Trương Tam kinh hãi muốn chết, kêu thảm trong lòng, nghĩ muốn chạy trốn, nhưng con rắn này lại sớm gắt gao cuốn lấy gã, theo miệng gã mà chui vào. Gã dồn khí lực túm lấy nó lôi ra, nhưng rồi một con rắn khác lại chui vào, hạ thế bị đàn rắn mở ra, hậu môn, lỗ tai, lỗ mũi, cứ thế không một “cái động” nào trên cơ thể không bị rắn xâm nhập, Trương Tam sợ hãi cực điểm kêu lên thảm thiết, mà cũng không thể kêu ra tiếng.

Lý Tứ cùng phần đông ngực tốt đã bị cảnh trước mắt làm sợ hãi tới mức trợn mắt há mồm, Tiểu Chu lại nhìn cảnh này thật âu yếm, ánh mắt ôn nhu như ngắm cánh hoa nổi trên mặt nước.

Lý Tứ rốt cục không thể nhịn được nữa, thét chói tai: “Ta khai, quan gia, ta khai là được mà!”

Tiểu Chu trên mặt luôn giữ vẻ đoan chính, giờ đây hiện lên tia cười yếu ớt: “Vội cái gì, hiện giờ ta cũng không nóng nảy đâu.”

Lý Tứ kêu lên: “Quan gia, quan gia, tha cho chúng ta đi, là Hàn quý ...”

Tiểu Chu cười lạnh nhìn gã, nói: “Tiết trời mùa đông lạnh giá (Hàn thiên) khiến người nói cũng không rõ ràng sao?”

Lý Tứ ngẩn ra: “Không... này ...”

Gã vốn định nói “không phải”, Tiểu Chu lại nói: “Mai ... thì ra là Mai ... Mai cái gì, người chó có sợ, cho dù là quan nhất phẩm triều đình, đã dám làm ra cái việc ám sát Hoàng Thượng này, cũng không sợ không thể xử tội hần.”

Lý Tứ vốn là người thông minh, vừa nghe lời này, lập tức nói lớn: “Chính ... chính là Mai đại nhân!”

Tiểu Chu tươi cười nói: “Lý Tứ to gan, người nói bấy bọ gì đó, Mai Tiểu Lâu Mai đại nhân là Hình bộ thị lang, sao lại có thể có âm mưu này?” (nếu ai còn nhớ thì thằng cha này chính là anh của cháu Mai Tiểu Khanh, cháu bắt nạt em Tiểu Chu lần trước:v)

Lý Tứ kêu lên: “Tiểu nhân không nói bậy, đúng là Mai đại nhân vẽ đường ra điện Vĩnh Hòa cho tiểu nhân, tiểu nhân mới có thể một đường tìm đến!”

Tiểu Chu nhíu mày: “Mai đại nhân luôn vì nước thương dân, như thế nào lại làm ra việc động trời này?”

Lý Tứ nói: “Quan gia hãy suy nghĩ một chút, nếu không phải có người nội ứng, chúng ta là người giang hồ, sao có thể thông thạo đường xá trong cung?”

“Nói như vậy ——” Tiểu Chu nói “Sự tình quan trọng, phải nhanh chóng bẩm báo Hoàng Thượng!”

Tư Mã Lan Thành vừa nghe tin phạm nhân đã nhận tội, vội chạy vào cung bí mật báo cáo. Chu Viêm Minh nghe xong bật cười: “Bộ dáng người như vậy là sao.”

Tư Mã Lan Thành quỳ sát: “Hoàng Thượng, hai kẻ trộm sao có thời gian rảnh nói chuyện thời tiết, bọn họ cũng dường như nói chuyện khác, nhưng Nghiêm đại nhân như vậy ——”

“Trẫm cũng biết, bắt quá là tặng y hai người để y vui vẻ thôi.” Chu Viêm Minh vừa tức vừa cười nói “Người này một ngày không sinh sự không được, một ngày cũng không muốn bình an, thật sự không thể đối xử hòa nhã với y được, thôi, việc này do trẫm mà ra, liền để trẫm thay y giải quyết đi.”

Dứt lời thay quần áo, theo Tư Mã Lan Thành chạy tới hình bộ đại đường.

Lại nói trên hình đường, Tiểu Chu bắt Lý Tứ ký tên đóng dấu. Y chỉ mất hai ngày đã khiến hai gã phạm nhân ý chí đánh thép phải mở khớp hàm, thật lợi hại, làm cho đám ngục tốt quen nhìn cảnh tra tấn cũng phát lạnh, huyền não truyền miệng nhau, nói vị Nghiêm Tiểu Chu Nghiêm đại nhân này trăm triệu lần không được động tới.

Nghiêm Tiểu Chu thu bản khai, tinh tế quan sát một lúc lâu, thấy có chút không vừa ý, nhưng phạm nhân đã khai, muốn như ý sợ sẽ lộ nhiều chuyện, đành phải đem bản khai nhét vào ống tay áo, chuẩn bị tiến cung bẩm báo.

Đi đến cửa Hình bộ đại đường, y đột nhiên thấy hoa mắt, bên tai văng vẳng tiếng một người quát: “Cầu quan, người làm nhục người khác như vậy, lại sinh ra tâm địa gì, hôm nay ta nhất định phải thay sư ca móc tìm người ra nhìn xem!”

Còn chưa thấy rõ người, trường kiếm đã đâm xuyên qua ngực, Tiểu Chu chỉ cảm thấy trên ngực một trận cự đau, người trước mặt mắt chợt lóe, rõ ràng là Hàn quý nhân của điện Hoa Dương!

Hàn quý nhân một chiêu trúng đích, nhìn đám người xông vào bàn tán xung quanh: “Sư ca vì ta chịu nhục, ta vì hấn mà chết, thiên đạo tuần hoàn, chết không hối hận!”

Nói xong tự rút kiếm đâm vào chính mình, máu tươi phun nhuộm đỏ mặt đất!

Chu Viêm Minh vừa từ trong cung ra thấy tình hình như vậy, ba hồn sáu phách đều bay lên, một tay ôm Tiểu Chu vào trong lòng, liều mạng lay y nói: “Nghiêm Tiểu Chu, người tỉnh lại cho trẫm, nếu người dám chết, trẫm sẽ giết cả nhà ngươi!”

Quan viên bốn phía bị dọa một trận sợ tới mức trên mặt không có biểu tình, chỉ thấy Thánh Thượng luôn hà khắc này nửa quỳ trên bùn đất, bế Nghiêm Tiểu Chu cơ hồ sắp khóc.

Tư Mã Lan Thành cũng một đầu mồ hôi lạnh, kéo tay Chu Viêm Minh nói: “Hoàng Thượng ... Hoàng Thượng xin nén bi thương, Nghiêm đại nhân nhân hi sinh vì nhiệm vụ, thật sự nên khen ngợi...”

“Người chết thì có!” Chu Viêm Minh xoay tay đẩy hấn lui vài chục bước, ngã ngồi trên mặt đất, lớn tiếng quát: “Truyền ngự y, mau truyền ngự y, hôm nay nếu để y chết, người ở đây không ai có thể sống!”

Tiểu Chu bị thương rất nặng, mấy ngày liền sinh tử khó lường, giờ đây mới hơi thấy khởi sắc. Ngự y nói nếu không phải gan của y so với người khác hơi lệch sang phải, thì mệnh này khó bảo toàn.

Phúc Hỉ ngày ngày trông coi y, cho y uống thuốc cũng thật phiền, chỉ có thể đưa vào từng chút một. Phúc Hỉ cười nói: “Nghiêm đại nhân mau để Hoàng Thượng nghỉ ngơi một chút đi, mấy ngày nay, người đã tự bóp nát trái tim rồi.”

Tiểu Chu cũng không nói nhiều, y vốn không thích nằm yên một chỗ, bị nhốt trong phòng cũng thấy buồn, đành lấy mấy quyển sách đọc giết thời gian.

Chu Viêm Minh ngẫu nhiên tới, cũng vừa lúc y bước ra, hai người chân chính ngồi xuống một chỗ, nhưng cũng không biết nên nói cái gì.

Lại qua 1 thời gian nữa, Tiểu Chu nói phải về phủ. Phúc Hỉ nhìn Chu Viêm Minh cười nói: “Hoàng Thượng, người xem Nghiêm đại nhân này, thật sự là có phúc không biết hưởng. Với thân phận như Nghiêm đại nhân sao có thể ở trong cung dưỡng thương?”

Chu Viêm Minh hung hăng trừng mắt nhìn hấn, hấn đành ngậm miệng, không dám nhiều lời thị phi. Chu Viêm Minh trong lòng rối tung, cũng không rảnh cùng hấn so đo. Tùy ý bước vài bước, vừa nhắc mắt, mới phát hiện không ngờ đã tới thiên điện Tiểu Chu ở. Cung nữ mất sắc đứng trước cửa quát một tiếng cung nghênh thánh giá, tất cả đều đồng loạt quỳ xuống.

Chu Viêm Minh đi thẳng vào phòng, phòng ngủ buông màn hồ hững, nhìn qua khe hở thấy Tiểu Chu ngồi ở trên giường, hai tay ôm lô sưởi ấm, tỏ vẻ khó hiểu, đem mặt áp lên trên, bắt giắc nở nụ cười.

Hắn tới gần Tiểu Chu mới phát hiện, kinh ngạc kêu một tiếng Hoàng Thượng, nhưng cũng không gượng dậy được. Chu Viêm Minh ngồi xuống bên cạnh, hồi lâu mới nói: “Trong phòng lò sưởi không đủ sao? Sao còn lạnh thành cái dạng này.”

Tiểu Chu nói: “Thần từ nhỏ đã lạnh như vậy, là bệnh cũ.”

Hai người giống như bằng hữu ngồi tâm sự, nhưng hầu như không nói gì. Ngẫu nhiên nghe thấy tiếng chuông leng keng rung động, Tiểu Chu nhẹ giọng nói: “Thần nhiều ngày được Hoàng Thượng chiếu cố, hiện giờ vết thương đã tốt lên, có phải hay không ——”

Chu Viêm Minh nhìn y nói: “Người muốn trở về?”

“Ở lại trong cung lâu, thật kỳ cục.”

Chu Viêm Minh nói: “Nếu ta không cho phép?”

Tiểu Chu chấn động, Chu Viêm Minh cười lạnh: “Người làm rất tốt, nhưng hình như còn có gì chưa minh bạch?”

Tiểu Chu mất nhìn hỏa lò kinh ngạc đến xuất thần, Chu Viêm Minh nói: “Chỉ sợ người một bước ra cửa cung, sẽ bị nhà họ Mai khiến cho thịt nát xương tan.”

Tiểu Chu thản nhiên nói: “Như vậy, thần sợ là không thể tuân mệnh.”

Chu Viêm Minh gơ tay tát y một cái thật mạnh. Tiểu Chu nửa nằm trên giường, Chu Viêm Minh nắm lấy bả vai y, lạnh lùng nói: “Mai thị huynh đệ đã đắc tội gì với người, mà người phải tru di cửu tộc hắn mới cam lòng?”

Y cắn chặt khớp hàm không chịu lên tiếng. Chu Viêm Minh khẽ thở dài: “Hàn quý nhân cùng người tư thông, huynh đệ hai người kia mang nàng chạy ra cửa cung, nàng không chịu. Hai người ấy khi Hàn quý nhân vừa chết, bọn họ không biết từ đâu nghe được tin tức, lập tức đòi khai báo lại. Người tự cho là thông minh tuyệt đỉnh, thiên y vô phòng, lại không biết lưới trời tuy thưa mà khó lọt.”

Tiểu Chu lẳng lặng nói: “Cũng có thể nói câu ý trời không thể làm sai, nên sửa thành ý vua không thể cãi!”

Chu Viêm Minh nói: “Người nên biết như vậy là tốt nhất!”

Tiểu Chu ho vài tiếng, Chu Viêm Minh liền đem y ủ ấm trong lồng ngực, thanh âm hết sức ôn nhu nói: “Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời trẫm, trẫm sao có thể làm khó người.”

Tiểu Chu lại nói: “Chỉ sợ những người đó cũng sẽ không dễ dàng buông tha.”

Chu Viêm Minh sắc mặt hơi trầm xuống, hắn âm thầm lo lắng, cũng đang nghĩ tới chuyện này, Mai Tiểu Hầu sẽ không buông tha Tiểu Chu.

.....

Chu Viêm Minh biết Cảnh Loạn Từ tâm địa lương thiện, liền bàn bạc với y, nào biết Cảnh Loạn Từ nghiêm mặt nói: “Hoàng Thượng, thứ cho thần nói thẳng, về công, Nghiêm Tiểu Chu loạn triều khi dễ quần thần. Về tư, y mị quân chủ, không nghe lệnh vua, tội không thể tha, là trăm triệu lần không thể lưu lại.”

Chu Viêm Minh nói: “Nếu trẫm nhất định muốn giữ y lại?”

Cảnh Loạn Từ dập đầu: “Giang sơn hay mỹ nhân, Hoàng Thượng trong lòng sớm đã có câu trả lời!”

Chu Viêm Minh nói: “Người đừng dùng mưu quan uy hiếp trẫm, trẫm chỉ hỏi người, người này, người thật sự không giữ?”

Cảnh Loạn Từ ngang nhiên nói: “Thần không dám lấy uy tín của Hoàng Thượng ra để đùa.”

Chu Viêm Minh nói: “Nếu người không chịu giúp, trẫm sẽ tặng người này cho Trần nam vương gia. Người này, thanh danh trên triều đình như thế nào người cũng đã biết, cùng với mệnh lệnh người đi theo tháp tùng, chẳng phải sẽ khiến hần phải vạn người đi theo sao!”

Cảnh Loạn Từ vô luận như thế nào cũng không tin nổi, Chu Viêm Minh có thể dùng thủ đoạn đê tiện như vậy, không khỏi cười khổ nói: “Chỉ vì Nghiêm Tiểu Chu kia, Hoàng Thượng lại đem quần thần, huynh đệ cùng giang sơn này không để vào mắt sao?”

.....

Chu Viêm Minh nghĩ đến đây không khỏi cười lạnh, một tay ôm Tiểu Chu siết chặt trong lồng ngực: “Trẫm vì người gặp bao trắc trở, người cũng nên có chút thành ý chứ?”

Tiểu Chu miệng vết thương đau nhức khó nhin, một tay che bụng cúi thắt lưng, cũng không hé răng.

Chu Viêm Minh dùng sức nâng mặt y: “Sao, người không cam lòng?”

Hắn cười lạnh, đưa tay chỉ cổ áo y: “Cởi quần áo, còn muốn trẫm hầu hạ người sao? Người ngày sau thành danh là nhờ vào đó, còn mong trẫm có thể sủng người một thời gian sao, nên suy nghĩ một chút đi!”

10. Chương 10

Tiểu Chu hốt hoảng nhắm mắt, con ngươi đen thẫm sắc như tên bắn, dị thường âm ngoan hướng về phía hắn!

Chu Viêm Minh trong lòng giận dữ, nhắc chân kéo y tới giường, túm vạt áo y, tát y liên tiếp mười cái. Y không phát ra âm thanh gì, chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, Chu Viêm Minh tức giận dùng hết khí lực đoán tâm ý lúc này của y.

Các cung nữ nghe thấy tiếng động bên trong, không dám bàn tán, chỉ thấy một cảnh tượng như vậy, lúc này mới bỏ nhào dưới chân Chu Viêm Minh: “Hoàng Thượng bớt giận, Hoàng Thượng, trăm triệu lần không nên tổn hại long thể!”

Chu Viêm Minh ngừng tay, lúc này cung nữ kia mới quát Tiểu Chu: “Có nghe hay không, đây mới là thái độ làm thần tử!”

Bỗng thấy Tiểu Chu cả người run rẩy, khuôn mặt như bạch ngọc giờ đây không một chút huyết sắc, chỗ thái dương nổi lên một tầng mồ hôi, không biết cung nữ nào kêu to một tiếng: “Nguy rồi.”

Chu Viêm Minh trong lòng trầm xuống, vội vàng tới trước mặt y, y lại nhanh tay giữ chặt vạt áo không chịu buông tay. Chu Viêm Minh tức giận nói: “Người chết cũng mặc người, nhưng những người bên cạnh người sẽ không được yên ổn!”

Lúc này mới ép y buông tay, lại nhìn quần áo phủ lên vết thương được băng bằng vải bông sớm đã thấm đầy máu. Chu Viêm Minh lửa giận dâng cao, một mặt phân phó người đi truyền ngự y, một mặt ôm chặt Tiểu Chu thay y giữ miệng vết thương.

Tiểu Chu đã đau đến mức mất tỉnh táo, chỉ nghe bên tai có người không ngừng nhắc đi nhắc lại, Tiểu Chu trong lòng phiền chán, chậm chậm mở mắt, khuôn mặt gần trong gang tấc không còn chút hung bạo nào, biểu tình lo lắng. Tiểu Chu nhíu mày, không khỏi có chút ngẩn ngơ.

Ngự y tới, tháo hết vải bông đã thấm đầy máu, thấy miệng vết thương rách ra trông rất dữ tợn, bắt giác hít một hơi khí lạnh.

Chu Viêm Minh sắc mặt hơi trầm xuống, khó có thể nói được gì. Hắn gắt gao nắm tay Tiểu Chu, biết là y rất sợ đau, răng cắn chặt môi đến bật máu. Hắn liền đưa tay tới miệng y. Tiểu Chu ngạc nhiên nhìn hắn một cái, hắn lạnh lùng nói: “Nếu đau quá thì hãy cắn nó đi.”

Tiểu Chu nào dám hạ miệng, chậm rãi quay mặt đi. Chu Viêm Minh trong lòng có vài phần tức tối, hắn từ nhỏ đã quyền cao chức trọng, tính tình vô pháp vô thiên, khó có khi để tâm đến người nào. Nay Tiểu Chu lại dám không cảm kích, trên mặt sớm là một mảnh khô nóng.

Ngự y gặp cảnh này, cũng loáng thoáng nghe vài tin đồn, trong lòng kinh ngạc tới cực điểm. Thánh Thượng Chu Viêm Minh bộ dạng phong lưu, tài văn chương hơn người, không nói đến là vua của một nước, cho dù chỉ là một vị công tử bình thường, cũng sẽ có rất nhiều khuê nữ ái mộ. Hắn cũng không sung hạnh phi tử nào, hai mươi bảy tuổi, đã không còn nhỏ nữa, đến nay không có con nối dòng, khiến triều thần cả ngày đứng sau tôn hơi thừa lời.

Nếu nói hắn ham mê nam sắc, trong triều thần tử bộ dạng xuất chúng đích thực không ít, Phó Văn Đăng tuần tú lịch sự tao nhã, Cảnh Loan Tử như châu như ngọc, Vân Dương hầu Trường Bình Hậu không ai có thể nói là không phải tuyệt thế mỹ mạo, nhưng cũng không thấy hắn có chút để tâm. Sao lại là Nghiêm Tiểu Chu!

Ngự y nhìn không được khe nâng mi mắt nhìn trộm, bắt gặp Tiểu Chu mở to đôi mi thanh tú, dung mạo quả thực hơn người. Nhưng kỳ quái nhất chính là, người này mềm mỏng mà không yếu ớt, cái yêu mị ẩn trong dáng vẻ xơ xác tiêu điều, ánh mắt giống như hàn đăng, chỉ cần y ngẫu nhiên liếc mắt liền khiến lòng người phát lạnh.

Ngự y vội vàng cúi đầu, Chu Viêm Minh cảm thấy ngón tay căng thẳng, vội hỏi: “Đau lắm sao?”

Tiểu Chu thản nhiên nói: “Không chết là được.”

Chu Viêm Minh bị y làm cho cứng người, một lúc lâu sau mới nói: “Người không cần so đo với trẫm, thân thể là của mình, chẳng lẽ trẫm có thể đau thay người?”

Ngự y nghe hai người này nói chuyện, không màng lớn nhỏ, hoàn toàn là khẩu khí liếc mắt đưa tình, lại kinh ngạc không biết làm sao cho phải.

Chu Viêm Minh chờ lâu mất kiên nhẫn, thấy cử chỉ ngự y càng lúc càng khác lạ, không khỏi quát khẽ một tiếng: “Niếp Thủy Xuyên to gan, trẫm ở ngay đây cũng không cho vào mắt sao.”

Niếp Thủy Xuyên sợ hãi, dập đầu trên mặt đất: “Hoàng Thượng bớt giận, thần tội đáng chết vạn lần, Hoàng Thượng bớt giận...”

Chu Viêm Minh sao không biết trong lòng ngự y đang suy nghĩ điều gì, cười lạnh một tiếng nói: “Đã nhìn đủ chưa?”

Niếp Thủy Xuyên thân đổ mồ hôi lạnh, quỳ lê vài bước nói: “Hoàng Thượng, vi thần chỉ...”

“Chỉ tò mò thôi?” Chu Viêm Minh thay lão tiếp lời, đứng lên nói “Thật quái lạ, trẫm nghĩ muốn cái gì, làm cái gì, vui cái gì, tốt cái gì, chẳng lẽ đều phải để các ngươi xem qua, miệng thì nói đường hoàng, sao không chịu đem tâm tư này dùng cho việc nước!”

Niếp Thủy Xuyên chưa gặp chuyện này bao giờ, sớm sợ tới mức toàn ran run rẩy. Chu Viêm Minh thấy lão quỳ trên mặt đất, sắc mặt khó coi, không khỏi khe thở dài. Hắn cũng bất quá là mấy ngày nay tâm trạng không tốt nên nóng nảy, mượn đề tài để nói chuyện của mình mà thôi: “Thôi, niệm tình ngươi ngày thường luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm, trẫm cũng không cùng ngươi so đo, mau rút đi!”

Gánh nặng trong lòng Niếp Thủy Xuyên được giải, lúc này mới vội vàng chạy ra cửa.

Chỉ để lại Chu Viêm Minh cùng Tiểu Chu hai mặt nhìn nhau, cùng đồng vãi chưa bằng bó xong. Cả hai đều là chủ nhân chưa phải đụng tới việc gì, chẳng ai biết nên xử lý thế nào.

Chu Viêm Minh khoanh tay ho nhẹ một tiếng: “Này ...”

Tiểu Chu nói: “Hoàng Thượng ép ngự ý rồi khỏi?”

Chu Viêm Minh ánh mắt dao động, nhìn ra nơi khác: “Đúng.”

“Có thể nào... Hoàng Thượng nghĩ muốn tự tay làm sao?”

Chu Viêm Minh lại khụ một tiếng: “Cái kia ...”

“Quên đi.” Tiểu chu nói”Cũng không phải vết thương gì nghiêm trọng, như vậy cũng là tốt rồi.”

Chu Viêm Minh thấy thật xấu hổ, muốn gọi cung nữ lại hỗ trợ, nhưng cuối cùng vẫn mặc kệ. Khó khăn lật tung mớ vải bông ra soi xét, kinh hỉ cười nói: “Là nơi này.”

Tiểu Chu nhìn hẩn: “Hoàng Thượng ...”

“Cái gì?”

“Vải bông.”

“Hả?”

“Người lại gỡ ra hết.”

Chu Viêm Minh chợt dạ cười cười: “Không tìm hiểu sâu sao có thể biết rõ ràng, trăm phải xem từ đầu chứ.”

Tiểu Chu nói: “Hoàng Thượng anh minh.”

Chu Viêm Minh trên trán đổ một tầng mồ hôi, trộm nhìn Tiểu Chu, khuôn mặt y nghiêm nghị, không có ý đùa cợt. Chu Viêm Minh càng thêm nghi ngờ, đùa nghịch lung tung một hồi, cuối cùng nói: “Chính là như vậy.”

Tiểu Chu nhìn qua, trên miệng vết thương rõ ràng là một con bướm hay đóa hoa rồi tung gì đó, giương mắt nhìn Chu Viêm Minh, lại nhìn ” đóa hoa ” bằng vải, nhất thời không nói gì.

Mặt trời đã lên cao, Cảnh Loạn Từ cùng chúng thần bảo vệ Nghiêm Tiểu Chu, hơn nữa Chu Viêm Minh một mặt thiên vị, một mặt lại đem sự tình áp chế.

Mai Tiểu Lâu vẫn căm giận nói: “Nghiêm Tiểu Chu bất quá chỉ là một gã hình bộ ngũ phẩm, ban ngày ban mặt dám can thiệp quan lớn triều đình, nếu không phải vì chuyện Hàn quý nhân bại lộ, nhà họ Mai chẳng phải sẽ bị y làm hại sao!”

Cảnh Loạn Từ nói: “Không thể nói như vậy, Mai đại nhân, Nghiêm phủ tử ngày thường không thù không oán với người, tội phạm kia dưới tình thế cấp bách nói hươu nói vượn, y cũng bất quá là làm công việc thôi. Khi Hoàng Thượng xem xét, thánh tâm như nguyệt, sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện.”

Mai Tiểu Lâu cười lạnh: “Thánh tâm như nguyệt, hừ, thánh tâm như nguyệt, ta xem ...”

Tư Mã Lan Thành vội nói: “Mai đại nhân chớ hồ đồ.” Sau đó túm hẩn lôi ra cửa.

Cảnh Loạn Từ âm thầm thở dài, vừa ra tới đại điện đã thấy Chu Viêm Húc chấp tay đứng dưới bậc thang cấm thạch, sắc mặt có vẻ không vui.

Cảnh Loạn Từ hỏi: “Người ở trong này làm gì?”

Chu Viêm Húc hất hàm: “Người bằng thanh ngọc khiết, tại sao lại làm chuyện thấp kém này?”

Cảnh Loạn Từ nói: “Hoàng Thượng đích thân ra lệnh, ta còn có thể làm sao?”

Chu Viêm Húc lại nói: “Ta còn không biết tính tình của người sao, là do Hoàng Thượng kẻ dao trước mặt người, người sao có thể nói dối không hề chớp mắt?”

Cảnh Loạn Từ cười: “Lại bị tiểu thiếp nào làm cho tức giận, muốn tới nơi này tìm ta hờn nháo?”

Chu Viêm Húc cầm tay hẩn nói: “Người hãy nói thật, có phải hay không là vì ta?”

Cảnh Loạn Từ đưa ánh mắt như bích thủy nhìn hẩn, nói: “Ôn tri ngộ của Vương gia, Cảnh mỗ trọn đời khó quên, dù là lên núi đao xuống biển lửa, vì Vương gia, ta cũng sẽ hết lòng.”

Chu Viêm Húc chấn động: “Ôn tri ngộ? Ta đối với người —— cũng chỉ có ơn tri ngộ sao?”

Cảnh Loạn Từ nói: “Đại trượng phu một đời thái độ làm người đỉnh thiên lập địa, nếu có chút kính trọng ái mộ, noi theo Tử Kỳ, Bá Nha, cũng sẽ muôn đời lưu danh. Dù có chút hạ lưu xấu xa, cũng không khiến ta đổi ý!”

Chu Viêm Húc thấy y nói thẳng, sắc mặt như ngọc, thần thanh khí爽, lại cảm thấy được trong lòng một trận ngấm hờn: “Vương gia ta hàng ngày đầy bụng hạ lưu xấu xa, Cảnh Loan Từ, người một tia nhược điểm cũng không lộ cho ta, bằng không khi mang được người lên giường, ta sẽ đảo ngược tình thế!”

Hắn nhất thời nóng vội lớn giọng ồn ào, khiến toàn bộ thị vệ trên đại điện hướng sang chỗ hai người hóng chuyện.

Cảnh Loan Từ đỏ mặt lấp bắp: “Người người người ... người đúng là thâm trùng, mau quên cái mộng xuân thu ấy đi!”

11. Chương 11

Tiểu Chu ở trong cung đã gần một tháng, từ ngày miệng vết thương vỡ ra liền khép lại thật chậm. Chu Viêm Minh không yên lòng, hàng đêm tới ngủ lại. Nhưng cũng chỉ ôm y, thật sự nhịn không được, liền xoa nắn lung tung vài cái. Tiểu Chu đối với chuyện giường chiếu vô cùng nhạy cảm, Chu Viêm Minh cũng không bức bách y, thật sự là có vài phần đặc ý.

Ban đêm Tiểu Chu ngủ không yên, miệng vết thương nhức nhối khó nhịn, Chu Viêm Minh liền cùng y nói chuyện phiếm, ngày hôm sau sáng sớm vào triều, khó tránh khỏi mang hai con mắt gấu trúc đi gặp người khác.

Đến lúc này, trong triều đình lời đồn đại nổi lên bốn phía, hơn nữa hậu cung vô chủ, ả ả nổi lên một hương vị bất an khó lường.

Chu Viêm Minh đối đãi với phi tử trong cung từ trước đến nay rất hợp lý, không thiên vị cũng không quá khắt khe. Cũng nhiều kẻ nhan sắc hơn người, sau khi vào cung dồn hết công sức, thủ đoạn, nhưng cũng không thể khiến Chu Viêm Minh xiêu lòng. Chỉ đành nói hắn thiên tính như thế, liền đem đầy bụng nhiệt tình nuốt xuống dưới.

Đột nhiên xuất hiện một Nghiêm Tiểu Chu không rõ lai lịch, xuất thân nghèo hèn, lại là nam tử. Các phi tần trong hậu cung sao có thể cho qua mối nhục này?

Một phi tử họ Kiều, nhan sắc có một không hai trong thiên hạ, thế nhân gọi nàng là Giang Đông Tiểu Kiều. Nàng dần trở nên kiêu ngạo, nhưng ở trong cung mấy năm, Chu Viêm Minh đối đãi với nàng cũng chỉ như bao người. Nàng trong lòng buồn bực, một ngụm ác khí không chỗ bộc phát, một ngày nghe được cung nhân nói chuyện phiếm, nói là Hoàng Thượng dạo này chỉ tới một chỗ, còn nói trong điện đồ giấu mỹ nhân, lại là nam tử, liền hi hi ha ha bật cười.

Kiều phi trong lòng tức giận, gọi người đuổi mấy cung nhân kia ra ngoài, còn chính mình lại đứng ngồi không yên, phần nộ ngày người sau hồi lâu rốt cục bước ra khỏi cửa.

Kiều phi tính tình vốn vui vẻ, ngày thường không có việc gì cũng thường đi dạo chung quanh, đường xá trong cung coi như quen thuộc. Đi mất nửa ngày mới tới được thiên điện trong lời nói của bọn cung nhân.

Trong phòng bố trí thập phần đơn giản, không thấy một tia động thái. Cung nữ vừa thấy Kiều phi, vội quỳ xuống thỉnh an. Kiều phi nói: “Chủ tử các người đâu, gọi y ra gặp ta.”

Cung nữ nói: “Nghiêm đại nhân có thương tích trong người, không thể rời giường.”

Kiều phi cười lạnh nói: “Thật cao giá, đã vào cung thì phải theo quy củ trong cung, Kiều thực phi ta là do Hoàng Thượng đích thân phong tặng, liền phượng xe loan rước vào tận cung, còn không xứng để người này thì lễ sao?”

Đẩy cung nhân kia đi thẳng vào, quả nhiên thấy một thiếu niên tựa trên giường, trong tay là một quyển sách, thấy nàng xông tới, hai hàng lông mày vừa nhấc, trong mắt hàn quang bắn ra bốn phía, khiến nàng không tự chủ được mà bất giác lùi về sau.

Hồi lâu, nàng mới lấy lại tinh thần, nói: “Thấy bản cung người còn không quỳ, muốn chờ đại hình hầu hạ sao?”

Tiểu Chu chỉ lạnh lùng nhìn nàng. Kiều phi lâu nay ở trong hậu cung, hoàn toàn không biết người này là ai, nghe cung nhân không ai mở miệng nói một lời, tỏ vài phần khinh miệt: “Bộ dáng này cũng thật tuấn tú, nhưng đường đường nam nhi bảy thước, rơi vào cái chốn của nữ nhân, thật khiến cho đàn bà đứng sau lưng cười nhạo.”

Hầu hạ Tiểu Chu là Đông Tụ vốn đã ở trong cung nhiều năm, biết trong cung có một số việc, vốn nên không nghe – không nhìn – không nói, nhưng Kiều thực phi tuổi trẻ nông nổi, làm sao hiểu được đạo lý này. Đông Tụ cười nhẹ nói: “Nương nương tới vừa lúc, Nghiêm đại nhân được Hoàng Thượng ban long ân, ở trong cung dưỡng bệnh, nương nương đến đây, cũng có thể cùng Nghiêm đại nhân nói chút chuyện giải buồn.”

Kiều phi vốn ngang ngạnh, không biết Đông Tụ vì nàng mà lên tiếng, cười lạnh nói: “Y tính làm gì vậy, bắt quá là trò cười nhất thời của Hoàng Thượng, lấy việc tìm nam sủng làm vui, bản cung phải giải buồn cho y sao, người nha đầu to gan, lại đem bản cung so với hạng người này!”

Đông Tụ nào biết rằng vị nương nương này không biết tốt xấu như thế, vội lui ra phía sau từng bước nói: “Nương nương bớt giận, là nô tỳ nói chuyện không biết đúng mực, nô tỳ biết sai rồi.”

Kiều phi nói: “Không để cho người mất ba phần nhan sắc, người cũng không biết bản cung lợi hại thế nào, người đâu, vả miệng cho ta!”

Đông Tụ sợ tới mức cả người run run, Tiểu Chu lúc này nhẹ nhàng đặt sách trên mặt bàn, nói: “Thực phi nương nương.”

Kiều thực phi cũng đang chờ y mở miệng, nghiêng mặt hướng y mỉm cười: “Như thế nào, bản cung muốn giáo huấn một kẻ nô tài cũng không được sao?”

Tiểu Chu nói: “Nô tài này tuổi đã không còn nhỏ, làm hại thiên kim quý thể của nương nương, vả miệng không khỏi quá tiện nghi cho nàng sao? Chi bằng cắt lưỡi nô tài này, lấy dây nhỏ khâu miệng nàng, ở hai má đục lỗ, mỗi ngày lấy nước sôi đổ vào, khiến nàng muốn sống không được, muốn chết chẳng xong, chẳng phải sẽ khiến nương nương hết giận.”

Kiều thực phi nghe mà dựng tóc gáy, chớp đôi mi lạnh lùng nói: “Người đừng mang ba cái thủ đoạn hạ lưu này dọa ta, ta còn không biết các người là người thế nào sao? Ý vào vài phần tư sắc mị hoặc Hoàng Thượng, cũng không xem thân phận của mình là gì, cái gì bản thủ thói tha đều đem tới bên người Hoàng Thượng, ta thật muốn xem người có thể kiêu ngạo được mấy ngày!”

Tiểu Chu vẫn cúi đầu, nghe xong lời này, mi mắt khẽ nâng, ánh mắt âm u trừng hướng nàng. Kiều phi hoảng sợ, thất tha thất thểu thối lui đến cửa, vẫn cố kêu lên: “Người nghĩ người được Hoàng Thượng sủng ái, ngay cả quốc luật gia quy cũng không để vào mắt, người là vật tiêu khiển của người khác, một người nam nhân, người bên ngoài nhìn vào sẽ ghê tởm, người còn không biết cảm thấy thẹn sao?”

Đông Tụ nghe được lời này càng mất bình tĩnh, quỳ gối bên giường Tiểu Chu nói: “Nghiêm đại nhân, ngài ngàn vạn lần đừng để trong lòng, người bên ngoài bắt quá là ghen ghét ngài, ngài phải chú ý giữ gìn thân thể mới đúng.”

Tiểu Chu cũng không nói lời nào, quay đầu, chỉ thấy trên thái dương nổi lên mấy đường gân xanh nhạt.

Đông Tụ mấy ngày nay đi theo y, biết y là người cực kỳ nguy hiểm, không chịu nghe ai khuyên giải, ngược lại dễ dàng tích tụ cơn giận dữ. Nàng sợ y tức giận đến chịu không nổi, nói: “Nghiêm đại nhân. bắt quá, nô tỳ liền đi báo cáo Hoàng Thượng ——”

Tiểu Chu nhẹ giọng nói: “Không liên quan đến người.”

“Nhưng ——”

Tiểu Chu nói: “Người hãy lo làm đúng trách nhiệm của mình đi.”

Đông Tụ trộm nhìn sắc mặt y, tuy có vài phần tối tăm, nhưng cũng rất bình tĩnh, nhìn không ra tâm tư. Chỉ trong chớp lát đã thấy y cầm cuốn sách, liền không nói thêm gì nữa.

Ban đêm Chu Viêm Minh lại tới, Đông Tụ liền trộm đem sự tình nói với hắn, Chu Viêm Minh vừa nghe liền trầm mặt: “Thật kỳ cục, trăm sủng hạnh người nào cũng phải chờ các nàng gặt đầu sao? Phạt nàng vào

lãnh cung tự suy nghĩ.”

Đông Tụ nói: “Nương nương cũng bắt quá là tuổi trẻ không hiểu chuyện, phạt nặng quá ngược lại làm cho Nghiêm đại nhân sau này khó làm người.”

Chu Viêm Minh liếc nhìn nàng một cái nói: “Người nói nên làm gì?”

Đông Tụ nói: “Chỉ cần cảnh cáo nàng một tiếng là được.”

Chu Viêm Minh cười vỗ vai nàng: “Đông Tụ ơi Đông Tụ, đáng tiếc người không phải nam nhi, bằng không trăm nhất định sẽ trọng dụng người.”

Đông Tụ vội vàng quỳ rạp xuống đất: “Có thể hầu hạ Hoàng Thượng đã là phúc ba kiếp tu luyện của nô tỳ.”

Chu Viêm Minh mỉm cười vào phòng. Tiểu Chu chưa ngủ, y ở trên giường đọc sách. Chu Viêm Minh đi tới, tỏ vẻ thân mật. Tiểu Chu có chút không tình nguyện, Chu Viêm Minh chui vào chăn ôm eo y, siết chặt.

Tiểu Chu thở nhẹ một tiếng kêu đau, Chu Viêm Minh thừa dịp y phân tâm, đoạt lấy cuốn sách trong tay y: “Người càng lúc càng lớn mật, trẫm đến đây cũng không vấn an.”

Tiểu Chu nói: “Không phải Hoàng Thượng ngại phiền sao?”

Chu Viêm Minh nói: “Cũng không thể không để trẫm vào mắt chứ.”

Tiểu Chu nói: “Hoàng Thượng nói quá lời rồi.”

Chu Viêm Minh nói: “Người cả ngày đọc sách vẫn chưa mệt sao.”

Tiểu Chu nói: “Nhàn rồi quá, còn có thể làm được chuyện gì.”

Chu Viêm Minh cười cười liếm nhẹ vành tai y, đè y xuống nói: “Muốn xem, hãy xem sách của nữ giới, so với sách thường cũng có nhiều công dụng.”

Tiểu Chu lạnh lùng liếc hắt một cái nói: “Có phải người muốn vi thần khoác y phục rực rỡ như nữ tử hay không?”

Chu Viêm Minh cười ra tiếng: “Nếu người nguyện ý, trẫm cũng không có ý kiến gì.”

Tiểu Chu bật dậy, Chu Viêm Minh vội từ sau ôm lấy y nói: “Nói chơi thôi mà, người không nên tưởng là thật.”

Tiểu Chu nói: “Hoàng Thượng miệng vàng lời ngọc, nếu nói, vi thần nào dám không nghe theo.”

Chu Viêm Minh nói: “Người lại tức giận cái gì, trẫm nói chuyện tình, người lại cố ý không nghe?”

Tiểu Chu khẽ nâng mi mắt nhìn hắt, Chu Viêm Minh ôn nhu nói: “Tốt lắm tốt lắm, trẫm biết người trong lòng ủy khuất, nhưng khó khăn lắm mới có thể ở cùng nhau, người lại hồ nháo là có ý tứ gì.”

Nhẹ nhàng tiến sát vào người y, Tiểu Chu vung mạnh tay, đầu ngón tay sượt qua cằm hắt. Chu Viêm Minh đau đón che mặt lại, trong lòng có chút căm tức, kinh ngạc ngồi trong chốc lát, rồi lại thở dài.

Phúc Hỉ thấy Chu Viêm Minh mấy ngày nay tinh thần không tốt, trong lòng biết rõ là tại sao, nhưng cũng có chút kinh ngạc. Đã biết chủ tử đối với vị Nghiêm đại nhân kia thế nào, từ sau án Mai thị liền đối xử tốt với y hơn. Phúc Hỉ cũng không ngờ Hoàng Thượng có nhiều nhu tình mật ý như vậy, có đôi lúc khiến hắt từng đợt nổi da gà.

Lúc trước Nghiêm Tiểu Chu thi đậu Thám hoa, cũng là Phúc Hỉ tuyên y vào cung dự yến tiệc. Sau mọi người đều tự hồi phủ, chỉ có y bị Hoàng Thượng trực tiếp ấn xuống giường. Ban đêm Phúc Hỉ nghe tiếng y khóc thảm thiết, không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh. Ngày hôm sau đưa y ra cung, y dường như đã biến thành một người khác.

Phúc Hỉ đối với vị Nghiêm đại nhân này vạn phần không nắm rõ, nhìn hai người họ vừa giống như tâm đầu ý hợp, nhưng lại không có chút ý tứ thân mật, thật là quỷ dị tới cực điểm

Phúc Hỉ là người thông minh, tâm tư tuyệt không lộ trên mặt, một mặt giúp Chu Viêm Minh vui vẻ.

Chu Viêm Minh sao không biết ý hẩn, cười nói: “Thằng nhãi con này, ngày nào đó cho người đến hình bộ một lần, người cũng sẽ thành thật thôi.”

Phúc Hỉ lập tức quỳ xuống: “Hoàng Thượng tha mạng, nô tài nhất gan, chỉ sợ còn chưa tới đại đường đã bị hù chết.”

Chu Viêm Minh nghe xong lời này, lại hơi hơi nheo mắt nói: “Lại nói tiếp, Nghiêm Tiểu Chu cùng người, thực tại cũng không kém nhau mấy tuổi ——”

Phúc Hỉ cười nói: “Nghiêm đại nhân đang ở trong cung buồn bã không vui. Trước đó vài ngày Giang Nam tiến cống một con chim bảy màu, Nghiêm đại nhân không phải người Tô Châu sao? Nô tài thay Hoàng Thượng tặng, nói không chừng có thể khiến y cười.”

Chu Viêm Minh nói: “Tính tình y cũng không thích mấy trò biểu diễn vặt vãnh cho lắm.”

Phúc Hỉ vui vẻ nói: “Hoàng Thượng tặng, tất nhiên sẽ khác rồi.”

Chu Viêm Minh lắc đầu, hẩn đã khi nào làm chuyện này đâu, mang đồ vật này nọ đổi lấy niềm vui của người khác, từ trước đến nay chỉ có người ta phải làm hẩn vui. Do dự một lúc lâu, lại vẫn khoát tay, phân phó Phúc Hỉ: “Đem con chim kia tặng đi, một con chim thôi, cũng không phải vật quý gì.”

Hai người từ đại điện đi ra, trời cũng đã tối. Phúc Hỉ đốt đèn lồng, gió lạnh thấu tận xương, thổi trúng ngọn đèn dầu từng trận lay động.

Xuyên qua ngự hoa viên, đi tiếp một đoạn, chợt nghe một tiếng thét chói tai cách đó không xa. Phúc Hỉ sợ tới mức đánh rơi lồng đèn trước mặt Chu Viêm Minh, quát to: “Người nào, sao dám quấy nhiễu Thánh Thượng!”

12. Chương 12

Tiếng thét chói tai kia vẫn không dứt, Chu Viêm Minh một tay ngăn Phúc Hỉ, tìm chỗ phát ra âm thanh, Phúc Hỉ gấp đến độ kêu to: “Hoàng Thượng dừng đi, Hoàng Thượng ——”

Hẩn nhanh chóng chạy theo vài bước, họ tìm tới bên cạnh một cái ao, hai cung nữ nghiêng ngã lão đảo chạy tới, trốn sau lưng Phúc Hỉ.

Phúc Hỉ đẩy nàng ra, tát một cái nói: “Nháo cái gì, không thấy Hoàng Thượng đang ở đây sao?”

Cung nữ kia hàm răng đánh càm cạp: “Nơi đó... Hoàng Thượng ... nơi đó ...”

Chu Viêm Minh nhìn theo hướng nàng chỉ, Phúc Hỉ đi trước vài bước, tới khóm hoa bên cạnh ao, thấy một bọc vải bầy thỏ hở ra, vừa xốc lên lập tức hít một ngụm lạnh khí.

Chu Viêm Minh trong nháy mắt đã thấy rõ vật quán trong vải, đứng yên hồi lâu, mọi người chỉ cảm thấy gió lạnh từng đợt đập vào mặt, cũng không dám lên tiếng, toàn thân xương cốt đều run rẩy.

Cũng không biết qua bao nhiêu canh giờ, mọi người toàn thân đều lạnh thấu, lại nghe Chu Viêm Minh thở dài.

Phúc Hỉ thấp giọng: “Hoàng Thượng...”

Chu Viêm Minh quay đầu lại, Phúc Hỉ thấy trong con mắt lạnh lùng của hẩn là một đám u hỏa, sợ tới mức đem nửa kia câu nói nuốt trở về. Chu Viêm Minh lạnh lùng trừng mắt nhìn hẩn một lúc lâu, vung tay lên: “Mai đi.”

Phúc Hỉ lên tiếng, liếc mắt nhìn hai cung nữ, hai người vội không ngừng quỳ gối trên mặt đất, nhưng cũng không có vật gì, chỉ là hai cái đầu, trên đó máu tươi đầm đìa, không dám thở mạnh.

Phúc Hỉ bảo các nàng đem vải bố để vào trong hầm, lúc này mới nói với Chu Viêm Minh: “Hoàng Thượng, hai cung nữ này...”

Hai người lúc này mới lấy lại tinh thần, liên tiếp khấu đầu. Chu Viêm Minh cũng không để ý, xoay người bước đi, bước chân vừa vội lại mau, Phúc Hỷ đi theo hần phía sau chạy chậm vài bước, thở hổn hển nói: “Hoàng ... Hoàng Thượng ...”

Chu Viêm Minh bỗng nhiên nhắc chân đá bay lồng chim trong tay hần, Phúc Hỷ hoảng sợ, bùm một tiếng liền quỵ xuống: “Hoàng Thượng bớt giận.”

Chu Viêm Minh đứng trong chốc lát mới nói: “Người đi về trước đi.”

“Chính là ...” Phúc Hỷ chần chờ nói “Đường còn dài, lại là đêm tối.”

“Mau cút!” Chu Viêm Minh đạp hần một cước, hần ngã bổ nhào trên mặt đất, sau mới đứng lên, thật cẩn thận nhìn Chu Viêm Minh, chậm rãi lui xuống.

Chu Viêm Minh một mình đứng trong gió lạnh, đầu óc trống rỗng, vô thức cười vang. Nhất thời lại là người khi vừa tiến cung đã khiến huyết mạch kẻ khác phần trương. Hần không mục đích đi loạn vài bước, trong lòng một đoàn lửa cháy, đốt sạch những thứ khó chịu, nhưng rốt cục vẫn là đi đến gian thiên điện kia.

Đông Tụ thấy hần tiến vào, vội thu kim trong tay, cúi đầu nói: “Người đã ngủ rồi, hôm nay không biết tại sao mệt đến lợi hại, có cần gọi y dậy không?”

Chu Viêm Minh nói: “Không cần.”

Trong phòng vừa đổi nền mới, chân đế nền dường như thật thấp, ngẫu nhiên một giọt sấp đỏ như máu loãng rơi xuống dưới. Chu Viêm Minh thối tất nền, trong bóng đêm chỉ thấy bóng người cuộn mình ở trên giường, nhìn không rõ là ai. Chu Viêm Minh từng bước tới gần, bỗng nhiên một tay đè chặt người trên giường, y tỉnh tởm nức nở một tiếng, cả người lẫn trong đông lạnh đẫm mồ hôi. Chu Viêm Minh đè chặt khiến y không thở nổi, vô thức giãy dụa.

Trong phòng một mảnh tối đen, chỉ thấy hai bóng người trên giường ồ ồ thở dốc, tựa như dã thú khi tuyệt vọng, phần nộ, không thể bình tĩnh cất lời. Hần ở sau lưng y, bất thành linh đem tinh khí cứng rắn cực đại đâm vào. Y cảm thấy thân thể nháy mắt đã bị xé rách, khó có thể chịu được đau đớn này, hình cụ thô to kia không biết tiết chế cứ thô bạo tiến nhập, y đau đến sắc mặt trắng bệch, tuyệt vọng muốn nắm lấy vật nào đó. Nhưng cái gì cũng đều không có, chỉ có đau đớn mãi không ngừng nghỉ, tất cả giãy dụa cùng bất lực đều bị cái lạnh khắc hoa lệ mai một, y khó có thể chịu được nhưng lại không thể nào trốn tránh, thứ trong thân thể đâm vào thật sâu thật sâu, y không rõ vì cái gì lại như thế, hai mắt mờ dần nhìn phía trước, nhưng phía trước lại chỉ có vách tường âm u.

Không đến canh bốn, Chu Viêm Minh liền rời đi. Khi trời sáng, Đông Tụ như thường lệ vào trong thu dọn, đã thấy Tiểu Chu ngã trong góc, phía sau là một vết máu đỏ tươi. Đông Tụ có chút giật mình, cúi đầu gọi y một tiếng, y cũng không trả lời. Đông Tụ day day thái dương cho y, nhất thời ngạc nhiên rút tay về, nóng lợi hại như vậy, người sợ là đã hồ đồ, khó trách một chút tiếng động đều không có, trên mặt không có chút huyết sắc, bệnh trạng cũng nặng hơn. Đông Tụ biết đây là dấu hiệu nguy hiểm, liền chờ Hoàng Thượng lại tới, nhưng mãi cho đến buổi chiều vẫn không thấy bóng Chu Viêm Minh.

Đông Tụ mang tới một chậu nước, tỉnh tởm giúp Tiểu Chu lau mặt cùng tay chân, chỉ cảm thấy khuôn mặt y nóng như lửa, nhưng tay lại lạnh như người chết. Đông Tụ lo lắng ngồi ở bên giường nhìn y trong chốc lát, lại giúp y ăn chút nước canh, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả.

Đông Tụ trong lòng càng lúc càng luống cuống, đứng ở cửa nhìn xung quanh hồi lâu, xa xa trông thấy tiểu thái giám Chiêu Hỷ của ngự thư phòng đi qua con đường phía trước điện, một tay xách váy, vội vàng đón đầu hần.

Đông Tụ ở trong cung đã lâu, tiểu thái giám kia cũng nhận ra nàng, nở nụ cười nói: “Không phải Đông Tụ tỷ tỷ đây sao?”

Đông Tụ nắm hần nói: “Xin hỏi công công thấy Hoàng Thượng ở đâu không?”

“Hoàng Thượng đang ở ngự thư phòng, tỷ tỷ có việc gì sao?”

Đông Tụ vội la lên: “Làm phiền công công bẩm báo Hoàng Thượng một tiếng, Nghiêm đại nhân bệnh rất nặng, sợ là ảnh hưởng đến tính mạng, xin Hoàng Thượng cho gọi ngự y.”

Chiêu Hỉ biết vị Nghiêm đại nhân này mấy ngày nay được Hoàng Thượng sủng ái, cũng không ngại việc nhỏ, liền quay về hướng ngự thư phòng.

Đông Tụ đứng ngồi không yên gần nửa canh giờ, Chiêu Hỉ lúc này mới khoan thai lộ mặt, thần sắc khác hẳn vừa rồi, ngoài cười nhưng trong không cười, nhếch miệng nói: “Đông Tụ tỷ tỷ, việc nhỏ như vậy cũng làm ta phải đi một chuyến, hại ta bị Hoàng Thượng mắng.”

Đông Tụ giật mình: “Hoàng Thượng nói cái gì?”

“Nói cái gì?” Chiêu Hỉ cười lạnh một tiếng: “Khẩu dụ của Hoàng Thượng ——”

Đông Tụ vội vàng quỳ xuống, nghe Chiêu Hỉ âm thanh tức giận nói: “Có thể hại người, tóm lại là không chết được, khi nào đã chết, đến nói cho trẫm.”

Đông Tụ chấn động: “Hoàng Thượng đã nói như vậy?”

Chiêu Hỉ trầm mặt nói: “Chuyện này cũng có thể nói bừa được sao?”

“Nhưng Hoàng Thượng đối với Nghiêm đại nhân ...”

“Đông Tụ tỷ tỷ.” Chiêu Hỉ dài giọng nói “Người ở trong cung nhiều năm như vậy, sao có thể không hiểu đạo lý đó? Hoàng Thượng khi đã thích, như thế nào cũng là tốt, nếu là ghét, có thể nào người cũng không để vào mắt.”

Đông Tụ run giọng nói: “Nhưng mà ... Nghiêm đại nhân, y bệnh rất nặng...”

“Hoàng Thượng không phải đã nói, khi người chết hãy bấm báo một tiếng, nói không chừng, Hoàng Thượng khai ân, có thể được thưởng một cái quan tài bằng bạc đấy.”

Đông Tụ trong lòng đau đớn, nghiêng ngả lão đảo trở về, thấy Tiểu Chu mặt đỏ bừng vì sốt, trên thái dương phủ một lớp mồ hôi. Đông Tụ lại nhẹ nhàng đem y ôm vào trong ngực, y cả người lạnh ngắt, khe khẽ run rẩy. Đông Tụ đem chút nước canh còn lại cho y uống hết, nhưng thân thể y vẫn không bớt lạnh. Đông Tụ ngơ ngác ngồi trong chốc lát, nhớ tới lời Chiêu Hỉ, người ta nói quân vương thường bạc tình, hóa ra đạo lý này là có thật. Trước kia cảm thấy Tiểu Chu tính tình lạnh nhạt, Hoàng Thượng đối như thế nào cũng không vui vẻ, hiện giờ vẫn không vui, nhưng có lẽ thực hợp với không gian trống vắng này.

Đông Tụ ngơ ngác suy nghĩ, một tay mở cổ áo, cởi hết y phục, rồi đem cơ thể xích lõa chui vào ổ chăn. Tiểu Chu thấy bên người ấm áp, liền hướng về phía nàng dụi dụi. Đông Tụ vừa hơn hai mươi tuổi, chưa bao giờ chạm qua nam nhân, nhưng cũng không có tạp niệm, hai người dựa sát vào nhau, tới nửa đêm, Đông Tụ sờ đầu Tiểu Chu, nhiệt độ giảm đi một chút, trong lòng nhất thời mừng rỡ như điên.

Nhưng mà trời vừa chính Ngọ lại nóng lợi hại, nhưng người cũng đã tỉnh táo một chút, nếu không có tới hôm qua thì thực sự rất nguy hiểm.

Cứ như vậy lặp lại, ước chừng hơn nửa tháng, Tiểu Chu vốn đã đơn bạc, lần này càng gầy đến kỳ cục. Đông Tụ cười y đúng là thư sinh trời gà không chặt, Tiểu Chu cũng chỉ ảm đạm cười.

Trong cung tai mắt khắp nơi. Đông Tụ sợ Tiểu Chu sức khỏe không tốt, liền bảo nhà bếp làm chút thức ăn bổ dưỡng, đầu bếp nhìn nàng nói: “Đông Tụ, người cũng không phải là người không hiểu quy củ, trong này một giọt nước, một cọng rau cũng bị phủ nội vụ ghi lại, một gã đầu bếp nhỏ như ta có thể tự tiện sao?”

Đông Tụ cười nói: “Đại thúc, ta sao không biết cái khó xử của người, chỗ vật nhỏ này, người xem có thể thu xếp lại được không?”

Đầu bếp kia đem bạc vụ mân mê trong tay, mỉm cười, nhưng sau lại trả cho nàng: “Người đừng làm khó ta, tam cung lục viện bảy mươi hai tần phi, nếu ai cũng làm như người, chúng ta biết phải làm sao.”

Đông Tụ cầm bạc tức giận đến run run, biết hẳn là ngại ít, giá như trong cung có sẵn mấy lượng, Tiểu Chu lại gầy như que củi, làm thế nào có thể vô béo y đây.

Đầu bếp kia thấy nàng còn không đi, vỗ vỗ nàng nói: “Đông Tụ à, người là người tốt, ta cũng khuyên người một câu, chủ tử kia người dựa vào không được đâu, Hoàng Thượng nhất thời ham của lạ thôi, chờ trận này

qua đi, người có lẽ đã gặp qua những nam phi có kết cục tốt, nhưng y không phải, ngay cả một danh phận cũng đều không có, sớm chuẩn bị đại sự cho y đi, chớ để y tìm một thân cây thất cổ tự vẫn”

Đông Tụ im lặng hồi lâu mới nói: “Người đó rất tốt, Hoàng Thượng không để ý tới y, các người cũng đối xử với y như vậy, đợi một ngày kia y ...”

Đầu bếp cười to: “Đông Tụ, đứa nhỏ này thật là khờ dại ...”

Ngơ ngác đứng hồi lâu, đầu bếp kia cũng không để ý nàng nữa, nàng trong lòng lạnh thấu, đạo lý đối nhân xử thế ra sao, sao lại có những kẻ xem thường người khác đến thế. Trong cung phi tử vinh, nhục, phú quý, toàn bộ là do tâm trạng Hoàng Thượng.

Đông Tụ không nghe nữa, xoay người đi ra cửa. Nàng sao có thể không biết tình cảnh của Tiểu Chu, chỉ là y luôn tạo nhả lịch sự, vẻ mặt không quan tâm hơn thua, khiến nàng khâm phục rất nhiều, cũng có vài phần ý tứ yêu thương bên trong. Đông Tụ trong lòng quyết định chủ ý, mặc kệ người bên ngoài nói thế nào, nàng vẫn sẽ che chở cho y.

Khi đi qua ngự hoa viên, gặp một đám người vây quanh hồ hoa sen, xì xào bàn tán cái gì đó. Đông Tụ có chút tò mò, thời điểm vừa nhìn thấy sự việc, nhất thời cảm thấy một trận buồn nôn, âm thầm kêu một tiếng xui, sáng sớm đã nhìn thấy thứ này.

Cung nhân bên cạnh đề thấp thanh âm nói: “Là Kiều phi, mấy ngày nay ...”

Có người cười khê một tiếng nói: “Người này, mỗi ngày còn mộng làm hoàng hậu, giờ thì xuống âm ty với tổ tiên rồi...”

Một người che miệng nàng nói: “Người lại nói bậy bạ gì đó, không sợ sao!”

Người nọ nói: “Sợ cái gì, trong cung chuyện như vậy còn ít sao, không biết đã dắc tội với người nào.”

Đông Tụ bỗng nhớ lại một chuyện suýt qua trong đầu, mơ mơ hồ hồ không rõ ràng lắm, dần dần lại có một chút rõ ràng, hơi lạnh truyền từ đầu đến ngón tay, ngay cả hít thở cũng lạnh thấu xương.

Kiều phi ... Kiều phi ... đêm ấy, bọn họ chẳng phải đã gặp Kiều phi ...

Đông Tụ bất giác bước nhanh hơn, tưởng chừng phía sau có ai đuổi, vội chạy vào thiên điện, xa xa trông thấy Tiểu Chu đứng ở trước cửa, nghiêng nghiêng đầu, da thịt trắng nõn lộ ra dưới tầng áo xám, thật tinh tế, nhất thời trong lòng nhẹ bẫng.

13. Chương 13

“Sao lại đứng đây, mới vừa chuyển biến tốt một ít, cũng không biết tự bảo trọng.” Cúi đầu oán giận vài câu, liền túm tay y “Mau quay về phòng nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Chu nói: “Nghỉ ngơi nhiều ngày thế này, cũng thật buồn chán.” Đông Tụ cười nói: “Trong cung lúc nào cũng rất buồn, sau này sẽ quen.”

Lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận, nhìn trộm sắc mặt Tiểu Chu, cũng không có thần sắc tự ái tự oán, vội nở nụ cười: “Người biết không, nô tỳ vừa mới đi ngang qua ngự hoa viên thấy thi cốt Kiều phi, đã được bọc lại nhưng bị lột da, bị mèo cào nát, nổi lènh bênh trên mặt nước, thật sự là khó coi.”

Tiểu Chu cúi đầu: “Thật không?”

Đông Tụ nghiêng mặt: “Đêm đó chúng ta ở ngự hoa viên đụng tới Kiều phi, không phải người đã bị nàng gọi đi sao?”

Tiểu Chu nhìn tay mình, đầu ngón tay có chút sắc hồng, rõ ràng là bàn tay của người được chiều chuộng từ bé, thở dài: “Đã dắc tội như vậy còn dám một mình đi dạo trong vườn, lá gan thật đúng là cực kỳ lớn.”

Y ngẩng đầu lên nhìn Đông Tụ mỉm cười, ánh mắt sáng ngời cùng điểm khóa hồng chí như mê hoặc, Đông Tụ chỉ cảm thấy da đầu như rách ra, liền tiếp lui vài chục bước: “Người ... người ...”

Tiểu Chu nở nụ cười: “Người sợ cái gì, chuyện đã xảy ra rồi, tóm lại có người lo, ta còn không sợ, người lại sợ cái gì?”

Đông Tụ ngơ ngác nhìn y, người cứng đờ, trong đầu loạn thành một đoàn, đột nhiên bùm một tiếng quỳ trước mặt y, bắt ông tay áo y giọng the thé nói: “Người lừa nô tỳ phải không? Người nhìn người xem, làm sao có thể làm ra chuyện này, là vì muốn trêu chọc nô tỳ mà lời vô liêm sỉ này cũng nói được hay sao?”

Tiểu Chu nhìn nàng cười, không trả lời, nàng có chút nóng nảy, liều mạng lay y nói: “Người nói đi, nói rằng người chỉ đang đùa thôi, có được không, người hãy nói thật đi...”

“Được rồi được rồi...” Tiểu Chu sờ sờ đỉnh đầu nàng nói “Ta trêu chọc người, người biến thành cái dạng này, ngay cả câu vui đùa cũng nghe không được.”

Đông Tụ nín khóc mỉm cười, lau nước mắt nói: “Nô tỳ chỉ biết, người ngoài lạnh trong nóng, vì nô tỳ mà đắc tội quý nhân, sao có thể làm chuyện táng tận lương tâm kia, chính là, về sau đừng đùa như vậy nữa.”

Tiểu Chu không lên tiếng, Đông Tụ liền đứng lên, đỡ y vào phòng.

Lại nói Kiều thực phi thi cốt bị con mèo nào đó trong cung cào, cốt nhục đã nát tươm. Nhà nàng cũng có chút thể lực trong triều, trong lúc này nhất thời gây náo loạn. Chu Viêm Minh thật sự không thể cho qua, liền cho khám nghiệm tử thi. Cứ tưởng rằng đã nửa tháng, vô luận như thế nào cũng nghiệm không ra, nào biết quan khám nghiệm tử thi kia lại tận tụy vô cùng, từ trong đồng thối nát bối ra được một cây trầm. Quan khám nghiệm tử thi nói đây là đâm từ huyết sau tai vào, thật sự là cách làm hay, nếu không phải hẩn nhìn kĩ, người bên ngoài thật đúng là tra không được. Ngụ ý có chút tự đắc.

Án tử lần này, chỉ cần tìm ra chủ nhân cây trầm là được. Nhưng mà khi muốn mang vật chứng ra đối chiếu, rõ ràng đã khóa chặt chẽ ở Hình bộ đại đường, không hiểu sao hung khí lại biến mất một cách kì lạ.

Màn đêm buông xuống, Chu Viêm Minh tiếp nhận một vật tinh xảo từ tay Tư Mã Lan Thành, tiện tay ném vào hỏa lò.

Trời đã vào đông, hàn ý càng phát ra càng sâu nặng, mùa đông phương bắc vốn thật dài, năm nay lại lạnh sớm. Đợi đến đúng mùa đông, thật sự đã đem đầu ngón tay người ta đóng băng rồi rụng xuống.

Tiểu Chu chịu lạnh kém, trước kia Chu Viêm Minh thường lại đây, than hỏa cung cấp đầy đủ, không thể ngờ từ khi thất sủng, mỗi người phải thắt chặt chi tiêu, củi gạo không đủ dùng. Đông Tụ đôi khi muốn tìm người dò hỏi, Tiểu Chu lại nói: “Tội gì phải di chuyển cơn giận của người khác.”

Đông Tụ nói: “Cũng không thể để bọn họ khi dễ người như vậy.”

Tiểu Chu nói: “Nhân chi thường tình mà thôi, nếu thật muốn khi dễ người, trên đời còn có nhiều trò ác độc hơn nhiều, mới thế này đã là gì.”

Đông Tụ sờ sờ khuôn mặt lạnh ngắt của y: “Nô tỳ không sao, chỉ không muốn nhìn người phải chịu khổ.”

Tiểu Chu hất tay nàng ra, che mặt, phân phó nàng: “Người đem mấy quyển sách đến đặt trên bàn đi.”

Đông Tụ nghĩ y buồn, muốn đọc sách, liền theo lời cầm mấy cuốn ra. Tiểu Chu nói: “Mang tất cả ra đi.” Đông Tụ lại quay lại ngăn tử tìm, quay đầu đã thấy Tiểu Chu xé một trang sách thả vào chậu than, Đông Tụ cả kinh, vội đoạt lấy thứ trên tay y: “Người điên rồi, đọc nhiều sách như vậy, lại không biết yêu quý sách sao?” Tiểu Chu nói: “Người quan trọng hơn, sao có thể để lạnh như vậy chứ.”

Đông Tụ nói: “Tóm lại lạnh không chết được, hưởng hồ Hoàng Thượng rất thích mùa đông, luôn muốn tới Đông Sơn tắm này.”

“Đông Tụ ngốc.” Tiểu Chu thản nhiên nói: “Người biết cái gì, Hoàng Thượng ấy à, chỉ cần ta ngoan ngoãn làm cho hẩn ngủ, vinh hoa phú quý, công hậu muôn đời, cái gì không có, tội gì phải đọc mấy thứ này?”

Đông Tụ ngẩn ngơ, Tiểu Chu nở nụ cười nhạt như cảnh liễu mảnh: “Chẳng qua, ta không muốn làm theo ý hẩn.”

Buổi trưa cơm cũng lạnh ngắt, Đông Tụ cùng nô tỳ đưa cơm nói vài câu, nô tỳ kia chép miệng nói: “Còn nghĩ mình có thân phận cao quý gì sao.” Đông Tụ sợ quấy nhiễu Tiểu Chu, vội vàng đẩy nàng kia ra ngoài,

rồi tự cầm thức ăn đến ngự phòng hâm nóng. Thái giám phụ trách ngự phòng cùng nàng có quen biết, trộm vài cái chai đưa cho nàng: “Ở đây vẫn còn nhiều, thời tiết lạnh như thế, ta cho tỷ tỷ thân yêu của mình đây.”

Đông Tụ ra ngoài nhìn xem, đúng là một lọ nữ nhi hồng. Đông Tụ ở rong cung có tiếng là mê rượu, cho nên hết sức vui mừng.

Trở về phòng, đem đồ ăn bày ra, lại dùng chậu than hâm rượu, trước rót cho Tiểu Chu một ly. Tiểu Chu nói: “Ta xưa nay không uống rượu, người giữ cho mình uống đi.”

Đông Tụ cười nói: “Không uống rượu sao biết đến thú vui con người. Huống chi người lại là nam nhân, không có tửu lượng ngàn chén không say, thì cũng phải uống được mười chén tám chén.”

Tiểu Chu xin miễn thứ cho kẻ bất tài, chấp tay nói: “Ta không phải người biết uống rượu, người đừng ép ta, nếu không ta sẽ say đến phát điên.”

Đông Tụ nói: “Chính là, say mới tốt, cả ngày lý trí, khó có khi hồ đồ một phen, chẳng phải là một cái phúc khí sao.”

Tiểu Chu bị nàng nói, thấy do dự, Đông Tụ liền bưng rượu đến trước mặt y, Tiểu Chu tiếp nhận nhấp môi một chút, một cổ khí cay độc đập vào mặt, cảm giác thân thể hơi lung lay.

Đông Tụ nhìn thần sắc y, nói: “Người thật sự không uống rượu sao?”

Tiểu Chu nói: “Đã không uống bảy năm.”

Đông Tụ ngạc nhiên: “Vì cái gì phải vậy?”

Tiểu Chu nói: “Cũng không vì cái gì, chỉ sợ hỏng việc.”

Hai người đối ẩm trong chốc lát, Đông Tụ đã uống bảy tám chén, Tiểu Chu lại vẫn ôm một chén kia chậm chạp nhấp môi. Đông Tụ nóng nảy nói: “Người uống rượu như vậy, thần tiên cũng bị người làm cho tức chết mất.”

Tiểu Chu đã hơi say, bị nàng nói kích, ngửa đầu uống cạn.

Đông Tụ cười nói: “Thế này mới là bộ dáng uống rượu này, chuyện tốt thành đôi, uống thêm một ly nữa nào.”

Nàng nâng cốc đưa một vòng, thấy Tiểu Chu bận suy nghĩ không lên tiếng trả lời, thân thể trước mặt nàng thoáng lung lay một cái, lại nghe có tiếng động vang lên, khuôn mặt y đè lên chén rượu. Đông Tụ lúc này mới biết y đã say, dở khóc dở cười túm y vào giường.

Nửa đêm tĩnh dậy, nghe tiếng y nôn trong phòng, vội vàng cầm ống nhổ chạy vào, nhưng cũng không thấy y nôn ra được gì, có lẽ trong bụng vốn trống rỗng. Đông Tụ vỗ lưng y, y liền ôm lấy nàng không chịu buông tay. Đông Tụ đành phải để y ôm, nghe y lầm bầm gì đó trong miệng, thật vất vả y mới ngủ say, nàng định trở về, nhưng y lại ôm nàng khóc lớn.

Đông Tụ sợ tới mức vội ngồi trở lại, thấp giọng cười khổ nói: “Lúc này mới biết tự tạo nghiệt không thể sống yên ổn, nô tỳ về sau không dám bức người uống rượu nữa.”

Y vừa nghe lời này, đang khóc lại cười to một tiếng.

Đông Tụ nói: “Say đến mức hóa điên sao. Người vừa cười cái gì?”

Y không trả lời, mặc kệ câu hỏi của nàng, dài giọng ngâm nga: “Thiếu niên tự phụ lăng vân bút, đáo nhi kim, xuân hoa lạc tẫn, mãn hoài tiêu sắt, thường hận thể nhân tâm ý thiếu, ái thuyết nam triều cuồng khách, bả phá mao niên niên niêm xuất. Nhược đối hoàng hoa cô phụ tửu, phạ hoàng hoa dã tiếu nhân sâm tịch, hồng bắc khứ, nhật tây nặc!” (Thiếu niên phóng bút tận trời cao, mà đến nay xuân hoa tan mất, cõi lòng đầy hiu quạnh, thường hận thể nhân tâm ý ít, yêu thì nói nam triều cuồng khách, chỉ có thể nhớ lại mà thôi. Nếu ngồi uống rượu cùng hoa cúc, sợ hoa cúc cũng cười người cô đơn, hồng bắc đi, ngày tây tới!)

Ngâm xong lại cười dài một tiếng, tứ chi dang rộng, nằm im trên giường. Đông Tụ chẳng hiểu gì, chỉ thấy ngữ khí y thật buồn, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, nâng tay sờ mặt y, khóe mắt hơi ướt át, theo

bắn năng cho ngón tay vào miệng, đúng là một loại tư vị cực kì chua xót. Đông Tụ nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đang sáng dần, không khỏi than nhẹ một tiếng.

14. Chương 14

Chu Viêm Húc thân nhân vương, cả ngày chẳng có chuyện gì làm, thường cùng người dưới đánh bài. Tiểu thiếp cũng là từ vương phủ khác tới, liền hỏi Chu Viêm Húc: “Vương gia, quận chúa nhà thiếp muốn thành thân.”

Chu Viêm Húc làm sao nhớ rõ quận chúa nhà nàng là ai, hàm hồ lên tiếng nói: “Là chuyện tốt.”

“Vâng, quận chúa rất vui mừng. Là Ương Vương gia năn nỉ Hoàng Thượng hồi lâu, người mới đồng ý nói với Cảnh đại nhân.”

Chu Viêm Húc nói: “Hoàng huynh cũng thật sự là nhiều ...khoan? Cái gì? Cảnh đại nhân? Cảnh đại nhân nào?”

Tiểu thiếp ngạc nhiên nói: “Còn có Cảnh đại nhân nào, tất nhiên là đương triều nhất phẩm, Vương gia thường hay nhắc đến Cảnh đại nhân đó thôi.”

Chu Viêm Húc đẩy bàn đứng lên: “Chuyện này là sao?”

Tiểu thiếp kia hoảng sợ: “Có chỗ nào không được?”

Chu Viêm Húc vỗ bàn giận dữ hét: “Tất nhiên không được, Cảnh Loạn Từ là trích tiên (tiên bị đầy), quận chúa người miệng rộng mắt lé chân to sao có thể xứng với hắn?”

Tiểu thiếp lúng ta lúng túng hồi lâu mới nói: “Nhật Quang quận chúa Vương gia cũng đã gặp qua, là đệ nhất mỹ nữ đương thời, ngài cũng đã buột miệng khen nàng là băng tuyết chi tử, sao có thể quên?”

“Chó má!” Chu Viêm Húc giậm chân nói “Nàng không lấy chồng sẽ không sao, gả cho người đó sẽ thành một đồng phân chó!”

Tiểu thiếp nghe hắn mắng lời thô tục, thấy hơi kì lạ, nhưng tinh tế dò xét tư vị lời nói này, bất giác thất thanh nói: “Chẳng lẽ Vương gia ngài —— cũng âm thầm yêu mến quận chúa?”

Chu Viêm Húc nghe hắn cười nói: “Người không hiểu được đâu ! Phải, bổn vương gia yêu nàng đến mức nổi điên, nếu nàng dám làm vậy, ta sẽ bóp chết nàng.”

Tiểu thiếp kia thấy hắn thần sắc khủng bố, sợ tới mức không dám lên tiếng nữa. Chu Viêm Húc lập tức phân phó người nhà chuẩn bị xe, chỉ hận không thể hóa làm một cơn khói nhẹ hướng thẳng vào trong cung.

Chu Viêm Minh nhiều ngày ngủ lại ngự thư phòng, lười đến chỗ các tần phi, trong lòng phiền muộn, nhưng cũng không thể bởi vậy mà bỏ bê chính sự, cầm một con dấu ở trong phòng phê duyệt, chợt nghe bên ngoài một trận huyên náo, tiểu thái giám chạy vào như lửa cháy tới nơi: “Nguy... Hoàng Thượng, Trần nam Vương gia hắn ... hắn”

Tiểu thái giám chưa nói hết câu, Chu Viêm Húc đã bỏ nhào dưới chân Chu Viêm Minh: “Hoàng Thượng, hoàng huynh, hoàng ca ca ... đệ nguy rồi...”

Chu Viêm Minh sao không biết tại sao hắn làm như chết đuối vớ được cọc, cố ý trình trọng muốn ra tay giúp đỡ: “Nói gì vậy, có ai khi dễ ngươi, trảm thay ngươi ra mặt là được, tội gì phải mang cái sắc mặt dọa người này.”

Chu Viêm Húc dị thường ủy khuất nhìn hắn: “Hoàng huynh rõ ràng là biết rồi.”

Chu Viêm Minh nói: “Là vì Cảnh Loạn Từ?”

Chu Viêm Húc nghiêng răng nghiêng lợi: “Hắn nếu dám cưới lão bà, đệ sẽ đâm đầu vào trụ cảm thạch trên điện Thái Hòa mà chết!”

Chu Viêm Minh nói: “Bất hiếu, vô vị, ngươi vài lần phá hôn sự của y, ngươi nghĩ y muốn Cảnh thị đoạn tử tuyệt tôn sao?”

Chu Viêm Húc nói: “Đệ mặc kệ, hoàng huynh, nếu huynh không thuận theo đệ, hôm nay đệ sẽ quỳ gối ở nơi này không đứng dậy.”

Chu Viêm Minh vẫn ngồi ở chỗ cũ, tiện tay cầm một quyển tấu chương nói: “Tùy người thôi, người cứ việc quỳ, trẫm còn có chính sự, chờ quỳ đủ lâu thì về phủ làm trách nhiệm của mình đi.”

Chu Viêm Húc vừa nghe lời này, rõ ràng là không có đường sống, trong lúc nhất thời bi thương, ngã chổng vó trên mặt đất: “Hoàng Thượng, thần đệ đã là người chết, cũng không phiền Hoàng Thượng vì thần đệ mà nhật xác, sau này nghĩ tới trong ngự thư phòng có cốt nhục của thần đệ, thần đệ sẽ phù hộ cho hoàng huynh thiên thu muôn đời, giang sơn vững bền, thần đệ cũng liền cảm thấy mỹ mãn.”

Chu Viêm Minh bị hắn nói một phen, tức cũng không được mà cười cũng không xong, oán hận chỉ hắn nói: “Sao có thể như vậy, khó trách Cảnh Loạn Từ tránh mặt người, mặt mũi của trẫm cũng vì người mà mất hết!”

Chu Viêm Húc đứng lên: “Hoàng huynh nói xem, họ Cảnh kia có gì đặc biệt hơn người, nhưng lại dám không để Vương gia đệ vào mắt. Càng như thế, hoàng huynh càng phải nên làm khó y mới phải, y muốn cười lão bà, trên đời này sao có thể có chuyện dễ dàng đến thế!”

Chu Viêm Minh tức giận đập hắn một cước nói: “Cảnh Loạn Từ luôn luôn cương trực, gặp kẻ ranh ma như người, y thực sự là kiếp này đen đủi!”

Chu Viêm Húc vui vẻ ra mặt: “Nói như vậy, hoàng huynh đồng ý sao?”

Chu Viêm Minh phát tay nói: “Mau cút đi, nhìn người khiến trẫm phát hoảng.”

Chu Viêm Húc vui đến mức quên cả tạ ơn, hoan hô một tiếng, vội chạy ra ngoài phòng, chỉnh lại trang phục rồi đi thẳng đến chỗ Cảnh Loạn Từ, hô một tiếng ôm cổ y: “Ha ha, người đừng mộng tưởng hảo huyền, có ta ở đây một ngày, người liền một ngày không cười được lão bà!”

Cảnh Loạn Từ đi theo hắn vài bước, nhưng không giận, chỉ thở dài nói: “Có lẽ kiếp trước ta thiếu nợ người.”

Chu Viêm Húc một mặt lôi kéo y ra khỏi cung, một mặt cười khanh khách nói: “Người cũng thật là lẩn quẩn, nữ nhân kia có gì tốt?”

Cảnh Loạn Từ nói: “Người chỉ nói người mà không nghĩ đến mình, nữ nhân không tốt, sao người lại nạp một phòng đầy tiểu thiếp?”

Chu Viêm Húc nhất thời nghẹn lời, hồi lâu mới nói: “Ta chỉ yêu người, các nàng cũng bắt quá chỉ là theo ta làm bạn, để giải buồn thôi.”

Cảnh Loạn Từ nói: “Người là Vương gia, có một ngàn tám trăm vị hồng nhan cũng không đủ. Cảnh Loạn Từ ta có lẽ chỉ có thể cả đời hướng Phật.”

Chu Viêm Húc vội la lên: “Ta không cho người làm hòa thượng.”

Cảnh Loạn Từ thản nhiên nói: “Không phải làm hòa thượng, chẳng lẽ —— ta làm ni cô được sao?”

Chu Viêm Húc trợn mắt há mồm, một lúc lâu sau cắn chặt răng nói: “Bỏ đi, hôm nay Vương gia ta sẽ mang người đi Thụý Hồng Lâu mở rộng kiến thức!”

Cảnh Loạn Từ đỏ mặt: “Là mệnh quan đương triều sao có thể đến chỗ xấu xa đó.”

Chu Viêm Húc nói: “Người không hiểu rồi, nữ nhân tuyệt vời nhất chính là các cô nương ở thanh lâu, tiểu thư khuê các có gì tốt, nằm ý ra đó, hoàn toàn mặc kệ người muốn làm gì thì làm.”

Cảnh Loạn Từ bị hắn nói tới mức mặt đỏ bừng, nhưng trong lòng cũng thực tò mò, hơn nữa y chưa kịp từ chối, lúc này mới về tới vương phủ thay y phục hàng ngày, đã bị túm vào Thụý Hồng Lâu.

Thụý Hồng Lâu không thể so với chỗ của y, nhưng cũng không phải là nơi tìm vui bình thường. Lão bản của Thụý Hồng Lâu là Hồ Mi Nương từng cùng tiên hoàng Chu Phóng có một đoạn nhân duyên, Chu Phóng cũng từng có ý niệm đưa nàng vào cung, nào biết Hồ Mi Nương lại nói: “Làm phi tử sao có thể khoái hoạt như kĩ nữ.”

Đợi khi Chu Viêm Minh đăng cơ, Hồ Mi Nương cũng đã già, cũng không muốn cùng nàng so đo. Thúy Hồng Lâu lại bởi vậy danh thanh đại chấn.

Chu Viêm Húc cùng lão bản nương hiện giờ có quen biết, liền chỉ Cảnh Loan Từ nói: “Vị huynh đệ này là lần đầu đến, người kiếm ai thủ đoạn cao siêu đến bồi y, diện mạo cũng phải đẹp, tính tình phải dịu ngoan chút.”

Lão bản nương cười nói: “Đó là chuyện tất nhiên, Chu thiếu gia đã phân phó, chúng ta dám không nghe sao.”

Hai người cùng đi ra, Cảnh Loan Từ cũng muốn cùng đi ra ngoài, Chu Viêm Húc cười đẩy y lên giường: “Người là tân lang, sao không đợi tân nương tử đến, mà bản thân mình lại bỏ chạy?”

Cảnh Loan Từ có chút không nhịn được, giận dỗi ngồi lại trong phòng. Lúc này sắc trời đã tối sầm, cũng không có người đốt đèn, ngồi chờ hồi lâu, bỗng nhiên nghe cánh cửa trạm trở hoa tình té kêu lên một tiếng. Người còn chưa tới đã nghe một làn gió thơm đập vào mặt. Cảnh Loan Từ nheo mắt, nàng kia uyển chuyển bước đến trước hắn. Trong phòng tối đen như mực, chẳng nhìn thấy rõ thứ gì, chỉ cảm thấy nữ tử này thật cao. Cảnh Loan Từ theo bản năng né sang bên một chút, nàng kia lại nhân thể tiến sát vào lồng ngực hắn: “Cảnh gia, nô tỳ đến hầu hạ ngài.”

Nàng thanh âm thô ráp, lại cổ nheo nhéo cái giọng, làm Cảnh Loan Từ nghe mà lạnh hết sống lưng. Nàng kia không chút nào sợ hãi, tiến đến hôn môi Cảnh Loan Từ. Cảnh Loan Từ bất giác kêu: “Cô nương ... người ... mặt của người ...”

Nàng kia giống như ngượng ngùng nói: “Nô tỳ mấy ngày nay không có khách, lúc Cảnh gia tới mới vội vàng trang điểm.”

Cảnh Loan Từ tránh trái tránh phải nói: “Cái này không cần đi.”

Nàng kia bám chặt trên người hắn: “Như vậy sao được, cứ để nô tỳ bồi tội cho Cảnh gia.”

Cảnh Loan Từ đẩy nàng ra tỏ vẻ muốn đi, nàng kia lực lại lớn vô cùng, cường chế y ở trên giường nói: “Cảnh gia hãy thương ta, nếu hầu hạ không chu toàn, ta sẽ bị trách tội.”

Cảnh Loan Từ quanh thân phát lạnh, quát chói tai một tiếng: “Chu Viêm Húc, người làm loạn đủ rồi đấy!”

Nàng kia chấn động: “Cảnh gia, hay là người thăm mền Vương gia, sao ở trên giường cũng kêu tên hắn?”

Cảnh Loan Từ cắn răng nói: “Ta gọi người đấy!”

Nàng kia che mặt e thẹn nói: “Nô tỳ nào có phúc khí như Vương gia.”

“Người không phải hắn ... người không phải hắn ...được!” Cảnh Loan Từ tức giận, nhấc chân đá vào giữa hai chân “nàng”: “Thế đây là cái gì?”

Chu Viêm Húc đau tới nỗi ngã quỵ xuống đất, cũng có chút nóng nảy, đánh y một cái: “Nô tỳ chỉ là thích mang theo gậy gộc trên giường, gặp phải khách nhân không nghe lời như Cảnh gia, trước đánh hắn bốn trăm gậy rồi nói sau!”

Cảnh Loan Từ không thể nhịn được nữa, giơ tay hung hăng tặng người kia một cái tát. Hắn ngậy người ngẩn ngơ, dường như y định đánh tiếp, hai người cùng lùi vào một góc. Cảnh Loan Từ là quan văn triều đình, dù sao cũng không phải đối thủ của kẻ suốt ngày dạo chơi như Chu Viêm Húc, bị hắn đè ở trên giường cởi mất áo ngoài, bàn tay tham lam tiến vào khó hạ, mút hai đầu vú khiến Cảnh Loan Từ thở hổn hển. Cảnh Loan Từ xấu hổ, giận dữ bật ra, tìm một chỗ trống nhấc chân đè lại hắn, nhưng lại bị hắn thừa cơ đưa Cảnh Loan Từ vào giữa hai chân. Cảnh Loan Từ gầm lên: “Chu Viêm Húc, người rốt cuộc vẫn là súc sinh !”

“Người tính nói cái gì.” Chu Viêm Húc thở hổn hển giữ đầu y ở tiết khó của mình: “Người xem xem, “nó” nhớ người muốn chết (=.=), người hãy thành toàn cho ta đi, vì người, ta ngay cả mặt mũi cũng vứt đi.”

Cảnh Loan Từ tránh thế nào cũng không được, đầu bị đưa vào chỗ nóng như lửa, tức giận đến sắc mặt trắng bệch: “Người căn bản là không có mặt mũi gì mà, sao lại còn nói phải giữ mặt mũi gì đó?”

“Nói cũng phải, ta không cần người để ý mặt mũi của ta.” Nói xong áp y dưới thân. Y hận cực kêu lên: “Chu Viêm Húc, người cứ làm đi, ta sẽ hận người cả đời, cả đời không qua lại với nhau!”

Chu Viêm Húc dừng động tác, nhìn hai tròng mắt đen thẳm thẳm của y, cương liệt như hỏa, nhưng xét thái độ làm người của y, nếu nói là cả đời không qua lại với nhau chỉ sợ vẫn còn nhẹ. Chính là đã ngập đầy dục hỏa lại không có chỗ phát tiết, u oán thở dài nói: “Thôi, người thượng ta cũng không sao cả, nhưng mà ta sợ đau, người nhớ phải nhẹ một chút.”

Cảnh Loan Từ tức giận một cước đá hắt xuống dưới giường, ném quần áo phủ lên, rồi chẳng hiểu sao lại đến gần đá hắt thêm vài cái mới đẩy cửa bước ra ngoài.

.....

Hôn sự lại rồi cuộc không có tin tức. Mọi người thấy vị này tuy tuổi trẻ tài cao, nhưng ngay cả đến Nhật Quang quận chúa cũng không thêm để vào mắt, cũng liền đem lòng nhiệt huyết mai mối cho hắt giấu nhem đi.

Thời tiết dần dần chuyển ấm, xuân đông chuyển giao, Tiểu Chu chân vốn có tật cũ, nay phát bệnh cả ngày nằm trên giường vẫn thấy đau đớn không chịu nổi. Chẳng qua tính tình y không muốn để người khác nhìn thấy điểm yếu của mình, huống chi Đông Tụ lại là nữ nhân, vô luận như thế nào cũng không được ở trước mặt nàng biểu hiện ra. Đông Tụ biết y hàng đêm trằn trọc, cảm thấy khó chịu thay y, vài lần muốn mang thuốc đến, nhưng đều do không đủ bạc mà không thành.

Người bị thấp khớp rất kỵ thời tiết lạnh giá, trời đã nhiều ngày buổi trưa nóng bức, nhưng khi chạng vạng lại nổi lên gió lạnh. Tiểu Chu ngoài miệng không nói nhưng Đông Tụ lại biết y chẳng có đêm nào ngủ ngon. Ngẫu nhiên vào nhà nhìn thấy y, trên trán là một tầng mồ hôi mỏng. Đông Tụ thầm nghĩ, cứ như vậy y sẽ chết mất, sợ là không thể chờ đến lúc Hoàng Thượng hồi tâm chuyển ý. Cau mày suy nghĩ, chợt nghe một tỷ muội nói Hoàng Thượng gần đây sủng ái Liên phi, thường cùng nàng ra ngự hoa viên trò chuyện. Trong lòng liền âm thầm tính một chuyện.

Nghe nói Liên phi kia cũng là người Tô Châu, từ nhỏ xem hoa như tính mạng, khắp người tỏa hương thơm ngát, được cả triều văn võ coi là điềm lành. Chu Viêm Minh sủng ái người này cũng là có ý tứ. Nhưng mấy ngày nay trong lòng có chút lo lắng, hơn nữa Liên phi tâm tình hơi hờn, nên thường muốn hắt cùng dạo ngự hoa viên.

Liên phi biết cơ hội này khó có được, đem hết mưu mẹo hòng làm xiêu lòng hắt, thấy hắt ngắm cảnh và trong lòng không yên, liền chỉ bông hoa cạnh hắt cười nói: “Hoàng Thượng, nô tì nếu xấu thành cái dạng này, liệu Hoàng Thượng đối với nô tì còn có chút phiền lòng?”

Chu Viêm Minh khoanh tay cảm nhận hương hoa, nhạt nhẽo lên tiếng: “Sao có thể có chuyện này.”

Liên phi cười nói: “Nô tì nghĩ, Hoàng Thượng vạn kim thân thể, bước một bước mặt đất cũng phải nhường, muốn loại người nào mà không được?”

Chu Viêm Minh bị nàng chọc cười: “Cứ như người nói, trầm chẳng hóa ra là rắn độc hùng bá một phương?”

Hai người sống vai đi trong chốc lát, đều thấy tâm tư bình thản, ý cảnh thập phần hòa hợp. Chu Viêm Minh nói: “Trầm bình thường có phải đã làm các người thấy cô đơn không?”

Liên phi khẽ cười: “Hoàng Thượng, đã làm phi tần trong cung, còn không quen sự tịch mịch sao? Huống hồ được hầu hạ Hoàng Thượng là chuyện nữ nhân trong thiên hạ cầu còn chẳng được, sao dám có nửa phần oán hận.”

Chu Viêm Minh nghe nàng nói thật chân thành, không khỏi nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng: “Các người đều là nữ tử tốt, tâm tư của trầm nên đặt trên người các người mới phải.”

Liên phi đang muốn đáp lời, chợt nghe có người hô một tiếng Hoàng Thượng, rồi quỳ bô nhào trước mắt. Liên phi cả kinh không ít, nàng vốn là người nhất gan, thân mình run lên tưởng như sắp ngã. Cung nữ hầu hạ bên cạnh nàng nổi giận quát: “Kẻ nào lớn mật vậy, dám quấy nhiễu thánh giá?”

Chu Viêm Minh thấy rõ người này là Đông Tụ, trong lòng âm thầm cả kinh: “Người không ở trong phòng hầu hạ chủ tử nhà người, lại chạy đến nơi đây làm cái gì?”

15. Chương 15

Đông Tụ liên tiếp khẩu đầu mười mấy cái, lệ rơi đầy mặt: “Cầu Hoàng Thượng, Nghiêm đại nhân rất đáng thương, y thân thể vốn suy yếu, ngày ấy lại bệnh nặng một hồi, còn có bệnh căn không dứt. Mấy ngày này thời tiết khắc nghiệt, y trở bệnh, đau cũng không chịu nói, đã gầy đến đáng sợ. Đông Tụ không dám cầu xin nhiều, chỉ cầu Hoàng Thượng liếc mắt nhìn Nghiêm đại nhân một cái!”

Chu Viêm Minh nhìn nàng trong chốc lát: “Là y bảo người tới sao?”

Đông Tụ nói: “Không liên quan tới Nghiêm đại nhân, là nô tỳ tự làm, nói dối y để tới đây.”

“Trẫm nghĩ ...” Chu Viêm Minh cười lạnh: “Nếu đã muốn làm một học sĩ boong boong khí cốt, sao lại tự đẩy họa mình trong hoàng cung đen tối đầy tranh đấu, bệnh thì chết, đỡ phải mang cái tiếng xấu muôn đời là mị vua gây họa, chẳng phải rất hợp với tâm tư của y sao!”

Đông Tụ vội la lên: “Hoàng Thượng ...”

“Đừng nhiều lời vô nghĩa!” Chu Viêm Minh chỉ cảm thấy trong lòng một cỗ tà hỏa, vung mạnh tay nói “Mang ra ngoài đánh!”

Mấy cung nhân giữ chặt Đông Tụ, ba chân bốn cẳng đem nàng tha ra viên ngoại. Xa xa nghe tiếng Đông Tụ kêu khóc thê lương, Chu Viêm Minh nhìn không được hung hăng nhú mày.

Liên phi thở hổn hển một hơi nói: “Nô tài này thật không hiểu chuyện, nếu không giáo huấn cho tốt, thực làm cho bọn họ hoàn toàn không biết hai chữ quy củ này viết như thế nào.”

Chu Viêm Minh cắn chặt khớp hàm, đang muốn phun ra một câu, nhấc tay, lại rút cuộc lại thả xuống dưới: “Niệm tình nàng một lòng trung thành với chủ tử, vả miệng bốn mươi cái là được.”

Mấy cung nhân đi rồi, Đông Tụ mới hỗn loạn từ mặt đất đứng lên, mặt đã sưng như đầu heo, khóe miệng đầy máu, nàng cũng không để ở trong lòng, tức vào cung, tiện mệnh hay tốt xấu gì cũng sớm đem phao sinh tử tung lên chín tầng mây đi. Hoàng Thượng quả thực quá tuyệt tình, chỉ cần hắt nhìn Tiểu Chu một chút thôi mà. Đã náo loạn một hồi, nếu mấy ngày sau thiên tử người giận cũng tốt, chắc sẽ nghĩ đến y...

Đông Tụ oán hận nghiêng răng, lau nước mắt cùng vết máu, không lưu luyến cái gì, xoay người liền đi.

Nghiêng ngả lão đảo đi qua con đường nhỏ trước điện Càn Khôn, nhìn mái hiên cao ngất hân ám dị thường. Đông Tụ trong lòng có chuyện, cũng không buồn để ý xung quanh, chỉ cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, bị một người kéo vào góc. Đông Tụ da đầu một trận run lên, biết trong cung có rất nhiều người làm chuyện không minh bạch. Đang phỏng đoán lung tung, lại nghe người nọ thấp giọng thì thầm: “Đông Tụ cô nương, ta biết người một lòng vì chủ tử, y hiện giờ ở trong cung cũng không có đường ra, người có nguyện ý cứu y ra ngoài?”

Đông Tụ chần chừ nhìn đôi mắt tà ác của hắn, sắc trời quá tối, cái gì cũng đều thấy không rõ: “Một mình ra khỏi cung ... chính là tội chết...”

“Người yên tâm, đã có người thay y an bài thật tốt, người chỉ cần nói với chủ tử người một tiếng thôi, chuẩn bị sẵn sàng, bảo y chờ đến giờ Tý, y sẽ tự hiểu.”

Đông Tụ không khỏi tò mò: “Người rốt cuộc là ...”

Người nọ nở nụ cười: “Cô nương không cần hỏi, cỏ cây hay con người cũng đều là một sinh mệnh, nhận ân huệ của người ta. Cho nên dù có mất mạng cũng cam lòng.”

Đông Tụ bán tín bán nghi, khinh khinh phiêu phiêu trở về. Cả người cứ như trong mộng, Tiểu Chu nghe chuyện, thập phần ngoài ý muốn, trầm ngâm hồi lâu mới hỏi: “Thật là một kẻ có tâm?”

Đông Tụ nói: “Nói vậy, là người quen cũ của người?”

Tiểu Chu nói: “Nhưng cũng không thể biết rõ, bắt quá phần đại lễ này tự hấn dâng cho ta, nếu không nhận, thật sự không hợp lễ nghĩa.”

Đông Tụ không nói chuyện, im lặng hồi lâu mới nói: “Đi được cũng tốt.”

Tiểu Chu nói: “Mặt sưng phù như vậy, không phải là đã nói lung tung gì chứ?”

Đông Tụ tức giận gạt nước mắt: “Thấy nô tỳ ngã biến thành cái dạng này, người vui vẻ lắm phải không?”

Tiểu Chu nói: “Người ngã cũng thật cổ quái, trên mặt đất rắn chắc lại có mấy ngón tay?”

Đông Tụ nhất thời nghẹn lời, Tiểu Chu khẽ thở dài: “Tội gì phải đi thỉnh cầu kẻ đó.”

Chớp mắt trời đã tối, Đông Tụ có chút hồi hộp, cứ một chốc một lát lại đứng lên nhìn ra cửa. Sắc trời âm u, nhưng cũng không phải dấu hiệu sắp đổ tuyết, càng gần đến giờ Tý, càng khiến người ta nín thở. Đông Tụ hầu hạ Tiểu Chu nằm xuống, tắt đèn bên ngoài, nhưng chính mình lại ngồi đó. Vừa nghi ngờ vừa sợ hãi, một cử động nhỏ cũng không dám. Khó khăn chờ đến hơn giờ Tý, chợt nghe có người gõ vào cửa sổ hai tiếng.

Đông Tụ nhảy dựng lên, vào trong phòng lay Tiểu Chu, vội vàng mặc thêm áo khoác cho y, lại thay y sửa sang vật áo, đưa y tới chỗ người kia. Phía sau cửa quả nhiên có người núp, mặt lại ẩn trong bóng tối, một tay kéo Tiểu Chu nói: “Đi mau!”

Đông Tụ nắm tay Tiểu Chu thật chặt, nhẹ giọng nói: “Nếu đi rồi ... thì đừng bao giờ trở lại, trong hoàng cung này, người chỉ là một kẻ ngốc.”

Tiểu Chu nhìn nàng, đột nhiên nở nụ cười: “Đông Tụ ngốc, ta sao có thể liên lụy người?”

Đông Tụ ngẩn ra, lòng như lửa đốt muốn nói thêm gì đó, y lại nhẹ nhàng rời đi, thật xa.

Chân trời ầm ầm truyền tiếng sấm rền, Đông Tụ một tay che ngực, dường như không thở nổi. Hận không thể hướng bóng lưng y gọi to một tiếng, sau này không còn cơ hội gặp lại nữa.

Y nói câu kia, cũng không biết là có ý tứ gì, cơ hội ngàn năm như vậy, sao có thể buông tay? Đông Tụ hai tay hợp thành chữ thập, cầu cho y đi càng xa càng tốt, cho dù là cả đời cũng không thể gặp lại.

Từ ngày Đông Tụ tới cầu xin, Chu Viêm Minh luôn cảm thấy bất an, dù nói là rất hận người kia, hận nhưng lại rất nhớ. Dù nói là cả đời không hề để ý tới y, để y tự sinh tự diệt, nhưng khi tịch mịch, trong tâm tưởng lại tràn ngập hình bóng của y, ban đêm nằm mơ, cũng chỉ thấy Tiểu Chu ngồi cạnh khóm hoa bên hồ, thản nhiên nhìn hấn cười, nháy mắt, liền lại biến thành khuôn mặt đầm máu tươi. Chu Viêm Minh bưng tỉnh, lau mồ hôi lạnh trên trán, càng thấy bất an. Đứng lên mặc vội áo khoác, hướng Phúc Hỉ nói: “Cùng trầm đi ra ngoài một chút.”

Phúc Hỉ cả kinh nói: “Hoàng Thượng, đây là lúc nào rồi, ngày mai lâm triều ...”

Chu Viêm Minh hung hăng liếc mắt một cái nói: “Người miệng lưỡi càng ngày càng huyền ảo, chẳng lẽ muốn sai bảo ta?”

Phúc Hỉ sợ tới mức không dám lên tiếng, ngoan ngoãn đi theo hấn ra cửa. Hấn giống như tùy ý, từng bước từng bước đều gấp gáp, Phúc Hỉ trong lòng cũng liên hiểu được tám chín phần mười, càng cẩn thận đi theo hấn, nghe nơi chân trời tiếng sấm ừ ừ vang, nhin không được run run bịt hai tai: “Hoàng ... Hoàng Thượng ... tuyết rơi ...”

Chu Viêm Minh ngẩng đầu nhìn không trung: “Lạnh như vậy...”

Phúc Hỉ nói: “Ngài thân thể vạn kim, ngàn vạn lần phải bảo trọng.”

Chu Viêm Minh lại giống như chẳng nghe thấy hấn nói gì, cước bộ càng nhanh hơn, trong đầu chợt có một ý niệm hừng khởi, du tiên hóa ngao, không nhìn thấy y, vô luận như thế nào cũng không cam tâm.

Hơn hai tháng chưa bước vào gian thiên điện kia, hiện giờ vừa thấy, đúng là một nơi rách nát ảm chưa vài phần quý khí. Chu Viêm Minh vượt qua cánh cửa, cảm thấy trong phòng tuy thế mà còn lạnh hơn bên ngoài vài phần, không khỏi nhíu mi nói: “Sao lại không đốt lò sưởi ấm?”

Bóng đen cuộn mình ở cửa tháp nhảy dựng lên, liếc mắt trông thấy Chu Viêm Minh, nhưng lại sợ tới mức ngay cả nói cũng không nói ra được.

Chu Viêm Minh hỏi: “Chủ tử người đâu?”

Đông Tụ không lên tiếng trả lời, Chu Viêm Minh nói: “Người muốn bị đánh lần nữa sao?”

Tùy tay vén màn, hướng trong phòng nhìn xung quanh, hồi lâu, mới chậm rãi quay đầu, nhẹ giọng nói với Đông Tụ: “Người đâu?”

Người giúp đỡ Tiểu Chu bịt mặt thật kín, ngay cả khe hở cũng thấy không rõ lắm, nhưng ở trong cung thường xuyên qua lại, sao y không biết hẳn là ai, trong lòng âm thầm kinh ngạc, Phó Văn Đăng lại có phương pháp này.

Bỗng nhiên nghe được tiếng đại môn rung động, biết đã là ra khỏi cung, chỉnh lại trang phục, gió lạnh tạt thẳng vào mặt kèm theo một tia đau đớn. Tiểu Chu vươn tay, một mảnh băng nhỏ bám trên đầu ngón tay y, trong lòng bàn tay cũng có chút phát đau.

Người nọ cước bộ càng nhanh, Tiểu Chu đi theo hẳn, men theo đường nhỏ bí mật đi, dần dần tới trước một tòa nhà. Tiểu Chu vừa nhìn đã thấy thật quen thuộc, liền nói với người nọ: “Đại tổng quản xin dừng bước.”

Người nọ thoáng chần động, chớp mắt nói: “Nghiêm đại nhân đừng lo lắng.”

Tiểu Chu quay đầu lại nhìn về phía hẳn nói: “Thứ cho Nghiêm mỗ còn có một yêu cầu quá đáng.”

Người nọ trả lời: “Nghiêm đại nhân cứ nói.”

“Xin đại tổng quản chờ ở đây một lát, chờ sự tình chấm dứt, ta sẽ lại theo đại tổng quản hồi cung. Cũng đỡ phải liên lụy người, liên lụy người bên ngoài.”

Người kia ngạc nhiên nói: “Nghiêm đại nhân ... sao...”

Tiểu Chu chấp tay nói: “Mong đại tổng quản thành toàn.”

Người nọ thở dài: “Nghiêm đại nhân nói như thế nào, Thôi mỗ làm như thế là được.”

Tiểu Chu nói: “Đa tạ đại tổng quản.”

Dứt lời xoay người bước lên bậc thang. Cửa hậu viện khép hờ. Trong viện chỉ còn hàng cây trụi lủi, âm thầm nhìn lại, càng có vẻ âm trầm bí ẩn. Tiểu Chu đi đến một chòi nghỉ, nhẹ nhàng gõ gõ sàn nhà, mặt đất kia liền mở, lộ ra một cầu thang ngầm.

Tiểu Chu dọc theo bí đạo đi một lát, trước mắt thấy một nguồn sáng, một ngọn đèn lớn, theo sau đó là một người, trừ Phó Văn Đăng còn có thể là ai.

Phó Văn Đăng vừa thấy y đến, liền đứng lên, cầm hai tay y nói: “Nghiêm đại nhân ... Nghiêm đại nhân ...”

Nghẹn ngào mấy tiếng, nhưng lại nói không ra lời.

Tiểu Chu nói: “Đầu lưỡi lạnh đến đông cứng rồi sao?”

Phó Văn Đăng bật cười nói: “Kinh thành cũng đâu có quá lạnh, chỉ là có người được chiều chuộng, chút sương giá tai ương cũng không chịu nổi.”

Tiểu Chu nói: “Nhưng cũng mất một phen trắc trở đi.”

Phó Văn Đăng nói: “Triều đình biết rõ quan viên nào có khả năng, muốn bắt được nhược điểm của bọn họ không dễ dàng, huống chi Ân Tuyết Y ——”

Hắn ngữ khí vi đốn, đẩy chiếc hòm trên bàn: “Lại là người có lòng tham, giết hẳn cũng không oan uổng đâu.”

Tiểu Chu chậm rãi mở hòm, thấy một cái đầu người ử vôi, hai mắt trợn lên, là chết không nhắm mắt, liền thần nhiên bật cười.

Phó Văn Đăng không khỏi hỏi: “Nghiêm đại nhân người —— hay là cùng hẳn có thù oán ——”

Tiểu Chu nói: “Cũng không có gì, nhưng cái chết của hấn khiến ta thấy vui vẻ.”

Phó Văn Đăng nhìn thần sắc quý dị của y, toàn bộ không giống như đang chê cười, tất là có ẩn tình thâm sâu trong đó, lại thấy y tựa tiểu phi tiểu nhấc khoe môi, ánh mắt đó xuân sắc khôn cùng, tâm thần bất giác hơi rung động.

Tiểu Chu đóng nắp hòm, chấp tay hành lễ: “Phần lễ này của đại nhân thật vừa ý ta, đa tạ Phó hộ bộ.”

Phó Văn Đăng nói: “Nghiêm đại nhân đừng nói vậy.”

Thấy y phải đi, trong lòng quýnh lên nói: “Nghiêm đại nhân ...”

Tiểu Chu quay đầu lại nói: “Phó hộ bộ còn có chuyện gì sao?”

Phó Văn Đăng muốn nói lại thôi, do dự nói: “Ta mới vừa quay về kinh, nghe được chuyện này, Nghiêm đại nhân người... người hiện giờ ...”

Tiểu Chu nói: “Không phải lời ông tiếng ve đâu, chuyện đã là của bảy năm về trước, chỉ là các hạ không biết rõ sự tình thôi.”

Phó Văn Đăng lắp bắp kinh hãi: “Bảy năm trước ——”

Tiểu Chu khẽ lên tiếng, xoay người muốn đi, Phó Văn Đăng một phen kéo y lại nói: “Ta biết người tâm cao khí ngạo, gặp tình cảnh như thế người cũng cam tâm sao?”

Tiểu Chu nói: “Không cam lòng thì phải làm thế nào đây?”

Phó Văn Đăng chậm rãi quỳ trước y: “Ta ở Hà Nam ngày đêm suy nghĩ, hiện giờ cũng hiểu rõ rồi, ta ... ta một lòng luyến mộ người, Hoàng Thượng ta cũng không sợ, người trước tiên ở nơi này đi, chờ an bài thỏa đáng, ta liền mang người đi.”

Tiểu Chu cúi đầu nhìn hấn hồi lâu, một tia cười yếu ớt nổi lên bên môi: “Phó hộ bộ, người có ân với ta, ta không thể hại người.”

Phó Văn Đăng vội la lên: “Điều này...”

Tiểu Chu ngắt lời hấn: “Đừng nhiều lời, Phó hộ bộ, lòng ta đã có tính toán, người là người hiểu chuyện, đừng tự làm khổ mình.”

“Nhưng ...”

Tiểu Chu vung tay lên, không muốn nghe hấn nói gì nữa, liền đi ra ngoài. Bước vào chòi nghỉ mát, sắc trời vẫn tối đen, gió rít không ngừng, từng vụn băng bay bay rơi xuống.

Mơ hồ nghe được bên ngoài huyền não không thôi, lẫn cùng với tiếng băng rơi trong gió, càng phát ra vẻ bất an. Tiểu Chu trong lòng hơi trầm xuống, nhất thời chột dạ, một chuyến ra ngoài này, lẽ nào đã xảy ra chuyện?

Chần chờ một chút, muốn trở lại bí thất, nhưng đại tổng quản ngoài phủ nội vụ, trong cung lại có Đông Tụ, vô luận như thế nào cũng không xong. Nếu trở lại, khó tránh khỏi liên lụy Phó Văn Đăng. Do dự trong lúc đó, đã thấy có người phá cửa tiến vào.

Tiểu Chu đứng ở chòi nghỉ mát, chỉ thấy một người xa xa nhìn y: “Nghiêm Tiểu Chu, người chán sống rồi phải không?”

Tiểu Chu lạnh nhạt cười nói: “Đúng là như thế, xin Hoàng Thượng ban cho thần được chết.”

Chu Viêm Minh giận dữ, thúc ngựa tới gần chòi nghỉ mát, một phen nắm vạt áo y. Hấn là người luyện võ nhiều năm, Tiểu Chu làm sao chịu nổi lực đạo giận dữ của hấn, thân mình hơi chới với. Chu Viêm Minh đem y vắt ngang thân ngựa, một đường giục ngựa chạy như điên, Tiểu Chu đầu hướng xuống mặt đất, chỉ cảm thấy thiên huyền địa chuyển, đem các thứ trong dạ dày phun hết ra.

Cửa cung mở rộng, một con tuần mã hiên ngang tiến vào, mãi cho đến điện Vĩnh Hòa, Chu Viêm Minh mới ngừng dây cương, một cước đem Tiểu Chu đá xuống. Tiểu Chu ngã nhào trên mặt đất, không đứng dậy nổi.

Chu Viêm Minh xoay người xuống ngựa, bắt được cánh tay y, thô bạo túm chặt mang y vào phòng, một phen đè trên giường.

Tiểu Chu thở hổn hển, bị cả thân hình cao lớn của Chu Viêm Minh đè ép: “Thực sự chưa thấy ai độc ác như ngươi, chỉ vì Ân Tuyết Y nói một câu sắc như xuân hoa, ngươi nhớ suốt bảy năm, dùng hết tâm cơ lấy tính mạng của hần!”

Tiểu Chu giọng căm hận nói: “Nếu không phải hần ... nếu không phải hần ...”

Chu Viêm Minh bắt lấy bờ vai y liều mạng lay động nói: “Trẫm một mảnh chân tình đối đãi ngươi, ngươi cứ như vậy ôm hận, đầu tiên là Trần thị, Mai Tiểu Khanh, Kiều thực phi, lại có Ân Tuyết Y, kể tiếp lại là ai?”

Tiểu Chu cắn răng phun ra hai chữ: “Phúc Hỉ!”

Chu Viêm Minh sắc mặt đại biến: “Được, được, được! Ngay cả người bên cạnh trẫm ngươi cũng không buông tha, sau đó có phải đến phiên trẫm?”

Tiểu Chu nhìn hần, đột nhiên nhướn miệng cười. Chu Viêm Minh nâng tay tát y thật mạnh. Tiểu Chu cười lạnh nói: “Người không chọc ta, ta sẽ không đi trêu chọc người khác!”

Chu Viêm Minh tức giận đến quanh thân phát lạnh, nắm tóc y kéo về phía sau, y cắn răng không kêu, Chu Viêm Minh càng cáu giận: “Bao nhiêu người ngóng trông ân sủng của trẫm, ngươi lại dám tỏ vẻ thanh cao sao, ngươi muốn chạy, trẫm lại muốn xem ngươi chạy như thế nào!”

Nói một phen xé rách quần y, đưa hai chân áp y tới trước ngực, Tiểu Chu chỉ cảm thấy hạ thể một trận kịch liệt đau đớn, mặt huyết bị hung khí xỏ xuyên qua, y kêu thảm thiết một tiếng, trên con người đen lấy phủ một tầng hơi nước. Chu Viêm Minh giữ chặt vai y nói: “Ngươi nhìn ngươi xem, giống như người chết vậy, không biết hưởng thụ khoái hoạt sao? Hay là chờ trẫm đến dạy dỗ ngươi?”

Tinh khí đâm vào mạnh hơn, Tiểu Chu cũng không kêu nữa, cả người run run. Chu Viêm Minh cười lạnh: “Quả nhiên là người sống, trẫm sẽ khiến cho ngươi vui vẻ, người đâu, dẫn người tới!”

Trong đầu Tiểu Chu vang lên tiếng đổ ầm ầm, gãy dựa kêu: “Buông tay, buông, không cần ...”

Chu Viêm Minh hung tợn nói: “Nghĩ không cần là được sao? Ngươi nghĩ mọi chuyện trên đời thật đơn giản nhỉ. Trẫm hôm nay sẽ cho ngươi hiểu được, cái gì là thiên mệnh nan vi, cái gì là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn!”

Tiểu Chu kinh hoàng gãy dựa trong tay hần, Chu Viêm Minh gắt gao giữ chặt y. Dây dưa một hồi, hai cung nhân đã dắt một nữ tử mình đầy thương tích đi vào, nàng kia vừa thấy, nhất thời thét kinh lên kinh hãi: “Nghiêm ... Nghiêm đại nhân ...”

Tiểu Chu vừa thẹn vừa giận, Chu Viêm Minh ôm y vào lòng, nâng cằm bắt y nhìn về phía Đông Tụ: “Ngươi không phải rất sùng bái chủ tử này sao, trẫm hôm nay để ngươi nhìn rõ y là loại người gì!”

Tiểu Chu bị tinh khí cương cứng kia cố định chặt chẽ, nhưng cảm giác đau nhức đến xé rách kia cũng không còn, chỉ cảm thấy ánh mắt kinh ngạc của Đông Tụ dừng trên người mình, nhắm chặt mắt, Chu Viêm Minh khẽ vuốt hàng mi dài của y nói: “Sao lại không dám nhìn, đây chính đại lễ trẫm dành cho ngươi.”

16. Chương 16

Hần ra lệnh một tiếng, hai cung nhân kia vung roi đánh Đông Tụ. Đông Tụ kêu thảm dưới đất, nhất thời huyết nhục bay tứ tung, toàn bộ dính trên sàn nhà.

Chu Viêm Minh ép Tiểu Chu mở mắt, ôn nhu nói: “Không phải ngươi rất thích cảnh này sao? Ngươi xem —— chỉ có loại đồ chơi này mới khiến ngươi có cảm giác phải không?”

Tiểu Chu khó khăn mở mắt, mặt đất kia nhuộm hồng những vệt máu tươi kiểu diễm, sao lại có thể đỏ đến thế, hoàn toàn không có đạo lý, y hô hấp ngày một khó khăn. Chu Viêm Minh ghé vào lỗ tai y nhẹ nhàng nở nụ cười: “Thư thái đi. Trẫm đã sớm biết, ngươi cũng nên hiểu, ngươi là một con quái vật, ngươi muốn

chạy đến đâu đây? Ai có thể thỏa mãn người? Đến chỗ nào —— người cũng trở thành một con quái vật khát máu! Người lại nghĩ người là cái gì?”

Tiểu Chu chợt lớn tiếng hét, nghe thật thê lương. Chu Viêm Minh ôm y, không để cho y chạy mất, ngón tay Tiểu Chu bấu chặt cánh tay hắn đến nỗi chảy máu. Hắn cũng chỉ cười lạnh không chịu buông tay. Tiểu Chu điên cuồng cắn hắn, liều mạng muốn thoát khỏi gông cùm của hắn, nhưng lực của hắn quá mạnh, cho dù dùng hết sức lực cả đời thì y cũng không phải đối thủ của hắn. Tiểu Chu chỉ cảm thấy trong lòng nổi lên một trận hoang mang, đột nhiên hét to một tiếng, hai mắt trừng trừng nhìn hắn. Hồi lâu, thân mình ngã về phía sau, sức cùng lực kiệt đích ngất lịm đi!

Chu Viêm Húc chưa xót nở nụ cười: “Tiểu Cảnh, người hãy nói thật lòng xem, nhiều năm qua, ta đối với người như thế nào, người còn không hiểu?”

Cảnh Loạn Từ không chút khiếp sợ đón nhận ánh mắt đối phương: “Vương gia, người muốn nghe lời nói thật tâm sao, ta nếu dám giữ khoảng cách với người, chẳng phải cũng sẽ có kết cục giống Nghiêm đại nhân sao!”

Chu Viêm Húc cười khở nói: “Người sao có thể nghĩ như vậy, ta với hoàng huynh không giống nhau, ta là thật tình thích người, hoàng huynh hắn —— hắn là hoàng đế ——”

Nói đến đây, đã là kiêng kỵ, Cảnh Loạn Từ thở dài, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Bữa tiệc này thật vô vị. Cung nữ thu dọn bàn, vài người lại nghỉ ngơi một lát, liền phân phó người đánh xe.

Mấy chiếc xe ngựa chờ đã lâu. Tiểu Chu lúc nào cũng cần người bên cạnh, Chu Viêm Minh liền cùng y ngồi một chỗ. Khi y tỉnh lại, tinh thần so với ngày thường cũng không khác hơn là bao. Chu Viêm Minh có chút lo lắng, sờ trán y, nhưng cũng không thấy nóng. Hỏi y làm sao không thoải mái, y còn không nói được. Chu Viêm Minh đành phải ôm y, chỉ thấy cả thân mình y lạnh đến phát run. Trong lòng phức tạp, lại thấy y thập phần đáng thương. Hắn chăm chú nhìn y, thấy y nhắm chặt đôi mắt ngẫm nghĩ, mí mắt biến thành hình vòng cung, nhất thời động tình, nhịn không được mà hôn phớt lên khuôn mặt ấy.

Trong nháy mắt, mơ hồ nghe được tiếng thứ gì đó rơi. Chu Viêm Minh ngưng thần suy xét, đột nhiên ôm Tiểu Chu thật chặt, giương mắt nhìn một thanh trường kiếm xuyên thẳng xuống từ nóc xe. Lúc này bên ngoài đã vô cùng náo loạn: “Có thích khách, mau hộ giá ...”

Người nọ một chiêu bắt thành, chuyển hướng sang bên thành xe, đánh vỡ cửa, chui hẳn nửa thân mình vào trong.

Chu Viêm Minh cười lạnh một tiếng: “Nghịch tặc to gan!” Rồi tung một chưởng về phía gã.

Người nọ cũng không né tránh, tựa như không kịp trở tay, tựa như mắt không thấy một chưởng đó. Chu Viêm Minh trong lòng đột nhiên xao động, người này võ công không kém, liều mạng hứng trọn một chưởng này, chẳng lẽ là —— Hắn nghĩ đến đây, cả thân mình ngã về phía sau, quả nhiên có một trường kiếm khác xuyên qua cửa sổ, tới gần sát cổ họng. Chu Viêm Minh tay không bắt lấy mũi kiếm, người nọ không lùi mà tiến tới, dồn hắn vào một góc. Người phía trước phá vỡ cửa xe, một kiếm hướng Tiểu Chu. Tiểu Chu nhất thời kinh hãi, không biết trốn vào đâu. Chu Viêm Minh trong lòng tức giận, điểm nhẹ mũi chân mang y ra khỏi xe.

Lúc này trên tay vướng bận, trường thương tạt tiến, bỗng nghe một âm thanh buốt lạnh nơi đầu vai. Chu Viêm Minh chỉ cảm thấy đau thấu xương, toàn thân đổ mồ hôi lạnh

Hồi lâu, Chu Viêm Húc lúc này mới trên đường tới, nhưng không mang theo nhiều thị vệ, lại không có cao thủ, hắn đi mà gấp đến độ giậm chân.

Chu Viêm Minh bị thương nặng, mũi kiếm kia cắm sâu trong xương cốt không động đậy nổi cánh tay, hắn một cước bay lên đá vào tay người kia, chỉ nghe tiếng xương cổ tay kêu một tiếng giòn vang, gã kêu thảm thiết rồi lăn xuống đất.

Thích khách bên này thấy sự tình sắp bại, oán hận cắn răng, thả người nhảy vào trong xe. Chu Viêm Minh nhỏ mũi kiếm, cùng người nọ đối diện thật lâu. Vết máu từ đầu vai thấm đẫm một bên quần áo, thân hình thoáng run lên, người nọ lập tức tiến đến.

Chu Viêm Minh tự biết cầm cự với gã không được bao lâu, cố ý để lộ sơ hở. Người nọ thấy vậy, một chưởng đánh vào ngực hắn, Chu Viêm Minh tuy trúng một chưởng này, nhưng lại phản công dùng trường kiếm khi này đâm xuyên ngực đối thủ. Người nọ trừng lớn mắt, nhìn chăm chăm dưới ngực không tin nổi mọi chuyện. Chu Viêm Minh lui lại mấy bước, nhảy vội vào trong xe, lúc này mới che miệng, từ trong kẽ ngón tay rơi xuống một hàng huyết châu.

Lúc này Chu Viêm Húc thúc ngựa chạy như điên chạy tới, thấy phu xe đã chết từ lâu. Vợ dốt đèn lên tìm, không khỏi kêu thảm thiết một tiếng: “Hoàng Thượng ——”

Chu Viêm Minh trừng hấn một cái, hung hăng mắng: “Trẫm còn chưa có chết, ngươi kêu cái gì!”

Chu Viêm Húc tay chân đều run rẩy, cũng không dám làm loạn nữa, một mặt sai người băng bó miệng vết thương cho Chu Viêm Minh, một mặt vội vã chạy về cung báo tin.

Tiểu Chu nghe thấy tiếng động, từ trong xe chậm rãi đi ra, cúi đầu nhìn Chu Viêm Minh thật lâu. Chu Viêm Minh đã chẳng còn tâm tư để ý đến y. Y nhẹ nhàng tiến tới sờ khuôn mặt hắn, bị vết máu trên đó hấp dẫn, lấy đầu ngón tay điểm nhẹ, vết máu trên đầu ngón tay trong suốt như mã não, con ngươi sâu thẳm lộ vẻ cả kinh! Chu Viêm Minh không còn khí lực, cười lạnh một tiếng nói: “Nếu như trẫm chết, ngươi cũng không thể sống một mình, tâm ngươi sẽ sớm chết thôi!”

Tiểu Chu si ngốc ngốc nhìn, dường như bị thứ vô hình nào gây xúc động, nhú mày tinh tế suy nghĩ. Lại giống như không nghĩ nổi, ánh mắt đại ra. Chờ đến khi ngự y trong cung tới, chẳng ai thêm chú ý y cuộn mình một góc, trên môi là nụ cười thản nhiên

Chu Viêm Minh phải nghỉ ngơi nửa tháng, mọi việc trong triều đều rơi vào tay Cảnh Loan Từ. Phó Văn Đăng tạm thời bị cách chức đợi điều tra, nhưng vụ ám sát kia nghiêm trọng, tạm thời cần đến hắn, rồi còn nhờ tới cả Chu Viêm Húc. Đỉnh điểm là khi thẩm vấn thích khách, chưa kịp hỏi được gì thì gã đã tự sát.

Cảnh Loan Từ khó có thể tĩnh tâm, đặt tay lên ngực tự hỏi, chỉ cảm thấy thích khách kia thực kỳ lạ, trái lo phải nghĩ, sợ việc này cùng Nghiêm Tiểu Chu có can hệ, rồi lại vì không có bằng chứng mà buông xuôi, chỉ còn chờ tìm một cơ hội, tìm cách nói bóng gió với Chu Viêm Minh.

Tiểu Chu tình hình đã khá lên nhiều, chỉ là thỉnh thoảng lại bỗng dưng ngẩn người, ngôn hành cử chỉ cũng đã tiện lợi, Chu Viêm Minh liền cử người hầu hạ bên cạnh y, y sao lại biến thành loại người này, ngay cả bát thuốc cũng không cầm nổi. Chu Viêm Minh cười y đúng là thư sinh vô dụng. Y vốn cũng không giỏi võ mồm, cũng không cãi lại. Chu Viêm Minh không có việc gì lại đến trêu chọc y một phen. Y bệnh nặng một trận này, có vẻ càng thêm trầm tĩnh, ngay cả một chút kháng cự cũng không có. Chu Viêm Minh cười nói: “Nhu thuận như vậy, trẫm cũng không nhận ra ngươi.”

Sờ sờ đầu y rồi lại nói: “Kỳ thật trẫm cũng không thể khuyên ngươi dừng lại, chỉ sợ ngươi ngày sau phải chịu báo ứng.”

Tiểu Chu hơi chấn động, nghe hắn nhẹ giọng nói: “Có trẫm ở đây một ngày, sẽ bảo hộ ngươi một ngày, nếu không bảo vệ được ngươi, ngươi cũng sẽ theo trẫm đi thôi.”

Hắn nâng cằm Tiểu Chu lên, bắt y nhìn thẳng vào mình, nở nụ cười: “Ngươi nên mong trẫm sống lâu mới phải, đừng nghĩ cái gì ngược lại. Nhân sinh trên đời thường câu gì? Công danh lợi lộc đều là phù phiếm. Bản thân khoái hoạt mới thực hay.”

Thấy Tiểu Chu không nói lời nào, hắn ghé sát lại gần nói: “Cho dù không thể sống lâu, trẫm cũng muốn làm cho bản thân khoái hoạt, đạo lý này còn bắt trẫm phải dạy ngươi sao?”

Tiểu Chu thở nhẹ một hơi: “Vi thần hiểu.”

Chu Viêm Minh cười: “Hiểu được là tốt rồi, trên đời này vốn chẳng có gì là công lý, vương tử phạm pháp, phạt như thứ dân, nhưng liệu ngươi đã thấy vương tử nào chịu phạt giống thứ dân? Ngươi là người thông

minh, nhưng tại sao sau ngần ấy năm vẫn không nghĩ được, đơn giản là tự mình bắn khoả, có năng lực làm khó trăm sao?”

Tiểu Chu kinh ngạc mở to mắt, Chu Viêm Minh nhìn thẳng vào mắt y: “Trăm thương người, đó là phúc khí của người, đừng đem phúc khí ra lợi dụng, cho đến lúc này, trăm vẫn luôn sợ sẽ không cứu được người.”

Tiểu Chu suy nghĩ hồi lâu, rốt cục gật đầu.

Chu Viêm Minh thân thể khỏe mạnh, thương thể hồi phục cực nhanh, nhưng vì dính một chứng nội thương, ngực từ đó luôn ần ần đau. Thái y nói này bệnh không thể chữa, chỉ có thể điều dưỡng, không thể động khí, không thể tức giận. Chu Viêm Minh cười nhìn về phía Tiểu Chu nói: “Trên đời này dám trêu trăm tức giận, cũng cũng chỉ có người.”

Tiểu Chu nói: “Giết vì thần không phải là sẽ xong hết mọi chuyện sao.”

Chu Viêm Minh thở dài: “Nhìn xem, bệnh cũ lại tái phát phải không?”

Tiểu Chu nói: “Tính tình vì thần vốn là vậy, Hoàng Thượng cũng đã biết rồi.”

Chu Viêm Minh nói: “Chính vì biết, cho nên mới bắt người phải sửa.”

Tiểu Chu không hề nói cái gì, Chu Viêm Minh cũng lặng yên, hai người đều thối lui từng bước, thật khó có được tiếng nói chung.

Qua mấy ngày nay, Chu Viêm Minh thấy nô tỳ hầu hạ bên Tiểu Chu làm không thuận tay, liền để Đông Tụ trở về. Đông Tụ thấy Tiểu Chu thập phần vui vẻ, nắm tay y nói: “Nghiêm đại nhân, thật không ngờ Đông Tụ còn có thể sống mà gặp lại người.”

Tiểu Chu thấy nàng gầy đến lợi hại, biết nàng đã chịu không ít khổ sở, chỉ nhìn nàng cười mà không biết nói gì

Đông Tụ đối với Tiểu Chu như tri kỷ, thường thường không cần đợi y lên tiếng, mọi việc đã thay y lo chu toàn. Tiểu Chu thường nhìn nàng xuất thần, Đông Tụ cười nói: “Nghiêm đại nhân nhìn nô tỳ như vậy, khéo Hoàng Thượng sẽ ghen.”

Tiểu Chu cũng không cười, thản nhiên hỏi: “Đông Tụ, lúc trước người nói trong cung không phải nơi của người gốc, hiện giờ còn nghĩ như vậy sao?”

Đông Tụ nói: “Đi theo Nghiêm đại nhân, tự nhiên sẽ không còn nghĩ như vậy.”

Tiểu Chu nói: “Nếu có cơ hội ra khỏi cung, người có nguyện ý đi không?”

Đông Tụ toàn thân run rẩy, Tiểu Chu cũng dường như hiểu ý nàng: “Người không phải sợ, ta chỉ hỏi người như vậy, nếu không có mười phần chắc chắn sẽ tuyệt đối không hại đến người.”

Đông Tụ nói: “Nô tỳ nguyện cả đời đi theo Nghiêm đại nhân, không nghĩ tới việc ra khỏi cung.”

Tiểu Chu nói thật nhỏ như chỉ nói cho bản thân mình nghe: “Đi theo ta có cái gì hay, người nghĩ rằng ta và người vẫn có thể không dính líu nhau sao?”

Phó Văn Đăng bị biếm tới Chiết Giang làm tuần phủ, cũng coi như một vị trí béo bở, người người nói hân trong họa gặp phúc, ngần ngại kéo tới chúc mừng.

Tiểu Chu xin Chu Viêm Minh một cái ân tình, muốn hắt cho Đông Tụ làm thiếp người ta. Chu Viêm Minh cười nói: “Khó mà kiếm được nữ tử có tình có nghĩa như Đông Tụ, ta sẽ cho nàng một danh phận, giúp nàng được làm thiếp nhà quan lại.”

Ngày Đông Tụ ra khỏi cung, Tiểu Chu viết phong thư nhờ nàng mang theo, dặn nàng: “Việc này ta một tay làm chủ, có lẽ có người không tình nguyện, nhưng mặc kệ như thế nào, Phó Văn Đăng là người phúc hậu, nhất định sẽ không bạc đãi người, hẳn sẽ tốt hơn cả đời ở trong cung nhiều lắm.”

Màn đêm buông xuống. Đêm động phòng hoa chúc, Phó Văn Đăng cùng Đông Tụ mở lá thư, chỉ thấy vài dòng ngắn ngủi, nói Đông Tụ là người tốt, cầu Phó Văn Đăng chăm sóc nàng thật tốt. Để ý kỹ thấy có dòng chữ nhỏ: quan trường hiểm ác, nên sớm dứt ra, chớ tham luyến chút lợi nhỏ, để rồi thân bại danh liệt.

Hai người cầm tờ giấy viết thư mỏng tang, biết Tiểu Chu chỉ sống hơn hai mươi năm ngắn ngủi nhưng đã trải qua biết bao nhọc nhằn, không khỏi trong lòng chua xót nan ai, ôm nhau khóc một hồi lâu.

Thời tiết từ từ chuyển ấm, Tiểu Chu không phải mặc áo bông nữa, cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều. Người trong cung thấy Chu Viêm Minh đối với y tốt hơn so với các phi tần, tự nhiên lại ra vẻ nịnh nọt.

Tiểu Chu tính tình cổ quái, không quá thân thiết với ai. Có người nói y y vào sủng ái sinh kiều, không coi ai ra gì, nhưng cũng có người nói y là người hiểu lý lẽ. Chu Viêm Minh thấy thật thú vị, hướng Tiểu Chu nói: “Làm dâu trăm họ thật đáng sợ, làm thế nào cũng không thể đẹp lòng tất cả, luôn luôn bị người ta nói thị phi, không để ý tới bọn họ là được.”

Tiểu Chu nghe vậy liền nói: “Tuy là như vậy, nhưng ai có thể vứt bỏ thế tục, cầu cuộc sống tự do tự tại, tất cả mọi người bắt quá đều là kẻ tầm thường.”

Chu Viêm Minh nói: “Nói cho cùng người cũng không phải người thường, có yêu hận vui buồn, thất tình lục dục, đây mới là người thường, người có lẽ là thần tiên nhỉ.”

Tiểu Chu nói: “Vi thần sao có thể là thần tiên.”

Chu Viêm Minh thấy tập giấy Tuyên Thành thật dày dưới tay y, rất muốn xem, nhưng y lại dùng bút ngăn lại: “Không được xem.”

Chu Viêm Minh hỏi: “Có cái gì mà trăm không xem được?”

Tiểu Chu tựa tiểu phi tiểu nói: “Chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ tức giận.”

Chu Viêm Minh càng tò mò: “Trăm không giận là được.”

Tiểu Chu nói: “Vua không nói chơi?”

“Trăm còn có thể giận người sao?” Chu Viêm Minh ngang ngạnh nâng tay y, chỉ thấy vỏ số hàng chữ nhỏ, chữ viết thập phần tú lệ, nhìn lại, không khỏi bật cười “Người ... người viết mấy thứ này làm cái gì?”

Tiểu Chu mỉm cười: “Lưu truyền lại đời sau.”

Chu Viêm Minh vừa tức vừa buồn cười, khẽ vuốt tóc y nói: “Đốt đi, tóm lại là hại người.”

Tiểu Chu nhìn hần nói: “Lòng người còn không thể đem ra hại người, nó lại có thể nào làm hại người ta?”

Chu Viêm Minh than nhẹ: “Người nha ...”

Tiểu Chu tài thi từ nổi tiếng trong triều, viết chỗ này cũng chỉ là chơi đùa. Nhưng thấy trang đề là một dòng chữ phiêu dật tuyệt luân Thập đại khốc hình, trong đó lột da, rút xương, chém ngang thân, ngũ mã phanh thây, treo cổ, cung hình, ngoạt hình (chặt chân), côn hình, tất cả đều được tinh tế phân loại, có chú giải, xuất xứ, thao tác thế nào, tất cả được ghi lại không dưới mười vạn chữ.

Chu Viêm Minh cứng lưỡi, thở dài nói: “Nếu có chút hoa trong tâm tư thì chuyện chính sự sẽ thật tốt.”

Tiểu Chu nói: “Chính sự? Hậu cung có chính sự gì? Hoàng Thượng là muốn vi thần đi thêu hoa sao?”

Chu Viêm Minh nhất thời ghen hòng, vội đổi đề tài: “Tức là thập đại khốc hình, như thế nào lại thiếu hạng nhất?”

Tiểu Chu nhìn hần cười nói: “Thế nhân chỉ nghĩ đến thương cân động cốt – đó là khổ ải hết sức thảm thiết, kỳ thật chỉ là số không. Cái gọi là khổ hình, chính là từ tâm mà phát, chặt đứt ý nghĩ con người, làm hần muốn sống không được, muốn chết không xong, ngày đêm chịu dày vò, trăm luân địa ngục, vạn kiếp không được siêu sinh, chẳng phải so với cái gì đau đớn đều tới khắc cốt?”

Chu Viêm Minh nhú mày, rồi lại thấy mi mắt y hàm chứa ý cười, thần sắc tươi đẹp, nhin không được tâm tư rung động, chặm rãi cúi đầu, hôn lên hai má y.

17. Chương 17

Đông Tụ rời đi, người trong cung chẳng ai hầu hạ Tiểu Chu thật tốt. Chu Viêm Minh liền nghĩ muốn đem Thúy Nữ tiến cung. Tiểu Chu lại nói: “Thúy Nữ cùng Nghiêm An tình đầu ý hợp, không nên chia rẽ bọn họ, hãy chọn ngày tốt để bọn họ thành thân.”

Chu Viêm Minh cười nói: “Nhìn người cứ như cha của nàng vậy.”

Tiểu Chu nói: “Cho dù là nô tài, cũng không thể bữa bãi tự nhận là cha người ta được.”

Nói giỡn là nói giỡn, còn sự tình kia thì lại lo thật chu toàn. Đến ngày vui, Chu Viêm Minh hồi cung, gặp Tiểu Chu ngồi đó hứng khởi nói: “Dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, không bằng đi xem náo nhiệt đi.”

Tiểu Chu tỏ vẻ không hứng thú: “Tội gì đi quấy nhiễu chuyện tốt của người ta.”

Chu Viêm Minh nói: “Ăn mặc nhẹ nhàng chút, không kinh động bọn họ là được.”

Tiểu Chu vẫn đứng đưng, bị Chu Viêm Minh lôi đi, thay sam y nguyệt sắc. Chu Viêm Minh cao hơn y nửa cái đầu, vừa giúp y mặc xong quần áo liền đem y ôm vào lòng.

Tiểu Chu là quan văn, không biết cưỡi ngựa. Chu Viêm Minh nói: “Đi ngựa rất tiện, người không đi được thì phải làm sao đây?”

Tiểu Chu nói: “Không đi nữa là được.”

Chu Viêm Minh cười: “Trẫm đành phải hạ mình, cùng người cưỡi một con.”

Tiểu Chu nói: “Thật ủy khuất cho Hoàng Thượng.”

Chu Viêm Minh cười to, xoay người lên ngựa, mũi chân thúc bụng ngựa, ngựa liền chạy thật xa.

Tiểu Chu chỉ cảm thấy hai bên cảnh vật bay vút qua, nếu không phải Chu Viêm Minh đỡ phía sau có lẽ đã ngã xuống ngựa rồi. Dù như thế nhưng khi tới nơi, khi hai chân chạm đất vẫn cảm thấy thập phần hư nhuyễn. Chu Viêm Minh một tay ôm y nói: “Vui lên một chút, nếu không người trong phủ người lại nghĩ trẫm khi dễ người.”

Tiểu Chu nói: “Đó là bọn họ không hiểu chuyện, hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, sao có thể khi dễ ai?”

Chu Viêm Minh cười nói: “Người hiểu được đạo lý này là tốt.”

Gia nô trong phủ trông thấy Tiểu Chu, kinh hô một tiếng: “Thiếu gia?”

Đang định hành lễ, Chu Viêm Minh lại ngăn cản hần nói: “Không cần lộ mặt, tìm một góc, chúng ta nhìn một cái rồi đi.”

Nô gia kia đoán ra thân phận Chu Viêm Minh, toàn thân run rẩy. Chen vào đám người đang náo loạn, bọn họ tìm một chỗ yên tĩnh. Cũng may mọi người đều bận ngắm tân nương, không ai rảnh để bọn họ. Tiểu Chu thấy Nghiêm An cùng Thúy Nữ cùng quỳ trên mặt đất, bên kia có người hô một tiếng: “Nhất bách thiên địa.”

Hai người dựa vào nhau thân mật, lại bị một đám tiểu tử dè nặng, cúi đầu liền cụng trán vào nhau. Tất cả nhất thời cười to. Chu Viêm Minh nghiêng đầu nhìn Tiểu Chu, trên gương mặt diễm lệ tuyệt luân lại không có chút ý cười.

Chu Viêm Minh nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy, trong ngày vui sao lại mang sắc mặt dọa người này?”

Tiểu Chu yên lặng hồi lâu mới nói: “Thấy bọn họ khoái hoạt, ta cũng an tâm.”

Chu Viêm Minh nói: “Nhưng sao lại không vui?”

Tiểu Chu ngẩng đầu hướng hần cười: “Như thế nào là không vui?”

Chu Viêm Minh chăm chú nhìn y: “Ta nói không đúng chỗ nào?”

Tiểu Chu nói: “Là Hoàng Thượng để ý tới tâm tư của thần, chứ chính bản thân thần cũng không tự biết rõ.”

Chu Viêm Minh mỉm cười nói: “Vậy người tính tạ ơn trăm như thế nào?”

Tiểu Chu cười nhẹ: “Phiền Hoàng Thượng định đoạt.”

Chu Viêm Minh thấy y cười đẹp như hoa, khẩu hồng chỉ giữa mi gian rục rờ hơn thường ngày, trong lòng kiềm chế không được, kéo tay y ra ngoài. Tiểu Chu có chút giật mình: “Hoàng Thượng?”

Chu Viêm Minh không cho y lên tiếng: “Mang người tới một chỗ này.”

Ngựa đi về hướng đông, thẳng đến thành đông, bị một tòa núi nhỏ ngăn cản đường đi, Chu Viêm Minh giật dây cương giục ngựa lên núi, lên tới đỉnh núi phóng tầm mắt ra xa, Tiểu Chu không khỏi hít sâu một hơi.

Chu Viêm Minh ghé tai y nhẹ giọng nói: “Trăm khi từ Giang Nam hồi cung liền lên ngôi tự mình chấp chính, quốc sự bận rộn, nhưng lúc nào cũng nhớ đến vùng sông nước cảnh sắc tuyệt trần này, đứng ở đây cũng có thể nhìn thấy.”

Hoa đào trong cốc thán nhiên cười, từng đợt cánh hoa mai theo gió tới. Tiểu Chu cũng có chút nhập tâm, nghe Chu Viêm Minh thì thầm: “Kỳ thật, thứ làm cho trăm nhớ mãi không quên, là bốn chữ ‘sắc như xuân hoa!’”

Tiểu Chu toàn thân run lên. Chu Viêm Minh nâng mặt y nói: “Tam ý của trăm, người có hiểu?”

Tiểu Chu run rẩy không trả lời. Chu Viêm Minh nói: “Trăm yêu người, hận người, nhưng đã từng cứu người. Mọi chuyện như cơn gió vậy, khi đã lên cao tới trời sẽ không thể bay xuống được nữa”

Tiểu Chu mở miệng: “Sẽ có lúc phải chấm dứt thôi.”

Chu Viêm Minh nghe vậy cười, ôm chặt lấy y nói: “Như vậy mới ngoan.”

Thấy y vẫn không lên tiếng, nhân tiện nói: “Nhiều năm qua, người đối với trăm đã từng có chút thật lòng hay không?”

Tiểu Chu nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt y đen sâu thăm thẳm, đem hồn phách đối phương hút hết. Bất tri bất giác liền lên tiếng: “Có.”

Chu Viêm Minh mừng rỡ như điên, điên cuồng ôm y thật chặt. Tiểu Chu cũng mặc cho hắn muốn làm gì thì làm. Chu Viêm Minh khó kìm lòng nổi, ôm y lên ngựa trở về cung. Trời cũng sắp tối, nến đỏ đốt lên, la trống buông xuống. Ánh nến mờ ảo chiếu lên khuôn mặt Tiểu Chu, ánh mắt trong suốt lộ ra vài phần xuân ý. Y ngày thường đã vô cùng điềm lệ, giờ đây tư thái tựa tiểu phi tiểu càn như dẹt hoa trên gấm. Chu Viêm Minh chậm chậm cởi áo y, đang muốn thuận tay cởi quần, Tiểu Chu lại hiện ra vài phần khiếp sợ. Chu Viêm Minh ôn nhu nói: “Đừng sợ, sẽ không làm đau người.”

Tiểu Chu lại vẫn co rúm lại. Chu Viêm Minh biết rõ chuyện này làm y đau nhiều lắm, không đành lòng ép buộc y, liền chậm rãi khơi dậy cảm hứng đối phương. Tiểu Chu cảm thấy có chút dục vọng dâng lên. Chu Viêm Minh cười khê đem thân mình chen vào giữa hai chân y, một ngón tay chậm rãi đẩy vào trong hậu huyệt. Tiểu Chu khê rên một tiếng, trên mặt hiện ra biểu tình đau đớn. Chu Viêm Minh nói: “Nếu đau hãy kêu lên.”

Thời điểm đưa ngón tay thứ hai vào, Tiểu Chu nhẹn không được rên rỉ, có chút chần chừ giữ tay hắn lại. Chu Viêm Minh than nhẹ: “Người theo trăm cũng đã bảy năm, sao lại không thể được.” Nói xong rồi lại cười, ghé vào tai y khê hôn vài cái, lấy ra một lọ thuốc.

Tiểu Chu đối với mấy thứ cổ quái này vẫn thập phần kháng cự, Chu Viêm Minh đành phải dỗ ngọt y: “Ng ngoan chút, sẽ không đau.”

Tiểu Chu cắn răng chịu đựng, hậu huyệt trương nứt khó chịu. Chu Viêm Minh chỉ sợ y tự làm mình bị thương, liền cúi xuống khê hôn y. Tiểu Chu chỉ cảm thấy cự vật kia đâm vào càng lúc càng sâu, thân mình đều sắp bị trương nứt ra. Đường như rất căng thẳng, Chu Viêm Minh kinh hô một tiếng, hậu huyệt y liền có dòng dịch trắng tràn ra.

Chu Viêm Minh than nhẹ, cúi đầu, hai cái lưỡi quấn chặt trăm mê. Tiểu Chu hơi cứng người, huyết khí ngày càng dày đặc, trong lòng xôn xao kì dị, ngay cả cảm giác đau đớn kinh người kia cũng biến mất. Muốn,

muốn nắm lấy cái gì đó, thật điên cuồng, thật mê loạn. Y đột ngột nở nụ cười, ôm lấy Chu Viêm Minh, đầu ngửa về phía sau, tư thế yêu dị tựa như đang hiến tế thân thể mình.

Chu Viêm Minh nhìn gương mặt đỏ ửng của ái nhân phủ một tầng mờ hôi mỏng, càng thêm động tình, hận không thể nuốt trọn cả thân mình y. Tiểu Chu cười khê cuốn lấy hắn, mắt như xuân thủy, một loại diễm sắc mê hoặc lòng người. Chu Viêm Minh thở hổn hển đi sâu vào hạ thân y, bắt giác khinh di một tiếng. Năm ngón tay căng thẳng, Tiểu Chu kinh hô, càng kẹp chặt tinh khí đối phương. Chu Viêm Minh bị y khiêu khích không nhịn nổi nữa, một tay nâng hạ thân y lên thật cao, mãnh liệt trừu sáp. Tiểu Chu vẫn cười, cùng hắn dây dưa cùng một chỗ, liều chết triển miên. Chu Viêm Minh phun trào trong người y, lại đem y ôm trọn vào lòng. Tiểu Chu vượt khuôn mặt hắn, bốn mắt nhìn nhau, Chu Viêm Minh giữ chặt đầu y hôn cuồng nhiệt. Lâu ngày không trải qua chuyện này, Tiểu Chu có chút chịu không nổi, thấp giọng cầu xin hắn. Chu Viêm Minh càng thêm điên cuồng, dường như phát điên mà gây sức ép cho y. Tiểu Chu không còn ham muốn, đầu đón kéo đến ngày một tăng, đến canh ba, thật sự là không chống đỡ nổi, hắn mới tạm ngừng, một hồi ôm y ngủ thiếp đi.

Đêm xuân thật dài, tiếng trống canh dồn dập. Tiểu Chu chậm rãi mở mắt, cũng có thể nhìn rõ cảnh vật trong bóng đêm. Trong bóng tối, y nhìn thấy một đôi mắt hách nhân, y lặng yên ngồi dậy, nhìn Chu Viêm Minh không chuyển mắt. Nét mặt hắn vô cùng trầm tĩnh, khác hẳn vẻ ương ngạnh ngày thường. Tiểu Chu muốn vươn tay chạm vào hắn, nhưng ngón tay chợt dừng lại giữa không trung.

Theo thói quen, mặc kệ ban đêm mệt nhọc thế nào, Chu Viêm Minh vẫn dậy rất sớm. Ẩn ẩn nghe ngoài cửa sổ tiếng gà gáy sáng, hắn theo bản năng vươn tay sang bên người sở soạn, áo ngủ bằng gấm gian vẫn vương lại chút hơi ấm, nhưng người lại không thấy đâu. Chu Viêm Minh mơ mơ hồ hồ suy nghĩ, sớm như vậy y có thể đi đâu.

Sắc trời vẫn đang mờ lung hôn ám. Ánh nến chập chờn, trong những bụi ánh sáng hư ảo là một dáng người thân quen. Một chút ngưng ngẩn. Một chút sững sờ. Thân thể hắn như cánh bướm giấy dựa trong tơ nhện. Chìm trong bóng đen trải dài, phô bày giữa không trung là một hình bóng mơ hồ.

Chu Viêm Minh dường như nhìn thấy cái gì, nhưng lại giống như không thấy được, là nhìn thấy nhưng làm như không thấy, đứng thẳng lên.

Phúc Hỉ nghe thấy động tĩnh, vào trong hầu hạ. Ánh mắt cùng hơi thở quen thuộc, nhưng lại có chút xa, lấp lấp: “Này ... này ... đây là ... cái gì ...”

Chu Viêm Minh rống to: “Là quỷ sao? Kẻ này...” Hắn xoay tay nâng kéo y xuống đất, chạm vào giữa mi tâm. Chu Viêm Minh cười lạnh: “Hay! Thật sự quá hay!”

Hắn ném người trong lòng ra, giật lấy cái roi treo trên tường. Hắn phần hận đem hết toàn lực vung roi, huyết nhục bay tứ tung nhưng vẫn còn đọng lại, dính trên tường, cứ như là sự cười nhạo người kia dành cho hắn.

Hắn biết rõ y đang cười ở đâu đó trong bóng tối. Là lặng yên, là vô tình, là lạnh lùng trào phúng.

Người này, tâm cơ sâu, dụng tâm ác độc. Y ẩn nhẫn bảy năm, thận trọng lùi một bước tiến ba bước, dự định xâm nhập, cũng chỉ vì một cú chí mạng sáng hôm nay!

Người này, yêu nghiệt —— Chu Viêm Minh nắm mái tóc dài của y, kéo thẳng vào trong điện: “Người đâu, thiêu xác! Yêu nghiệt bậc này, một đốt xương cũng không được để lại!”

Phúc Hỉ vội vàng sai người mang củi lửa đến, đặt trên thi thể, ngọn lửa lam nhạt khê lay động trong không trung. Chu Viêm Minh trừng mắt nhìn thi thể trong lửa, cười lạnh, y muốn làm hắn thương tâm sao. Không thương tâm, y nghĩ hắn là ai, sao có thể dễ dàng nằm trong bàn tay y!

“Hoàng Thượng, người này đã chết, bên ngoài giờ cũng có thể an tĩnh hơn.” Phúc Hỉ cười nói “Về sau khỏi nghe chửi vị đại nhân lỗi nhai. Bên ngoài gió độc, ngài nên về cung nghỉ ngơi đi.”

Chu Viêm Minh theo hắn xoay người, đột nhiên dưới chân lão đảo. Phúc Hỉ lấp lấp kinh hãi: “Hoàng Thượng ...”

Chu Viêm Minh cúi đầu, đã thấy trên vạt áo hoàng bào nhiễm một vết máu đỏ tươi. Hắn che miệng lại, cái người độc ác tới cực điểm kia tuyệt đối không có tài cán khiến hắn tổn hại tâm thần, chợt thấy cổ họng dâng lên một trận tanh ngọt, máu lại trào ra không ngừng nghỉ!

Phúc Hỉ sợ tới mức kêu to: “Hoàng Thượng, ngài làm sao vậy, Hoàng Thượng ...”

” Dừng...tay...” Chu Viêm Minh mãnh liệt quay người “Bảo bọn họ dừng tay!”

“Hoàng Thượng, ngài đã nói không được để sót lại dù chỉ một đốt xương.”

Chu Viêm Minh một chưởng đánh bay Phúc Hỉ, lao người vào lửa, chúng cung nhân sợ hãi vừa lùi vừa kéo, liều chết liều sống ngăn cản hắn: “Không được, Hoàng Thượng, đừng tổn hại long thể!”

“Hoàng Thượng, xin lấy giang sơn xã tắc làm trọng.”

“Hoàng Thượng ...”

Chu Viêm Minh thấy đông nghịt người trước mắt đồng loạt quỳ, cách đó mấy thước, ngọn lửa đã ôm trọn thi cốt người kia. Bất quá là nghĩ sai thì hỏng hết, nghĩ sai thì hỏng hết! Hắn cười lớn một tiếng, một tay che ngực, cúi gập thắt lưng, mọi người không ngờ hoàng đế máu lạnh của họ giờ đây lại cuộn mình khóc như tiểu hài tử!

.....

“Đã chết?!” Chu Viêm Húc ngón tay buông lỏng, lông chim vàng rơi xuống, lăn trên mặt đất mấy vòng.

“Phải” Cảnh Loạn Từ nhặt lông chim lên, con chim bên trong không bị thương, nhưng lại giống như bị kinh hách, nhảy loạn trong lồng “Là treo cổ cạnh giường, Hoàng Thượng vừa mở mắt liền thấy tình hình như vậy, y cũng thật nhẫn tâm.”

Chu Viêm Húc buồn bã: “Cứ tưởng rằng hắn hiểu y.”

“Thật sự hiểu mà, chỉ là do số mệnh.”

Chu Viêm Húc quay đầu lại, kinh ngạc nhìn về phía Cảnh Loạn Từ, hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Nếu một ngày kia ta làm điều gì không đúng, người có hận ta không?”

Cảnh Loạn Từ chăm chú nhìn hắn nói: “Hận!”

Chu Viêm Húc chấn động, ngữ khí càng lúng túng: “Lúc ấy —— người có thể giết ta không?”

Cảnh Loạn Từ trầm mặc, khe thở dài một tiếng: “Ta sẽ giết chính mình trước.”

Chu Viêm Húc cười cười: “Rốt cuộc là ——”

Hắn muốn nói lại thôi, chậm rãi nghiêng mặt. Cách đó không xa nắng chiều đã nhạt, để lại một sắc trời đỏ đến hung tàn.

Phúc Hỉ cùng mấy nha đầu lo mọi chuyện, hắn dùng đầu ngón tay khẽ vén màn che, trộm ngó vào bên trong. Thị nữ kia kêu một tiếng công công, hắn vội dừng tay thở hắt ra một tiếng, đem thanh âm ép tới cực thấp, phân phó nói: “Hoàng Thượng khó ngủ, hiện tại làm gì cũng phải nhẹ tay một chút, người nào không cẩn thận sẽ tự chuốc họa vào thân!”

Mấy người kia khẽ rung mình, lặng yên không một tiếng động gật gật đầu, rồi tản ra.

Phúc Hỉ từ khe hở rèm cửa nhìn trộm vào, thấy Chu Viêm Minh đã ngủ, mặt hướng ra phía ngoài bàn uống nước. Chiếc bàn làm bằng gỗ lim, trạm trổ rồng phượng, trên đó là một bình sứ phản quang đến chói mắt.

Phúc Hỉ hướng vào trong nhìn không dưới mười lần, thấy bình sứ kia dường như động đậy, thậm chí chính mình nghĩ tung lung, nhưng cũng không hiểu sao không khí khác hẳn ngày thường. Có nhiều chuyện mắt không thể thấy, bình sứ màu lam kia càng nhìn càng thấy lạnh, cả phòng u ám như bao phủ một tầng tử khí.

Phúc Hỉ nghĩ người nọ khi còn sống không làm chuyện tốt, khi chết cũng vẫn gây chuyện, dù sao y cũng chết rồi, không thể vô cớ tự chuốc họa vào thân, nhìn Chu Viêm Minh ngủ đã sâu, từng bước một rón rén đi vào.

Cái bàn dù ở thật gần nhưng hắn cũng không dám bước tới, nhìn thế nào bình sứ xanh lam kia cũng là yêu khí, giống như thứ ở trong bình vậy. Trong đầu loạn rầm rầm, lại nghĩ tới Tiểu Chu, một thị nữ bất giác nói: “Còn sống hay đã chết cũng đều hại người!”

Nào ngờ Chu Viêm Minh nghe được, không nói hai lời, lập tức sai người lôi nàng ra ngoài. Thật đáng thương cho nữ tử mảnh mai, sao chịu được đòn roi khốc liệt, hấp hối hai ngày rồi tắt thở.

Trong cung mọi người luôn sợ sệt đề phòng, chỉ sợ quân vương trách tội, ngay cả chỗ chôn cũng chẳng có.

Phúc Hỉ là thái giám hầu cận, nếu bàn về độ nguy hiểm, hắn là người đứng mũi chịu sào, lại ần ần cảm thấy Chu Viêm Minh tâm tính đại biến, không thể thoát khỏi ám ảnh về ái nhân. Nhớ rõ cái ngày Chu Viêm Minh sai người đốt xác, nhưng rồi bất ngờ đổi ý, khóc thật thảm thương. Lửa tàn, một mình quỳ trên mặt đất, đem tro cốt tinh tế cho vào chiếc bình sứ xanh lam, từ nay về sau luôn đặt trong phòng hoàng đế. Phúc Hỉ ngẫu nhiên nghe được trong phòng tiếng mắng mỏ tức giận, rồi bỗng nhiên cười khê, lông tóc khắp người đều dựng lên.

Một nam tử bình thường vào cung làm thái giám, thứ quý nhất là thứ đã cắt ra từ bản thân, nếu ngay cả mạng nhỏ đều không có, thì còn cần gì đến thứ ấy. Phúc Hỉ âm thầm quyết định chủ ý, rốt cục từng bước một tới bên cạnh bàn, thầm nghĩ giấu cái bình màu lam đi, nhưng tay còn chưa kịp động đã thấy tiếng bước chân mạnh mẽ phía sau, cả thân mình run rẩy. Phúc Hỉ kinh hãi, xoay người đứng lên, quý dưới chân Chu Viêm Minh: “Hoàng Thượng tha mạng ——”

Chu Viêm Minh cười lạnh, một cước đạp hắn nói: “Nhìn người đã nhiều ngày lén lút, quả thật là tâm tư không tốt!”

Phúc Hỉ ôm chân hắn nói: “Hoàng Thượng, Phúc Hỉ một lòng trung thành, chính là không muốn Hoàng Thượng suy nghĩ, ngài long thể không tốt, cả ngày lại ngăn ngại vướng vật này, Phúc Hỉ chỉ sợ ——”

Chu Viêm Minh giận tím mặt, một cước đá bay hắn nói: “Sợ cái gì? Sợ trăm không chết sớm? Các người những người này —— hừ —— người đâu ——”

Phúc Hỉ liên thanh kêu thảm thiết, quỳ lê vài bước: “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, niệm tình Phúc Hỉ hầu hạ ngài đã nhiều năm ——”

Chu Viêm Minh phất tay nói: “Theo trăm bảy năm, một lòng trung thành, cũng bắt quá là muốn đẩy trăm vào chỗ chết, các người ... các người những người này ——”

Hắn nâng cầm một người lên, liên thanh cười lạnh nói: “Có người nào không nên chết!”

.....

Giữa mùa hè, trong phòng lại không mở cửa sổ, không thể nghe được tiếng động nào

Chu Viêm Húc nửa nằm trên ghế, một tay ở trước mặt quạt mạnh, không kiên nhẫn nói: “Muốn nói cái gì, hãy nói luôn đi, đừng có dông dài!”

Bảy, tám người ngồi đây đều là trọng thần trong triều, Giang Thượng Cầm khom người nói: “Vương gia, chuyện ra sao cũng ngài cũng đã biết, bắt quá phải nói một câu, quan bức dân phản, dân sao có thể không phản?”

Chu Viêm Húc cả kinh nheo mắt: “Thì ra các người có chủ ý này, thôi thôi, ta cũng không góp vui đâu...”

Giang Thượng Cầm đề vai hắn nói: “Vương gia, sự tình đã đến nước này, ngài không muốn làm cũng phải làm, ngài nhắm lại xem, ba tháng, tám tháng đến một năm, người chết không rõ nguyên do tổng không dưới hơn trăm người, Vương gia ngài nghĩ xem, bản thân có thể thoát hay không?”

Chu Viêm Húc không cho là đúng nói: “Tóm lại là thân huynh đệ ...”

“Là thân huynh đệ mới càng phải làm, chuyện hôm nay, chúng ta sao lại không tìm một kẻ họ Hạ họ Đường, cố tình muốn tìm Vương gia ngài, chỉ vì ngài họ Chu!”

Chu Viêm Húc ngẩn ra, cười một tiếng: “Các người chỉ nói suông chứ không chịu làm, thiên hạ to lớn, việc gì phải vậy?”

Giang Thượng Cầm nói: “Ngài mở to hai mắt nhìn xem, Hoàng Thượng, chỉ cần ngài chiếm ngài vàng, vì thân nguyện hậu thuần cho ngài”

Chu Viêm Húc nhìn tất cả một lượt, mỗi người đều nhìn hắn, liền run run đứng lên: “Hoàng huynh hân ... hân là kẻ khôn ngoan... sao có thể khinh địch như vậy...”

” Hoàng Thượng yên tâm, hiện giờ tất cả một lòng, đều căm thù hoàng đế bạo ngược kia, mọi người sự đều đã chuẩn bị, chỉ chờ ngài phán một câu.”

Chu Viêm Húc hoang mang nhìn quanh: “Tiểu Cảnh... y có biết chuyện này không?”

Giang Thượng Cầm mỉm cười nói: “Cảnh đại nhân là người cổ hủ, sao hiểu được đạo lý này, chờ khi ngài ngồi trên ngài vàng rồi, ngài nói gì y cũng phải tuân theo.”

Chu Viêm Húc tâm xao động, nhìn Giang Thượng Cầm trông đợi. Đối phương lại vỗ vai hắn mỉm cười.

Minh Đức năm thứ bảy, theo sách sử ghi lại, Đức Thống đế Chu Viêm Minh bạo ngược thành tính, người người oán trách, phóng hỏa cấm cung. Trong khoảng thời gian ngắn bọn thị vệ cùng cung nhân loạn làm một đoàn, một mặt hô quát cứu giá, một mặt cứu hoả. Mà lúc này, Tô đại tướng quân dẫn sáu ngàn tinh binh phá cửa cung, một đường giết hết, không hề bị ngăn trở, bao vây tẩm cung. Giang Thượng Cầm đứng cạnh Chu Viêm Húc trên bậc thang cấm thạch, xa xa nhìn lên, cửa cung rộng mở, lộ ra một màu đen không thấy đáy.

Chu Viêm Húc ho nhẹ một tiếng: “Cái đó ... hoàng huynh ... đệ thấy gần đây sức khỏe huynh không tốt, nên nghỉ ngơi thôi.”

Bỗng nhiên nghe một tiếng ho tê tâm liệt phế. Giang Thượng Cầm vung tay lên: “Bắt giữ bạo quân Chu Viêm Minh!”

Mắt thấy mọi người quỳ rạp, Chu Viêm Húc nhin không được cười nói: “Ta ... ta. xem như đã là hoàng đế?”

Giang Thượng Cầm đưa mắt: “Phải, Hoàng Thượng, ngài nên tự xưng là trẫm!”

Chu Viêm Húc cũng cười, một tay vỗ vai lão nói: “Trẫm có nên cảm ơn người?”

“Không cần tạ ơn, chỉ là ——” Giang Thượng Cầm ngữ khí chợt ngưng, nâng mắt hoảng sợ nhìn về phía hắn.

Chu Viêm Húc vỗ hai má lão: “Coi như người chết trong đám loạn quân, trẫm tạ ơn như vậy liệu đã được chưa?” Hắn bất động thanh sắc rút chủ thủ về, cười cười nói: “Thật đúng là đáng tiếc.”

Chu Viêm Húc từ nhỏ đã thèm muốn ngài vàng, thế nhưng chưa bao giờ ngồi lên được, khi còn nhỏ cũng đã muốn thử xem, lại bị Chu Viêm Minh một chưởng đánh nghiêng trên mặt đất, chỉ chớp mũi hân mắng: “Thắng làm vua, thua làm giặc, người nghĩ người có thể sao?”

Mà nay Chu Viêm Húc đứng ở ngài vàng, mỉm cười nghĩ: “Trên đời vốn không có cái gì là không được.”

Cung biến mới bắt đầu, cục diện hỗn loạn. Chu Viêm Húc mọi chuyện hồ đồ, toàn bộ ý vào mấy thần tử chu toàn. Cảnh Loạn Từ từ ngày biết tin tức, liền vẫn đóng cửa không ra, vài lần viết sớ từ quan, Chu Viêm Húc lại phái người khuyên y: “Người chờ một chút, dù sao cũng phải cho trẫm cơ hội chứ.”

Nhiều tháng sau, Chu Viêm Húc lại làm ra không ít nhiễu loạn, đơn giản cũng muốn Cảnh Loạn Từ thay hắn cai trị quốc thái dân an. Chợt có một ngày cung nhân báo lại, nói là phế đế Chu Viêm Minh muốn gặp, xin Hoàng Thượng nhìn xem.

Chu Viêm Húc cũng không dẫn người theo, tự mình tới gian thiên điện, đã là cuối thu, nguyệt lạc ô đề, càng thấy gian phòng kia thực rách nát. Lặng yên đẩy cửa, một mùi ẩm mốc đập thẳng vào mũi, lại thấy một người nằm trên giường ho đến không thở nổi.

Chu Viêm Húc rót chén nước nói: “Hoàng huynh, đệ đến thăm huynh ...”

Bỗng nhiên chén nước trên tay bị hất ngược lên mặt mình, hần cũng không giận, dùng ống tay áo lau lau, mỉm cười nói: “Huynh tức giận cái gì vậy? Hoàng huynh?”

18. Chương 18

Cảnh Loan Từ bị Chu Viêm Húc nói phải nói trái nhiều ngày, cũng dần dần nhìn ra tâm tư hần. Cảnh Loan Từ âm thầm thở dài, nói với Vân dương hầu Diệp Triêm Cẩn: “Chuyện từ quan ta đã quyết, hần giữ lại ta cũng không màng.”

Vân dương hầu trời sinh nhút nhát, nhưng cùng Cảnh Loan Từ giao hảo, liền khuyên y: “Vương gia vẫn coi trọng ngươi, ngươi không nên phụ hần.”

Cảnh Loan Từ nói: “Chuyện như bây giờ, không phải nên hay không nên, Hoàng Thượng có điểm thất đức, chúng ta làm thần tử nên khuyên giảo, sao có thể ... sao có thể làm việc bất trung này.”

Vân dương hầu nói: “Không phải ta nói ngươi, Tiểu Cảnh, Hoàng Thượng sau chuyện đó thế nào ngươi cũng đã biết, văn võ bá quan rút cục cũng chỉ là người thường, là người thì sợ chết, sao có thể tự đưa mình vào hang cọp?”

Cảnh Loan Từ sợ run, một lúc lâu sau mới nói: “Thôi, đã đến này nông nổi, ta cũng không nói thêm, nhưng muốn ta cùng bọn chúng cộng sự, trăm triệu lần không thể.”

Vân dương hầu khẽ thở dài: “Tùy ngươi.”

Cảnh Loan Từ nói: “Ta làm quan bảy năm, chẳng có cửa để dành, ngươi xem trong phòng này có gì tốt hãy mang đi, ta ... Hoàng Thượng đối ta ân trọng như núi, ta vô luận như thế nào cũng phải tới nhìn người một cái!”

Vân dương hầu kinh hãi nói: “Ngươi ...ngươi làm vậy được sao ...”

Cảnh Loan Từ nói: “Nhân quý có tâm, mệnh này vốn không tính là gì.”

.....

Chu Viêm Húc ngồi trước tháp, thản nhiên cười nói: “Hoàng huynh, đệ bị huynh khi dễ nhiều năm như vậy, cũng không biến thành cái dạng này, huynh rốt cục là làm sao vậy?”

Chu Viêm Minh thanh âm thô ráp, lạnh lùng nói: “Ngươi ... ngươi diễn trò thật giỏi ...”

Chu Viêm Húc bật cười: “Hoàng huynh, vở diễn này không phải ngươi bức ta làm hay sao, tuy nói ngươi đối đãi với ta không tồi, nhưng con người giả ngây giả dại hai mươi mấy năm, tư vị này, hoàng huynh ngươi vô luận như thế nào cũng sẽ không hiểu được đi?”

Hần cười nói: “Từ nhỏ, cái gì tốt đều là của ngươi, ta không thể tranh, cũng không dám tranh. Mẫu phi khi biết được ta có chút bản lĩnh, liền ngay cả sách cũng không dám cho ta đọc, mẫu phi không được phụ hoàng sủng ái, ta cũng là hoàng tử không được yêu chiều, còn ngươi, hoàng huynh ——”

Hần khẽ thở dài: “Ta thật sự, thật sự hận ngươi ...”

Chu Viêm Minh chấn động, Chu Viêm Húc lại nói: “Chỉ tiếc, việc này, ngươi cũng không hay biết.”

Cảnh Loan Từ đi theo tiểu thái giám trộm vào cửa cung, đem một thỏi bạc nhét vào tay gã. Tiểu thái giám vội trở về, đề thấp thanh âm nói: “Cảnh đại nhân, chuyện phải làm ta đã làm, nếu lộ ra ngài trăm triệu lần không thể cứu vãn.”

Cảnh Loan Từ nói: “Sao có thể không duyên cớ làm phiền ngươi.”

Tiểu thái giám nói: “Là đại tổng quản phân phó xuống dưới, chúng ta tự nhiên nên làm theo, hướng chỉ Cảnh đại nhân thái độ làm người khiến hạ nhân coi trọng, vì ngài làm chút chuyện cũng là đạo lý.”

Cảnh Loan Từ trong lòng nóng lên, chấp tay nói: “Vay đa tạ công công.”

Hai người bước thật nhanh, đến gần hậu cung, Cảnh Loạn Từ thấy thiên điện kia, đột nhiên nhớ tới cái gì: “Này ... này không phải ...”

“Phải.” Tiểu thái giám nói: “Năm đó Nghiêm đại nhân đúng là ở nơi này!”

.....

Chu Viêm Húc cười nói: “Thôi, đây đều là chuyện quá khứ, chúng ta cũng sẽ không nhắc lại. Hôm nay kêu ta đến, không biết có chuyện gì trọng yếu, hoàng huynh chắc không chỉ là muốn nói chuyện chơi chứ.”

Hắn cười vỗ tay nói: “Người bên ngoài không rõ, ta lại biết, hoàng huynh kỳ thật là một kẻ si tình, tam cung lục viện cũng không để vào mắt, một lòng hướng tới một người, tìm ta, không phải là muốn ta cho các người táng cùng chỗ?”

Hắn ngừng lại một chút, thấy Chu Viêm Minh không phản bác, bỗng nhiên ngửa mặt cười to: “Hoàng huynh ơi hoàng huynh, người thật đúng là người khờ dại, đáng thương Nghiêm Tiểu Chu một đời thông minh, lại đem tâm tư đặt vào người!”

Hắn nâng mặt Chu Viêm Minh, khẽ cười nói: “Người xem hôm nay đi, không đầy hai tháng mọi chuyện đã yên ổn, chỉ bằng đám quan ô hợp kia lại có thể làm được đến thế sao?”

Chu Viêm Minh tròn tròn mắt, Chu Viêm Húc nói: “Không tồi không tồi, tiểu đệ ta bốn năm trước đã bắt đầu tìm cách, còn ngóng trông một ngày kia có thể thay thế hoàng huynh. Còn nhớ cái ngày du hồ gặp nạn không? Người cùng Tiểu Cảnh đều nghi ngờ Nghiêm Tiểu Chu, thật có thể nói là là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường. Biết chúng ta hành trình chỉ có mấy người ít ỏi, Nghiêm Tiểu Chu nhất định sớm hiểu được uẩn khúc, lại kiềm chế một chữ cũng không đề cập tới, chỉ là các người lung tung đoán bừa. Y đã sớm đoán được kết cục của người ngày hôm nay, từng bước muốn đến gần bảo vệ người, người đến ngầm tìm cách đuổi y thật xa! Ha ha ha!!!”

Chu Viêm Minh ho đến không thở nổi trong tiếng cười của đối phương, phun ra một ngụm máu. Chu Viêm Húc nói: “Kỳ thật, y cũng là kẻ đáng thương, tâm cao ngất, mệnh mỏng manh như sợi chỉ, hoàng huynh, người thương y, sao lại có thể ép buộc y, người ngay từ đầu đã sai lầm rồi.”

Chu Viêm Minh thở gấp nói: “Trẫm ... không hề sai!”

“Người sai lầm rồi, yêu một người, vốn nên tôn trọng y, bảo vệ y, nâng đỡ y. Mà người, lại đem dục vọng của bản thân bắt y chịu đựng. Ta hôm nay làm cái gì, người nghĩ rằng ta và người thật sự giống nhau sao?”

Chu Viêm Húc có chút ngưng ngừng: “Ta bất quá là vì Tiểu Cảnh, muốn cùng y lưu danh sử sách!”

Chu Viêm Minh đột nhiên cười quái dị: “Hay! Hay! Người cứ làm thánh nhân đi, cả ngày nắm tay y, ngắm nhìn y, một lòng tay cũng không dám động. Chờ sử quan kia đến phán các người là loạn thần tặc tử, thiên cổ bêu danh!”

Chu Viêm Húc bị hắn động đến chỗ đau, kinh sợ, một phen nắm vạt áo hắn, chợt nghe ngoài cửa có tiếng động. Hắn sợ hãi quay lại, đẩy cửa ra, thấy một người nghiêng ngả theo bậc thang đi lên, liếc mắt trông thấy hắn, nhưng lại giống như thấy yêu quái, lão đảo lui vài chục bước.

Chu Viêm Húc trong lòng hoảng sợ: “Tiểu ... Tiểu Cảnh ... sao người lại ở chỗ này?”

Chu Viêm Húc đang định kéo y lại, Cảnh Loạn Từ lại lui về phía sau: “Người ...”

“Ta ...”

“Người ...”

“Người hãy nghe ta nói ...”

Cảnh Loạn Từ cơ hồ muốn khóc, lại giống như cười: “Ta... trăm triệu lần không đoán được, người dĩ nhiên là ...”

“Tiểu Cảnh ...” Chu Viêm Húc run giọng nói: “Ta làm việc này, bất quá là vì người ...”

“Vì ta?” Cảnh Loạn Từ run rẩy cười nói: “Cảnh Loạn Từ ta sao có được phúc đức này, sẽ được mang danh hại nước hại dân như Đất Kỷ xưa, Chu Viêm Húc, người ...”

Chu Viêm Húc tiến lên nắm áo y, Cảnh Loan Từ ra sức tránh, nhưng lại làm áo rách toạc ra, y cười thầm một tiếng: “Được, như vậy cũng tốt, hôm nay, ngươi và ta cắt bào đoạn nghĩa, ta sau này... coi như không biết đến người tên Chu Viêm Húc...”

Y xoay người muốn đi, nhưng lại bước không nổi, nghiêng ngã lão đảo. Chu Viêm Húc thấy y thần sắc tuyệt quyết, lại hiểu rõ tính y, trong lòng biết nếu để y đi, từ nay về sau sẽ không gặp nữa. Trong lòng đau khổ nan ai, trầm thanh âm nói: “Tiểu Cảnh, ngươi phải đi, vậy tùy ngươi. Nhưng ngươi cũng biết, ta không so được với hoàng huynh, giang sơn này ta không cần, không ai ở bên cạnh lỗi nhai, thiên hạ vạn dân ta cũng không quan tâm. Ngươi luôn lấy quốc gia làm trọng, đi hay ở, là tự ngươi định đoạt!”

Cảnh Loan Từ một tay bám tường, toàn thân run rẩy.

Chu Viêm Húc ngửa mặt cười to một tiếng: “Báo ứng! Báo ứng!”

Chu Viêm Minh ôm bình sứ màu lam cười rộ lên, trong phòng tối đen như mực, chỉ thấy ẩm ướt nơi khoe mắt cùng gò má, một trận gió thu phát qua, âm thanh thê lương vô tận. Chu Viêm Minh gắt gao nhìn chăm chăm phía trước, giống như nghe được người cười, kia một mảnh bích thủy thu đàm, đó có phải là đất Giang Nam?

Giang Nam, gió xuân phơi phới, sắc màu tươi đẹp. Từ lâu phía trên ẩn ẩn nghe được thanh ca trong mây. Một hàng thi sĩ vỗ tay cười nói: “Ca hay lắm, ca hay lắm, ai cũng bảo Giang Nam mỹ nữ như mây, Giáng Thần cô nương thực không phụ danh này!”

“Mỹ nữ như mây?” Ân Tuyết Y đứng dậy, đem cây quạt trong tay thu lại, nhẹ nhàng nâng cằm một người, ngả ngón cười nói: “Sao có thể so với Nghiêm thế huynh sắc như xuân hoa chứ?”

Người nọ ngẩng đầu lên, mâu quang như lửa, đảo qua khuôn mặt từng người.

Chu Viêm Húc âm thầm cười: “Quả nhiên xứng với bốn chữ ‘sắc như xuân hoa’”

Người nọ mỉm cười, liếc mắt nhìn hắn.

Phó Văn Đăng đi qua, vươn tay cướp cây quạt, thả vào lồng ngực Ân Tuyết Y: “Ân thế huynh nói gì vậy, Nghiêm thế huynh cùng ngươi ta giống nhau. Đều là nam nhi, sao lại dùng dăm từ này để nói y.”

Chu Viêm Minh cười thầm: “Nhưng từ ấy cũng thật là tinh diệu.”

Ban đêm ngủ không được, đứng lên xem trăng sáng, ánh trăng chiếu rọi bóng một người. Chu Viêm Minh trong lòng vừa động, thoát cái đuổi kịp y, đã thấy y đi tới trước cửa một gian phòng, không chút hoang mang hay vẩn vơ, liền vẽ một con rùa trên cánh cửa kia.

Chu Viêm Minh cười đến cơ hồ không thở nổi, lại không dám lên tiếng, thật khó chịu.

Chợt thấy Phó Văn Đăng vội vàng chạy đến, một phen kéo lại người nọ nói: “Đừng hồ nháo, đám người kia tỉnh lại, còn không liều mạng với người sao!”

Người nọ bị hấn kéo, nghiêng ngã lão đảo đi vài bước, bọn họ cũng đã bị nháo tỉnh, đi ra vừa thấy, nhất thời giận tím mặt: “Người nào làm chuyện này, có giỏi thì đến mắng thẳng mặt, sao lại ở sau lưng giở trò?”

Chu Viêm Minh đi tới, cười cười nói: “Chính là ta làm, ngươi định như thế nào?”

Ân Tuyết Cập nổi giận, một quyền đánh thẳng mặt hắn. Chu Viêm Minh nắm được cổ tay hắn, tung ba quyền làm hắn không đứng dậy nổi.

Người nọ còn chưa đi xa, ngẫu nhiên quay đầu, thấy hắn xả hận giùm, nhin không được mà cười rạng rỡ.

Từ đó vạn kiếp bất phục!

Chu Viêm Minh cười như điên như dại, mãnh liệt đập vỡ bình sứ, đem tro cốt một ngục một ngục nhét vào miệng: “Nghiêm Tiểu Chu! Nghiêm Tiểu Chu! Ta chết cũng sẽ không buông tha ngươi!”

Minh Đức năm thứ bảy. Phế đế Chu Viêm Minh băng hà. Tháng mười hai năm đó, Chu Viêm Húc đăng cơ, sửa niên hiệu Thiên Xương. Thiên Xương đề cả đời hoang dâm vô độ, nhiều khi lâm triều bỗng dưng ham muốn, may có Cảnh Loan Từ phụ tá, rốt cục Đại Minh thái bình thịnh thế. Nhưng mà sử quan ngồi bút vô

tình, không khỏi trối buộc y cái danh một thân thờ hai chủ, đoạt quyền oán vị, bất trung bất nghĩa! Tư vị của tế phẩm này khiến kẻ khác không tránh khỏi thở dài!

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-dai-khoc-hinh>